

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A VAMPIRE VIXEN NOVEL

BLOOD BONDS

GARNET DAGGER MAFIA BOOK 1

STEPHANIE HUDSON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Kan Bağları
Bir Vampir Vixen Romanı

Garnet Dagger Mafya
Kitabı 1

Stephanie Hudson

Kan Başları: Bir Vampir Vixen Romanı

Garnet Dagger Mafyası #1

Telif Hakkı © 2024 Stephanie Hudson

Yayıncı: Hudson Indie Ink

www.hudsonindieink.com

Yazarların manevi hakları saklıdır.

Yazar Stephanie Hudson ve yayıncının telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini herhangi bir eser/görüntü/metin/video üretmek üzere "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır.

Yazar, bu eserin üretken AI eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanım lisansına ilişkin tüm haklarını saklı tutar.

Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır.

Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu e-kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, her alıcı için ek bir kopya satın alınız. Bu e-kitabı satın almadan okuyorsanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmamışsa, lütfen

favori kitap satıcınıza dönüp kendi kopyanızı satın alın. Bu e-kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Yazarın emeklerine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Tüm hakları saklıdır.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserinde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, bunlarla ilişkili veya bunlar tarafından desteklenmemiştir.

Blood Bonds/Stephanie Hudson – 1. baskı.

ISBN-13 - 978-1-916562-83-7

Bu kitabı, hayatımda tanıştığım en harika, en özverili iki insana ithaf ediyorum. Sizler benim ailemsiniz ve benim için ne kadar değerli olduğunuzu kelimelerle ifade edemem. Tanıştığımız son on yıl boyunca benim için çok şey yaptınız destekleriniz her zaman sonsuz oldu. Neredeyse tüm kitap imza günlerime kitap imza günümde ve her etkinlikte, her seferinde sahne arkasında bana yardım ettiniz. İkiniz de iyi günde kötü günde hep yanımda oldunuz ve sizi bir kız evlat gibi seviyorum.

Bu kitabı yazarken bile, bana sürekli çay ikram ettiniz ve kafamın yazmaya odaklanmasını sağladınız.

Beni her zaman cesaretlendirdiniz ve özgüvenimi yüksek tuttunuz. Sizler milyonda bir bulunur insanlarsınız ve hayatımda olduğunuz için çok şanslıyım.

Kathy ve Tony Cini'ye.

Hayatımızda olduğunuz için bize bahsettiğiniz kalplerden daha büyük kalpler yoktur.

*Tüm
sevgimle.
Stephanie. x*

İçindekiler

Önsöz ____

1. İşaretli ____
2. Seftali ____
3. Kan Şarkı Söylediğinde ____
4. Çok Kolay ____
5. Kanlı Kesintiler ____
6. Kanlı İzler ____
7. Unutulmaz Güzellik ____
8. Silahlar ve Kahve ____
9. Ah kardeşim ____
10. Sevimliliği Fethetmek ____
11. Bir Vampir Aşkı ____
12. Gelecek Planları ____
13. Tatlı Planlar ____
14. Misyon Dondurma ____
15. Randevu Olmayan Randevu ____
16. Bir Kardeşin İştahı ____
17. Sahip Olmak ____
18. Vampirler ve Dondurma ____
19. Bir Sonraki ____
20. Asla Durmamak ____
21. Sıvı Cesaret ____
22. Sevimli ve sarhoş ____
23. Elma Likörü ____
24. Dizlerinin Üzerine ____
25. Ateşli Kan ____
26. Mükemmel Küçük Hazine ____
27. Kalbi Gerçekten Kırmak ____
28. Gözyaşları ____
29. Acı Tatlı ____
30. Ektiğimiz Tohumlar ____

31. [Sevgi Dolu Son](#)

32. [İntikamın Bedeli](#) _

[Teşekkür Yazar Hakkında](#)

[Yazarın sözleri.](#)

[Stephanie Hudson'ın diğer](#)
[eserleri](#) [Vampir Cadılar](#)

Önsöz

Victor

"Neden onu öldürmedik, bir daha söyler misin?" İkiz kardeşim Talon, diğerlerinden önce toplantıdan çıkarken bana sordu. Vücudum izin verseydi iç çekerdim, ama çok gergindim, denemeye bile cesaret edemedim. Bunun yerine, tek cevap verebildiğim şey dişlerimi sıkarak söylenmekti.

"Nedenini biliyorsun."

Cevabım üzerine kardeşim, her zamanki gibi toplantının yapıldığı ana eve doğru gözlerini kısarak baktı. Hepimiz Fondatori, bu dünyanın kralları olarak biliniyorduk ve kutsal hançeri elinde tutanların çoğu, var olan en eski vampirlerdi.

Tıpkı kardeşim ve benim gibi.

Yine de aramızda sadece beş yaş fark olmasına rağmen, ben ilk doğan olduğum için ailemin reisi olarak biliniyordum. Diğerlerinin ve isimleri anılmayacak olanların büyük üzüntüsüne rağmen. Ama belki de bu yüzden bu geceki toplantı beni bu kadar etkilemişti.

Evime çok yakın bir yerde dökülen kan.

Bu gece edindiğim bilgi, basit olduğu kadar basit de değildi. Vampir krallarıyla dolu bir oda, merhum Heinrich Rainier'in koltuğuna oturan katil yeni gelene tepki vermemek için kendilerini zorlamak zorunda kalmıştı. Berlin'i yöneten kral, o d adaki birçok kişinin dostuydu.

Bu nedenle, şimdi onun yerine oturan katil piç, herkesin ağzında tatsız bir acı ve intikam arzusu bırakmıştı.

Artık ünlü olan melez Leon Miller, safkan bir vampiri öldürmeyi başarmıştı. Ve Fondatori yasalarına göre, haklı olarak kaplan gözü hançerinin sahibi olmuştu. Bu, hançerin artık onun elinde olmasıyla, Miller'ın masada bir yer edindiği ve Berlin'in iktidar koltuğunu kontrol ettiği anlamına geliyordu.

Sadece bu düşünce bile, kendi hançerimin kabzasına elimi sıkıca tutturdu, granat taşı, hakiki sahibini tanıdığında güçle titriyordu.

Erebus soyadı.

Her kralın kendi hançeri vardı ve bu hançerler, kralların her toplantısının yapıldığı kutsal alana girmek için kullanılıyordu. Bu hançerler, masadaki yerinizi garanti ediyordu ve her hançer, farklı aileleri ve temsil ettikleri güçleri simgeleyen değerli taşlarla süslenmişti.

Ancak benim hançerim, değerli kan kaynağıyla beslendiğinde veya kutsal alanın kapısına sokulduğunda kırmızıdan siyaha dönüşen tek hançerdi. Karanlığım, kısa bir süreliğine onun koyu kırmızı taşını ele geçirdi. O benim duygularımı hissetti, oysa ben, o piç Miller'ın kanıt olarak getirdiği acımasız infaz kasetini izledikten sonra bile dış dünyaya hiçbir şey belli etmedim. Masadaki çoğu kişi tepki göstermişti.

Ben hiç tepki göstermedim.

Ancak kardeşim, arkamda vahşi bir hayvan gibi hırladı, öfkesini zar zor kontrol edebiliyordu. Miller, tüm kibirine rağmen, en azından endişeli görünme akıllılığını gösterdi ve çoğu kişinin fark edemeyeceği bir saniye için bile olsa o manzaraya irkildi.

Ama ben hiçbir şeyi kaçırmadım.

Soğuk ve sert yüz ifademle, kardeşimden farklı olarak, nadiren duygularımı başkalarının görmesi için ortaya vururdum. Talon bu konuda tam tersiydi. Eğer izin versem, o hain piçi orada, o anda öldürürdü ve bunu yaparken de hiç şüphesiz kahkahalarla gülerdi.

Şimdi ona baktım, kot pantolon, koyu gri tişört ve en sevdiği motorcu ceketini giymişti, ikiz kardeşimden çok, birçokları tarafından Kutsal Squire olarak bilinen ikinci komutanıma benziyordu.

Koyu saçlarım ve kumral saçları, yeşil gözleri ve kahverengi gözlerim, onun rahat kıyafetleri ve benim özel dikim takım elbisemle, iki uçta duruyorduk. Bizi bir aile olarak birbirimize bağlayan tek şey, miras aldığımız

asil yüz hatlarımız ve uzun boylu, kaslı vücutlarımızdı. Her ne kadar o piç kurusu benden bir santim uzun olsa da ve her fırsatta bunu belirtmeyi sevse de.

"Önemli değil. Bizim de kendi sorunlarımız var," dedim, akşamki olayları hala kafasına takmış olan kardeşim. Miller'ı öldürme sahnesi şüphesiz zihninde tekrar tekrar oynuyordu.

"Hainlerden mi bahsediyorsun?" diye sordu Talon, limana doğru yürürken dişlerimi bir kez daha sıkmamı sağladı.

İlk aileler yeni bir dünya arayışıyla Avrupa'dan buraya yelken açtıklarından beri, Seafarer Adası Fondatori tarafından tarafsız bölge ilan edilmişti. Fondatori kelimesi, kelime anlamıyla "kurucular" anlamına geliyordu.

Ada, sadece bizim türümüzün geçmesine izin veren görünmez bir sihirli bariyerle korunuyordu. Bu bariyer her zaman benim güçlerime karşı direniyor, gölgelerimi sarsıyor ve onları serbest kalmak için tıslamaya zorluyordu. Her safkan vampir kendine özgü yeteneklere sahipti, kardeşim ve ben doğuştan gelen karanlığımızı paylaşıyorduk.

Bu yüzden bu geceki toplantı o kadar rahatsız ediciydi, çünkü Miller ile Berlin Kralı Rainier arasında yaşananlar neredeyse imkansızdı. Daha önce hiç bir yarı kanlı, bizden birini öldürecek kadar güçlü olmamıştı.

Teknedeki korumamızı görmezden gelerek bariyerden geçtim ve kararlı adımlarla tekneye çıktım.

"Ürünlerimiz kaybolduğu için, bir sonraki sevkiyatı limandan indirilmeden önce dinlemeyi akıl ettim," dedim ona, Vasari ailesinin reisi kutsal alandan çıkan bir sonraki kişi olarak önümde dururken. Francesco çok saygın bir vampirdi ve oğlunun da aynı olacağına dair büyük umutlarım vardı. Rainier'in ölüm haberini hafife almayacaklardı, özellikle de arkadaş oldukları bilindiği için.

"Aferin kardeşim. Şimdi söyle bana, tam olarak ne zaman ve nerede kan dökceğim?" Tal, artık öldürecek birisi olduğu için zevk alan kötü bir kötü adam gibi sırtarak bana sordu. Vasari ailesine saygıyla başımı salladım ve Nova Scotia kıyı şeridine döndüm.

"Yonkers..." Yüzü her şeyi anlatıyordu, ama buna rağmen beni kesmeden devam etmeme izin verdi...

"İşte kardeşim, aradığımız kan orada."

Bölüm 1

İşaretli

Vanessa

"Bu aptalca," diye şikayet ettim, bir saat içinde milyonuncu kez gibi hissettim.

Oda arkadaşım, bir medyumla görüşmemiz için başka bir saçma fikirle eve gelmişti. "Eğlenmek için," dedi. "Geleceğin ne getireceğini görmek için," dedi. "Ayrıca, bir kupon aldım," dedi.

Yemin ederim, o kız indirim kuponu olsaydı indirimli bir eşek bile alırdı. Ve "eğlence"ye gelince, henüz hiç eğlenemedim... özellikle de buraya gelmek için taksiye binip trene atladığımızdan beri.

"Bir daha hatırlat, neden Yonkers'tayız?" diye sordum alaycı bir şekilde ve arkadaşım benim isteksizliğime rağmen güldü.

Yani, geleceğimi bilmek beni pek heyecanlandırmıyordu. Benim önceliklerim, tüm faturalarımı ödemek ve yemek için yeterli param kalmasıydı. Yemin ederim, hayatım boyunca bir daha makarna ve peynir kutusu görmesem bile, mutlu bir kadın olarak ölecektim. Ama Tanrım, bir biftek yemeği için neler vermezdim.

Siktiğimin eski erkek arkadaşım sayesinde, bu günlerde et yiyebiliyorsam şanslıydım. Hayatımın bu acınası durumunun sebebi oydu. O pislik beni mahvetmiş ve o kadar borca sokmuştu ki, çoğu gün boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

Vanessa Cadell, yirmi altı yaşında, umutsuzca mahvolmuş... evet, o bendim. Bu yüzden Stacey genellikle benimle bu çılgın yerlere gitmemi istediğinde, ilk cevabım "Gidemem" olurdu, hemen ardından da param yok derdim. O benim bahanelerimi nadiren kabul ederdi, ama tanrım, o kız beni yatak çarşaflarımı değiştirdiğinden daha sık kurtarmıştı.

Ancak bu sefer, bunu kendi ikramı olarak nitelendirirken, istediğini elde etmek için bana büyük bir suçluluk duygusu yükledi. Artık hiç dışarı çıkmadığımızı, bana yardım etmeye çalıştığında şikayet ettiğimi ve bunun gibi şeyleri söyledi. Sonunda pes ettim... Bu yüzden şimdi tren istasyonundan yürüyerek ürkütücü bir mezarlığı geçtikten sonra Yonkers'ın gölgeli bir bölgesinde duruyordum.

"Bu doğru görünmüyor," dedim, karanlık pencerede yansıyan görüntülerimize odaklanarak. Sanki boşluğun diğer tarafından sana bakan, diğer dünyadaki benliğini gösteren uğursuz bir ayna gibiydi.

En iyi arkadaşım ve oda arkadaşım, benim tam tersimdi. Yansımalarımız Ying ve Yang gibiydi.

Koyu mor saçları iki topuz halinde toplanmıştı ve bana Mickey Mouse'un kulaklarını hatırlatıyordu. Bu benzetme onu her zaman güldürürdü ve biz birbirimizi takılmayı çok severdik. Burnundan sürekli kayan büyük yuvarlak gözlükleri onu benim gözümde dünyanın en sevimli kızı yapıyordu. Koyu gotik makyajı ve üzerinde küçük bir kafatası bulunan dudak halkası, sevimliliğini daha da artırıyordu. Ancak, kıyafetlerimizi paylaşmak genellikle söz konusu bile olamazdı çünkü, diyelim ki, onun pileli mini etekleri ve file çorapları benim alışveriş çantamda pek yer almıyordu. Ve bu durum iki taraflıydı, çünkü benim sade giyim tarzım kesinlikle Stacey'nin tarzı değildi.

Oldukça uyumlu bir ikiliydik. Dalgalı, omuz uzunluğunda, çilek sarısı saçlarım ve mavi-yeşil gözlerim genellikle makyajsızdı. Kirpiklerim maskara gerektirmeyecek kadar koyu ve uzundu, cildim ise kusurları gizleyecek kadar hafif çilli olduğu için şanslıydım. Gerçekten iyi bir şeydi, çünkü 'ihtiyaç' kategorisine girmedikçe güzellik ürünleri gibi lüksleri karşılayamazdım.

Stacey ve benim stilimiz aynı olsa bile, bu önemli olmazdı çünkü ben kısa boyluydum, istediğinden daha büyük bir popom vardı ve bir avuçtan fazla sayılabilecek bir sütyen bedenim vardı. Stacey ise uzun boylu ve ince olduğu için çoğu stili rahatlıkla giyebiliyordu. O sık sık benim kıvrımlarıma sahip olmak istediğini söylerdi, ben ise onun boyunu ve atletik vücudunu isterdim. O kadar çok dondurma yemesine rağmen

kızın yediği dondurma miktarını düşünürsek, karnının nasıl bu kadar düz kaldığını hiç anlamıyordum. Ben sadece bakmakla bile beş kilo alıyordum.

En azından kıvrımlarımın bana yakıştığı için minnettardım. İstenmeyen kilolarımın çoğu kalçalarımaya veya göğüslerime gidiyordu ve karnımda neyse ki sadece küçük bir şişkinlik vardı. Yani, duştan çıktığımda veya kot pantolon giydiğimde hala küçük yağlarımdan şikayet ediyordum, ama daha kötüsü de olabilirdi.

Bugün giydiğim kıyafet, tüm mavi tonlarıyla korkunç kot pantolon ve o anda yeterince temiz olan herhangi bir tişört. Fermuarlı kapüşonlu bir süveter ve bir çift yıpranmış spor ayakkabı günlük görünümü tamamladı.

Stacey, konumumuzun yanlış görüldüğüne dair yorumuma hala cevap vermemiştii, ben de sordum

"Doğru yerde olduğumuzdan emin misin?"

Büyük pencereyi çevreleyen, soyulmuş, eskimiş beyaz boyayı gözlemledim. On yıl önce gerçekten parlak olabilirdi. Mağaza vitrinindeki büyük çatlak, yanındaki kapıdaki çatlağı yansıtıyordu. Üzerine yapıştırılmış geçici onarım bandı, binanın kendisi kadar eski görüldüğü için, sahibinin bunu ne kadar süre yeterli bulduğunu merak etmeme neden oldu.

Daha büyük bir şeyden koparılmış gibi görünen tek bir tahta parçası, siyah boyalı "açık" yazısı ile paslı bir zincire asılıydı. Kapının üstündeki başka bir el yazısı ile yazılmış kaba tabela ise şöyle diyordu

'Sortiarius'

"Evet, yani, kuponda ve her şeyde aynı isim yazıyor," dedi Stacey, elindeki buruşuk kağıda bakarak. Kağıdı, ikimizin de çalıştığı Fulton Market Building'deki pano'dan koparmış gibi görünüyordu.

"Pek davetkar görünmüyor," dedim, buranın insanları içeri çekmesi için tasarlanmış olup olmadığını ve eğer öyleyse, içerisi ne kadar kötü olduğunu merak ederek.

içerisi ne kadar kötüydü?

"Oooh, belki de gizli bir yerdir," dedi Stacey, heyecanlandığında her zamanki gibi parmak uçlarını birbirine vurarak. Bu, onu bir sonraki kötü planını hazırlayan sevimli bir kötü adam gibi gösteriyordu. Bana *The Simpsons*'daki Mr. Burns'ü hatırlattı... tabii, eğer o, üzerinde örümcek ağları olan sivri siyah tırnakları olan yirmi beş yaşındaki gotik bir kız olsaydı. Ben ise, o yer hakkındaki düşüncelerimi açıkça gösteren bir yüz ifadesi yaptım.

"Hadi ama Nessa, kaderinde kiminle birlikte olacağını bilmek istemiyor musun? Evlenip çocuk sahibi olacak mısın? Bütün o şeyler," diye sordu Stacey.

Onun duygularını incitmek istemediğim için gözlerimi devirmeyi engelledim. Stacey, tanıdığım en iyimser, neşeli insanlardan biriydi ve Tanrıya şükür ki onu tanımıştım, çünkü o beni kelimenin tam anlamıyla kurtarmıştı.

İlk olarak, modaaya uygun Fulton Market Building'de bulunan "Written in the Stars" adlı küçük bir kitapçada birlikte çalışmaya başladık. Köşesinde küçük bir kahve barı ve etrafına yerleştirilmiş rahat koltuklar ve kanepelerle "takılmak" için ideal bir atmosferi olan eşsiz bir yerdi. Duvarların her santimetrekaresi raflar ve kitaplarla kaplıydı, gerçekten çalışmayı çok sevdiğim bir yerdi. Tabii ki, dükkanın sahibi Stacey'nin tuhaf ve harika bir şekilde garip amcası olduğu için, ikimiz genellikle her şeyi yapıp paçayı sıyrabiliyorduk.

Tüm farklılıklarımıza rağmen, Stacey ile benim en büyük ortak noktamız kitaplara olan sevgimizdi.

İki yıl önce, buruşuk ve itiraf etmeliyim ki acınası bir özgeçmişle ve haftalarca iş aramaktan yorgun düşmüş, gözlerimde hayal kırıklığının gözyaşlarıyla dükkana girmiştim. Stacey bana bir bakış attı ve omzunun üzerinden amcasına seslendi

"Pozisyon dolduruldu, Sammy Amca!" Sonra ince elini uzattı ve bana "Hoş geldin" dedi.

Ondan sonra, biz ayrılmaz bir ikili olduk. Öyle ki, birkaç hafta sonra evsiz kalacağımı öğrendiğimde, hemen kapıma geldi. Elinde kutular ve bantlarla geldi ve bana onunla birlikte yaşayacağımı söyledi. Tanrıya şükür ki, kira o kadar ucuzdu ki, o pislik (adını anmayacağım) yüzünden birikmiş olan ömür boyu sürecek borcumu ödeyebilme şansım oldu.

Tabii ki, benden çaldığı tüm parayı ve benim adımları ve kişisel bilgilerimi kullanarak kredi kartı almak için yaptığı sahtekarlığı yetkililere bildirmek için uğraştım.

ama her şey benim adıma olduğu için, bu klasik bir "o dedi, bu dedi" durumu oldu. "Kanıt yok" dediler. "Mahkemeye git" dediler. Aslında, o gün pek çok şey söylediler, ama hiçbirisi hayatımın enkazını düzeltmeye yarar bir şey değildi.

Stacey'e hayatımı kurtardığı için her şeyimi borçluydum, o da babasından miras kalan dairesinde kalmama izin vererek bunu sürdürdü. Bu, sadece elektrik faturasına katkıda bulunduğum, kira olarak neredeyse hiçbir şey ödemediğim anlamına geliyordu, hepsi bu. Ve bunun için de Tanrı'ya şükürler olsun, yoksa o pislik eski sevgilimin beni soktuğu tüm belaları ödememin imkanı olmazdı.

O pislik, tüm erkeklerden vazgeçmemin tek sebebiydi ve aynı zamanda kristal küreye sahip bu sahtekarın söyleyeceklerine hiç ilgi duymamamın da sebebiydi. Ama Stacey'e gelince, onun bu tür şeylere çok meraklı olduğunu biliyordum. Motosiklet kazasında babasını kaybettiğinden beri bu tür şeylere meraklı olduğunu tahmin ediyordum. O, öbür tarafta babasına ulaşmak için çaresizce çabalıyordu.

Onun için çok üzülüüyordum.

Bu da demek oluyordu ki, eğer beni umut vaat eden birine götürmek istiyorsa, en azından onunla birlikte gitmeliydim... çok fazla sızlanmadan. Gerçi, BOB ile geçirdiğim çok sevdiğim zamanları kaçıırıyordum, şimdiye kadar yaşadığım en tatmin edici ilişki... pille çalışan erkek arkadaşım.

Tabii ki Stacey aynı fikirde değildi. Sık sık bana, cinsel zevkimi sadece bir oyuncaktan almanın ne kadar büyük bir israf olduğunu, bunun çok yazık olduğunu söylerdi. Bana ne kadar güzel olduğumu, herhangi bir erkeğin benimle birlikte olmaktan ne kadar şanslı olacağını falan söylerdi. Ama son fiziksel ilişkimde maruz kaldığım tüm zihinsel istismardan sonra, bana baktığında ne gördüğünü gerçekten bilmiyordum. Hayır, sadece artık benim gördüğüm şeyin o olmadığını biliyordum, bu kesin.

Sürekli "Neden onu yiyorsun?" veya "Gerçekten tatlıya ihtiyacın var mı?" gibi sorularla sorgulanınca kendimi çekici bulmak zordu. "Saçını öyle yapmak zorunda mısın?" gibi sorular da vardı ya da benim en sevdiğim soru olan "Öyle makyaj yapma, fahişe gibi görünüyorsun." Bu tür saçmalıklar sizi yıpratır, ta ki bir gün kendinizi tanıyamayacak hale gelene kadar. Aynada size bakan kızın kim olduğunu ve cesaretinin nereye gittiğini sorarsınız kendinize. Güvenini nereye bıraktı?

Işığı ne zaman söndü?

Bu iki yıl önceydi ama dürüst olmak gerekirse, hala bunun etkisinden kurtulamamıştım. Bu, en yakın arkadaşımın başka kimseyle paylaşmaya hazır olmadığı duyusal bir yükü ve bunu paylaşabileceğimden de emin değildim.

Stacey'nin bana geleceğimi, kocamı, çocuklarımı vb. bilmek isteyip istemediğimi sorarak bu yerde ne yaptığını biliyordum.

O da bana umut vermeye çalışıyordu.

Karanlıkta yolumu bulmak için ihtiyacım olan mum gibi, uzun zaman önce söndürdüğüm mutlu bir gelecek umudu. Bunun yerine, oturup pes etmiş, kaderimi kabullenmişim. Bu yüzden ona, benim bile üzücü ve acı bir tonla söylediğimi düşündüğüm şu cevabı verdim

"Bunun benim için mümkün olduğunu sanmıyorum."

Stacey dehşetle nefesini tuttu, sonra beni tutup hafifçe salladı. Benim 157 cm'lik boyumdan 12 cm daha uzun olduğu için bu hiç de zor olmadı (evet, yarım santim de önemliydi).

"Şimdi beni dinle, Vanessa Cadell, sen mutluluğu hak ediyorsun, sevgiyi hak ediyorsun ve büyük işler başarmaya yazgılısın... Bunu biliyorum!" Tanrı onu seviyor, ama Stacey benim en büyük sözcüm ve kişisel destekçim gibiydi.

Beni o kadar çok zorluktan kurtarmıştı ki, hala bunu yapmaya devam etmesi gerektiğini hissetmesinden nefret ediyordum. Sanki benim belirsiz hayatımın etrafında karanlık bir aura vardı ve ona dokunan herkes sonsuza kadar lekeleniyordu.

Suçluluk duygusu beni o kadar kemirdi ki, ona sarıldım ve "*Seni seviyorum, dostum*" diye fısıldadım.

O da beni kucakladı, tıpkı son iki yıl boyunca kendimi bulmama yardım ederken sayısız kez yaptığı gibi... *eskiden olduğum kızı*. Eskiden olduğum, kimsenin saçmalıklarını dinlemeyen, küstah, ateşli kızı. "Hey, ben buyum, hoşuna gitmiyorsa sorun değil, bir daha görüşmeyiz" diyecek olan kız. Geri dönmeye çalıştığım kız buydu. Eski halimin bu utangaç, içine kapanık kabuğu değil. Tekrar cesur olmak istedim. Cesur olmak istedim. Güçlü hissetmek istedim. Ama her şeyden öte, gerçekten...

Sevildiğini hissetmek.

Bu iç karartıcı düşünceleri hak ettikleri yere, zihnimin derinliklerine attım ve yol kenarında duran, sıradan bir ev gibi görünen binaya tekrar baktım. Aslında, bu binayı gerçek bir iş yeri gibi gösteren tek şey, bulunduğu yeri. Otomobil parçaları mağazasının, bir döşeme şirketinin ve

yolun hemen karşısındaki caddenin büyük bir bölümünü kaplayan devasa bir depo binası vardı.

"Kapıyı çalalım mı?" diye sordu Stacey, örümcek ağlarıyla kaplı ve çürümüş ahşap çerçevelerle çevrili birinci kattaki pencerelere bakarak.

"Yani, tabelada açık yazıyor, belki de içeri girebiliriz?" diye önerdim, çünkü bu oldukça mantıklı görünüyordu. Stacey omuzlarını silkti ve ilk hamleyi yaptı, kolu aşağı çekti ve benim gibi kilitli olmasını bekliyordu.

Ama kilitli değildi.

"Erm... Merhaba?" Stacey çekinerek seslendi, içeri doğru adım attı ve benim gibi etrafına bakındı.

Kesinlikle ürkütücü bir hava vardı ve rahatsız edici bir his, karanlık bir örtü gibi ikimizin üzerine çöktü. Burası terk edilmiş bir nalbur dükkanı gibi görünüyordu. Bir tarafta bir tezgah vardı ve geri kalan alanda sadece toz, eski örümcek ağları ve boş kutular bulunan boş raflar vardı. Boya malzemeleri ve alet satın alma tekliflerini tanıtan eski tabelalar duvarlara zar zor tutunuyordu. Stacey'e baktım ve dedim ki

"Bence biz gitmemeliyiz..." Gitme fikrimiz, arka odadan birinin çıktığı anda sona erdi.

"Üzgünüm, kimseyi beklemiyordum," dedi ellili yaşlarında kızıl saçlı bir kadın, sanki yoğun bir işin ortasında gibi nefes nefese yaklaşarak.

Stacey elindeki kupona baktı ve kadına uzattı, "Şey, burayı reklamda gördüm ve... Oh." Stacey'nin sözleri, kadın kağıdı ters çevirip "Rezervasyonlar" yazan tek kelimenin altında bir telefon numarası görünce kesildi.

Sonra gözleri, Stacey'nin biraz arkasında duran bana kaydı ve kadın açıkça beni bir şey için değerlendiriyordu. Koyu renkli gözleri yarım saniye kadar kısıldı, sonra genişledi, bu da beni meraklandırdı, bende neyi bu kadar ilgisini çekmişti? Ama sonra sırtarak, bileğinde taktığı birçok bilezikle elini salladı ve kuponu yere atarak bize şöyle dedi

"Önemli değil, sevimli bayanlar artık buradasınız... başlayalım mı?" Elini yana doğru uzatarak bize yolu gösterdi.

Stacey önce bana baktı, şüphesiz benim hala sorunum olup olmadığını kontrol etmek için. Ve her ne kadar içimdeki tüylerim diken diken olsa da, yine de

kendimi onaylayarak, bunun onun partisi olduğunu söylüyordum. Punch içmek istememem, taksi çağırıp partiyi bozacağım anlamına gelmiyordu. Böylece ikimiz de mağazanın arkasına doğru yürüdük ve ben bariz soruyu sormadan önce kadın şöyle dedi

"Dağınıklık için özür dilerim, burayı yeni kiraladım, henüz tadilat yapmaya vaktim olmadı. Geçici çalışma alanım burada, perdenin arkasında," dedi ve rafların arasından geçerek, bir zamanlar el aletleri, anahtarlar, kilitler, menteşeler, zincirler, sıhhi tesisat malzemeleri, boya ve çoğu inşaat malzemesiyle dolu bir labirent olan odaya doğru ilerlerken bizi takip etti. Tüm bu eşyaların kokusu hala duvarlara sinmişti. Ama ağır perdeyi itip geçtikten sonra, vernik, metal, toz ve ahşap kokusu yerini yanan tütsü kokusuna bıraktı.

Kendimi neredeyse "işte bu daha çok hoşuma gitti" derken buldum, çünkü oda kesinlikle onun mesleğine uygun bir şekilde düzenlenmişti. Duvarlar püsküllü kırmızı kadife perdeler, narin danteller ve kırmızı peri ışıklarıyla kaplıydı. Balmumu ile dolup taşan çeşitli mumluklarda yanan mumlar ve cam kavanozlar ve kurutulmuş otlarla dolu koyu renkli raflar vardı.

Odanın ortasında, okumaların açıkça yapıldığı yer dışında, çok az mobilya vardı. Ancak köşede, üzerinde renkli bir cam fener asılı olan küçük bir tahta tabure vardı.

Ancak gözlerim yere çekildi, çünkü tebeşirle çizilmiş gibi görünen büyük bir daire vardı. Ortasında beş köşeli bir yıldız vardı. Kenarlarında ise ahşaba kazınmış runlara benzeyen semboller vardı ve her biri farklı renkli taşlarla çevriliydi.

"Pekala, başlayalım mı?" dedi kadın, kendini tanıtmadan, dairenin ortasındaki küçük yuvarlak masayı ve birbirine zıt konumdaki iki sandalyeyi işaret ederek. Her biri daha da fazla dantelle kaplı ve yıpranmış kumaşla kaplıydı. Ben kenara çekildim, ama Stacey oturmak için harekete geçmeyince yüzüne baktım.

"Ee?" sabırsız falcı arkamızda dedi, çünkü o çoktan yerine oturmuş, açıkça başlamayı bekliyordu. Ama Stacey'nin gergin bir şekilde başını salladığını gördüğüm anda, derin bir nefes aldım. Özellikle de sessizce

"Lütfen."

Böylece, falcıya döndüm ve yüzümde şüphencilik dolu bir ifadeyle oturdum... Kadın bu durumdan eğlenmiş gibiydi.

"İnanmıyorsun, değil mi?" Bu bir soru değil, daha çok bir ifadeydi ve ben sadece omuz silktim.

"O zaman bana elini uzatmaktan korkacak bir şeyin yok, değil mi?" dedi, gözlerinin kenarındaki kaz ayakları, yeteneklerine olan açık güveniyle birlikte derinleşti. Sanki gizlice "Sana göstereceğim, inanmayan" diyordu.

"Hayır, ben sadece senin insanlara duymak istediklerini algılayıcı bir şekilde söyleyen ve bunun için para alan biri olduğumu düşünüyorum" demek yerine, ona şöyle dedim

"Sadece geleceğimi bilmek istemiyorum."

"Peki ya başkaları bilmek isterse?" diye sordu, beni şaşırtarak.

Ancak, ne demek istediğini sormadan, aniden elimi tutup masanın karşısına çekerek beni hazırlıksız yakaladı ve nefesimi kesti. Sanki bana saf kötülük enjekte etmiş gibi, soğuk bir korku hissi kolumdan yukarı doğru yayıldı. Karanlık ve uğursuz bir şey. Yasaklanmış, başka bir dünyaya ait bir öz gibi. Paylaşmaması gereken, ama yine de paylaşmaya cesaret ettiği bir şey.

Sanki ölüm tarafından dokunulmuş gibi hissettim.

Ancak, çılgılık atan ben değildim. Hayır...

O çılgılık attı.

Bölüm 2

Peaches

Aniden, falcı da aynı şeyi yaparken, ben de sandalyeden kalkıp dışarı çıktım. Gözleri geniş ve vahşiydi, sanki hayatımın yaşadığı tüm korkunç olayları hala zihnindeki psişik gözle görebiliyormuş gibi.

"Bu... bu imkansız," diye kekeledi, sanki bu anıyı kafasından silmeye çalışır gibi başını salladı.

"Ne oldu... ne yaptın...?" Stacey sormaya başladı, ama ben onu hemen kesip sözünü kestim.

"Hayır! Ben... bilmek istemiyorum," diye bağırdım.

"Ama..." Stacey tekrar denedi, ama ben ona döndüm ve bakışlarım, dökülmemiş gözyaşlarım kadar çok şey anlatıyordu.

"Ben... ben sadece gitmek istiyorum," dedim ona çabucak.

"Tamam, yapabiliriz..." Stacey cevap verdi ama ben onu yine keserek, buraya gelmemizin asıl nedenini mahvetmek istemedim. Onun için.

"Hayır, sadece ben... sen burada kal, tamam mı? Okumanı yap. Ben yürüyüşe çıkacağım, kafamı boşaltacağım... Biraz havaya ihtiyacım var," dedim ve o, daha fazla tartışmak ister gibi görünse de başını salladı. Ama o beni tanıyordu. Duygularım beni ele geçirdiğinde yalnız kalmayı sevdiğimi biliyordu. İşaretleri biliyordu.

"Eminim okumaların daha iyi gidecek," dedim, yüzünde tuhaf bir ifadeyle konuşmamızı izleyen dehşete kapılmış kadına bakarak.

Sanki artık beni tanıyormuş gibiydi ve bundan nefret ediyordum. Benim hakkımda herhangi bir şey bilmesini istemiyordum. Ama sözlerim bir uyarıydı... ve o da bunu kaçırmadı, çünkü bana başını salladı.

Söyleyecek başka bir şeyim kalmadığı için oradan ayrıldım, orada ne kadar uzun kalırsam ciğerlerimin nefes almakta o kadar zorlandığını hissediyordum. Tütsü kokusu birden boğucu hale geldi, odadan çıktım ve eski dükkandan neredeyse koşarak çıktım, dışarısının karanlık olmasına şaşırdım. Gerçekten o kadar uzun süre orada mı kalmıştık?

Ne görmüştü? Ne kadar korkunç bir şey görmüştü ki dehşete kapılmıştı? Bilmiyordum, ama beni kaçmak zorunda bırakacak kadar korkutmuştu.

Kaçmak... neden bu kelime içimde bir şeyler uyandırıyor? Neden bu eylem, sanki bir tohum ekilmiş gibi, aklımdan çıkmıyordu? Tam olarak neden kaçmam gerekiyordu?

"ARH!" Bilmediğim için içimde biriken öfkeyle bağırdım.

Buz gibi soğuk, kötü niyetli his, sanki basit bir dokunuşla enfekte olmuşum gibi hala tenimde geziniyordu. Kapıya baktım ve Stacey'i orada bırakmam gerekip gerekmediğini düşündüm. Belki de geri dönüp ona bakmalıyım? Garip bir şekilde, bunu düşündüğüm anda, çok daha güçlü başka bir istek beni sardı. Sanki bir şey beni oraya çekiyormuş gibi, buraya gelirken geçtiğimiz eski bir mezarlığa doğru yola koyuldum. Küçük taş duvar, istersem kolayca aşabileceğim bir yükseklikteydi, ama kısa sürede oraya gitmek istemediğimi fark ettim.

Bu yüzden, kaldırımda yürümeye devam ettim, dolunayın ışığında solmuş eski mezar taşlarına gergin bir şekilde bakarak. Ama kendime ne yaptığımı veya nereye gittiğimi sorarken bile, ayaklarım beni şimdi görebildiğim büyük bir tuğla binaya doğru yürümeye devam etti. Mezarlığın karşısındaki yolun diğer tarafında eski bir depo gibi bir şey... ve kendimi o depoya ulaşmak için yolu geçiyordum.

Etrafıma baktım, kimseyi görmedim ama yine de sesler duyuyordum. Sesler boğuktu, depoyu çevreleyen açık bir çit parçasına yaklaştıkça sesler daha da yükseliyordu. Sanki bir zamanlar arka tarafa açılan bir kapıymış gibi görünüyordu ama şimdi yıkılmıştı. Yakınlarda şık siyah bir SUV park edilmişti ve bu semtte hiç de uygun görünmüyordu.

Burada ne yapıyordum...? Bilmiyordum. Tek bildiğim, duramayacağımı. Sanki bir şey beni yaklaştırmaya zorluyordu, beynimin diğer kısmı, şüphesiz mantıklı tarafı, bana kaçmamı haykırırsa da. Ama neyden kaçacaktım?

Ya da kimden?

Bu düşünce beni hazırlıksız yakaladı, sanki içimdeki bir yer, benim bilmediğim bir şeyi biliyordu. Sanki zihnim ikiye bölünmüştü ve daha az temkinli olan taraf şimdi yol gösteriyordu. Bu yüzden, binanın arka tarafını tamamen görebilecek bir noktaya gelene kadar yürümeye devam ettim. Orası, yükleme rampası gibi görünen bir yerin önünde atılmış paletlerle dolu bir yerdi. Büyük bir endüstriyel çöp konteyneri gördüm ve kendimi göstermeden neler olup bittiğini görmek için ideal bir yer olduğuna karar verdim.

Saniyeler sonra, saklanma içgüdüm için minnettar oldum çünkü yalnız değildim. Binanın başka bir bölümünden üç karanlık giysili figür geldi ve manzara o kadar korkutucuydu ki, nefesimi tutmak zorunda kaldım. Anında korktum.

Adamlar devasa görünüyordu, en uzununu ortada duruyordu ve güçlü ve kararlı adımlarla yürüyordu. Hayatımda hiç bu kadar av gibi hissetmemiştim ve onlar beni henüz fark etmemişlerdi bile. Kahretsin, buraya gelerek ne düşünüyordum ki?

Aptal Vanessa!

Peki, neden hala kaçmıyordum? Korku kesinlikle oradaydı ve panik, kalbimin göğsümde sanki "siktir et" demek üzereymiş gibi çarpmasına neden oluyordu, sonra da pes edip tamamen duruyordu. Ama yapmam gerektiğini bilmeme rağmen hareket edemiyordum. Özellikle de gözümün ucuyla başka bir gölge gördüğümde. Başka biri daha saklanıyordu ama benim aksime, kaçma şansı yoktu çünkü adamlar onun orada olduğunu biliyorlardı. Güçlü, kendinden emin bir sesin şöyle dediğini duyduğumda bunu anladım

"Buraya gel domuzcuk... Çık dışarı, neredeyse çık dışarı!" Ortadaki adam konuşuyordu, ses tonu tehlikeli bir şekilde alaycıydı ve ağzımı açık bıraktı.

Sert sesi beni titretti ve kollarımı kendime doladım, sadece fermuarlı bir kapüşonlu sweatshirtten daha fazlasını diledim. Belki kurşun geçirmez bir taktik yelek. Belki bir Ironman kostümü.

"Ah, buradasın," dedi ortadaki adam, sonra başını yükleme rampasına tırmanmaya çalışan adama doğru çevirdi.

Bulduğum yerden hiçbirinin yüz hatlarını ayrıntılı olarak göremiyordum, ama nedense gözlerim, sorumlu gibi görünen ve emirleri veren adama takılı kalmıştı. Çünkü onun işaretiyle, iki yanındaki adamlar öne çıktı ve Piggy olarak adlandırılan adamı yükseltmiş platformdan aşağı indirdiler.

"Lütfen, Bay Erebus! Ben hiçbir şey yapmadım!"

Lider adam gülmeye başladı, boğazından çıkan gürültülü kahkahası hipnotik bir ses gibiydi. Bu kahkahaya eşlik eden gülümsemeyi görmek isterdim. Ancak bu, kolayca bağımlısı olabileceğim bu sesi duymak kadar tehlikeli olabilirdi.

"Oh, Dennis, sevgili Dennis, seni aptal küçük pislik. Şimdi ne diyeceksin? Lanet olası periler uçup gelip sevkیاتımızı çaldı mı?" Ne hakkında konuştuklarını merak ederek kaşlarımı çatıttım.

Dennis dediği adam, şimdi ayağa kaldırılıp, limanda duvara çarpılarak acı içinde inlemeye başladı.

"Hayır, o... o Draconianlardı, birdenbire ortaya çıktılar ve... AH!" Sorumlu adam karnına yumruk attığında çığlık atarak durdu ve ikiye katlandı.

Korkudan çıkmak isteyen sesi engellemek için ellerimi ağzıma götürdüm. Kemiklerin kırılma sesi açık alanda yankılandı, kulaklarıma ulaştı ve bu ses tek başına beni siren gibi kaçmaya itecek kadar korkutmalıydı. Ama ben olduğum yerde donakaldım, kaçmama yardımcı olacak hiçbir kasımı hareket ettiremedim.

Kaçmak... yine o kelime. Öyleyse neden hareket edemiyordum?

"Şimdi bunu tekrar deneyelim, olur mu?" Lider, sanki az önce çok az çaba sarf ederek bir adamın göğüs kafesinin bir kısmını ezmiş gibi değilmiş gibi sakın bir şekilde konuştu. "Kargomuz kimde?" diye sordu.

Dennis başını sallamaya başladı, sanki ölümün yaklaştığını görebiliyormuş gibi paniğe kapıldı, sanki karşısındaki adam ölüm meleğiymiş gibi.

"Bay Erebus, lütfen..."

"Benim istediğim isim bu değil, Dennis," diye acı dolu sert bir sesle sözünü kesti.

Dennis ağzını tekrar açar açmaz, Erebus adındaki adam o kadar hızlı vurdu ki, hareket bulanıklaştı. Bir saniye önce adam konuşmaya hazırdı, bir saniye sonra yüzü kanlar içinde kalmıştı.

"Bu renk sana çok yakışmış, ama istediğimi vermezsen seni bu renkten kurtarırım," diye uyardı Erebus, beni merakla kaşlarımı çatmaya itti. Onu kanından kurtarmakla ne demek istiyordu?

Bu sırada adam gerçekten çıldırmaya başladı ve onu duvara dayayan iki kişiye karşı daha şiddetli bir şekilde direnmeye başladı.

sorumlu adam bunu hoş karşılamadı, çünkü aniden Dennis'in boğazını eline aldı ve onu tek koluyla havaya kaldırdı. Lanet olsun, bunu yapabilmek için ne kadar güçlü olmalı?!

Dövülen adam boğulmaya başladı, boğazındaki eli çaresizce tutmaya çalıştı, ama bunun faydasız olduğunu ben bile görebiliyordum. Erebus yeterince sabırlı davranmıştı, çünkü birkaç saniye sonra, sallanan adamı kendine doğru çekti ve tek bir kelimeyle homurdandı.

"Adın!"

Dennis, Erebus'un istediğini söylemiş olmalıydı çünkü dudaklarının hareket ettiğini gördüm ama ne dediğini duymadım, sonra şeytanın acımasız eli boynunu bıraktı ve adam yere yığıldı. Bu olur olmaz, Dennis fırsatı değerlendirip koşmaya başladı. Sorun şu ki, bana doğru koşmaya başladı ve ben şoktan ağzım açık kaldı. Ama sonra sorumlu adam sadece sırttı, geniş omuzlarını silkti ve diğerlerine şöyle dedi

"Oh, onların kovalamaca oynamasını ne kadar da seviyorum."

Sonra inanılmaz bir şey oldu ve korku dolu gecem gerçekten kabusla dönüştü. O kadar hızlı hareket etti ki, gözlerim onun fantastik ve inanılmaz hareketlerini takip edemedi, birdenbire Dennis'in üzerine doğaüstü bir varlık gibi atladı. Ve ondan duman mı çıkıyordu?

Korkunç Bay Erebus bir göz açıp kapayıncaya kadar onun arkasına geldi ve kafasının üstüne yumruk attı, saçını yana doğru çekerek neredeyse koparacak gibi yaptı. Sonra en şok edici şey oldu. Bay Erebus uzayan dişlerini Dennis'in şah damarına batırdı ve lanet bir vampir gibi etini ısırdı!

Bu sefer şokum, duyulabilecek kadar somut bir şeye dönüştü, çünkü beni öldürmeye kararlı bir hain gibi, içimden korku dolu bir çığlık kaçtı.

Adam kanını içerken, parlayan gümüş gözleri benim çığlığıma doğru baktı ve korku içinde ona bakan gözlerimi gördü. Tam o sırada, Dennis'in boynundan dişlerini çıkardı ve kan, uzun kırmızı damlalar halinde yere damladı.

Sonra sırttı.

Hayatımda gördüğüm en korkunç manzaraydı ve *sonunda...* sonunda... kaçmam için yeterliydi! Onun peşimden gelip gelmediğini beklemeden, çöp konteynirından uzaklaştım ve koşmaya başladım.

Hızlıca bir plan yaptım: Eğer yola ulaşabilirsem, geçen birinin onu korkutup kaçıracağını umuyordum.

Ama bu olmadı çünkü aniden "Dur!" diye emretti.

Ve delice bir nedenden dolayı, sanki uzuvlarıma bağlı görünmez ipler çekilmiş gibi, onun emrini yerine getirdim.

Ne oluyor lan?!

Neden durdum ki?!

Tanrım, ölmek mi istiyordum?

Açıkçası, falcıdan ölüm arzusu ile ayrılmıştım... tabii... bu an, falcının benim geleceğimde gördüğü an değilse? Ama öyleyse, neden beni uyarmamıştı ki?!

O arkamdan yavaşça yaklaştığını hissettiğim anda sorularım uçup gitti, omuzlarıma ağır ellerini koyduğu anda irkildim ve korkuyla nefesimi tuttum. Tanrım, sırtımda bir tuğla duvar varmış gibi hissettim. Onun yanında kendimi önemsiz, küçük bir yaratık gibi hissettiren sağlam, hareketsiz bir varlık.

"Bakın bakalım burada ne varmış?" diye sordu, ses tonu karanlık bir eğlenceyle doluydu, sanki bir kedi eğlence için fareyle oynuyormuş gibi. Sonra eğildiğini hissettim, kanlı dudakları tenime yaklaştı ve tüm vücudum taş kesildi. Ama diğer adama yaptığı gibi beni ısırarak yerine, derin bir nefes aldı ve onun uğursuz dudaklarından çıkmasını hiç beklemediğim son kelimeyi mırıldandı.

"Mmm... şeftali."

Onun ellerinin altında titredim ve o arkamda kıkırdadı. Sonra boynumdan bir şeyin damladığını hissettim ve diğer adamın kanı düşüncesiyle içimi bir tiksinti kapladı. Sonra elleri benden ayrıldı ve beni yakaladığından beri ilk kez nefes alabildim. Ancak, bunun beni bırakması olduğunu düşünüyorsam, yanılmıştım.

Bir avcı gibi etrafımda dolaştı ve ancak önümde durduğunda durdu. Ve lanet olsun, uzaktan büyük göründüğünü düşünüyorsam, şimdi lanet olası bir dev gibi görünüyordu!

Gözlerim yukarı, yukarı ve daha da yukarı doğru kayarken, sonunda yüzüne ulaştığında, bu hiç şüphesiz komik bir manzaraydı. Muhtemelen beni öldürecek olan adamı ilk kez gerçek anlamda gördüğümde, yüzüne bakmaya ancak cesaret edebildim. Lanet olsun, gerçekten hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam olmak zorunda mıydı?

Bu ne adaletsizlikti böyle?!

Adamın yüzü intikamcı bir meleğin yüzü gibiydi, sanki cennetten düşmüş ve bir zamanlar olduğu kişinin kabus gibi bir versiyonuna dönüşmüş bir savaşçı gibi. Yüzü kusursuz hatlarla şekillendirilmişti ve keskin çene hattı, kusursuz şekilli dudaklarını çevreleyen sakallarla kaplıydı. Dudakları, bana alaycı bir şekilde sırtarken bir tarafı yukarı doğru kalkmıştı. Yüzünün alt kısmını lekeleyen kan, ona o kadar sinir bozucu bir hava veriyordu ki, bu mükemmel görüntüyü bozmalıydı.

Koyu sarı saçları yanlardan kısa, üstten uzun kesilmiş ve dağınık bir şekilde şekillendirilmişti, sanki elini saçlarına iki saniye geçirmekle mükemmel bir görünüm elde etmiş gibiydi. Vücuduna gelince, açıkça spor salonunda zaman geçiren bir adam olduğu için kaslı bir güç merkeziydi. Ya da kemik kırmakta hiçbir sorunu olmadığı için, adamları ikiye bölerek kaslarını geliştirmişti.

Düz ve asil bir burnu vardı ve burun delikleri, sanki beni tekrar kokluyormuş gibi hafifçe genişledi. Ama beni gerçekten rahatsız eden, artık gümüş rengi parlamayan o açık yeşil gözleriydi. Alçak kaşları, bir saniyede sert ve tehditkar görünmesine yardımcı olabileceğini bildiğim tehlikeli bir unsur katıyordu.

Ama şu anda, benim yaptığının aynısını yaparken eğlenmeye devam ediyordu. Gözleri beni baştan aşağı süzdü, sanki her özelliğimi ezberliyor gibiydi... ama nedenini hiç anlamadım. Bu durumdan sağ çıkabileceğimi sanmıyordum. Birincisi, onun cinayet işlediğine tanık olmuştum ve ikincisi, cinayetten çok daha fazlasını görmüştüm çünkü açıkça...

O insan değildi.

"Ne yazık... çok güzel bir kızdın," dedi, önce çenemi tutup yüzümü kaldırdıktan sonra.

Yutkundum, sanki ben çoktan ölmüşüm gibi geçmiş zamanda konuştuğunu unutamıyordum. Bu, onun elini çenemin olduğu yerde havada bırakarak hızlıca bir adım geri atmam için yeterliydi.

Ancak, geri çekilme girişimim pek başarılı olmadı çünkü birdenbire arkamda belirdi ve gözlerim onun hareketlerini takip edemeyecek kadar bulanıktı. Sanki gölgeler onun hareketlerine yardım ediyor ve arkalarında mürekkep gibi siyah bir duman bırakıyorlardı. Geri çekilme girişimim beni onun göğsüne doğru götürdü ve bir kez daha arkamda olduğu için ondan kaçmaya çalışmaktan vazgeçmek zorunda kaldım.

"Cennetin tadını çıkar, Melek," diye fısıldadı bana, sonra aniden başımı bir yana çekti. Yine de, bana uyguladığı tutuşun diğer adama uyguladığından çok daha nazik olduğunu söylemek gerekir. Bir eli saçımı yırtan bir yumruk yerine alnımı kapattı, diğer kolu ise çelik gibi göğsümü sardı ve beni kırılmaz bir tutuşla tuttu.

Dişlerinin etimi delmesinin acısı beni çığlık attırdı, ısırtığı zihnime derin bir iz bıraktı ve beklemezdim ki, beklenmedik bir şey olmaya başladı. Benden çektiği her damla kanla artan, beni derinlemesine emen bir şey.

Hiç beklemediğim bir şey...

Bu zevki.

Bu zevk, giderek artmaya başladı ve ben de nefes nefese kalarak ellerimi göğsümdeki koluna geçirip parmaklarımı göğsüne batırdım. Ceketinin derisi, çaresizce tuttuğum için gıcırdadı. Onu benden uzaklaştırmaya mı çalışıyordum, yoksa onu orada tutmaya mı?

Ancak, beklenmedik bir şey yaşayan tek kişi ben değildim galiba, çünkü beni kollarında gevşediğimi hissettiği anda, aniden geri çekildi. Dişleri artık etime batmıyordu. Sonra bana tek bir kelimeyle hırladı.

Anlamını tam olarak anlamadığım bir kelime.

"Benim."

Bölüm 3
Kan Şarkı Söylediğinde
Talon

Siktir!

Siktir... *Onu bulduk.*

Onun kanı dilime değdiği anda bana şarkı söyledi. Bu tadı, doğaüstü varlığımın her zerresiyle anında arzulayacağımı biliyordum... öldürdüğüm o aşağılık cretinle hiç alakası yoktu. Bir hainin kanı normalde çok tatlıdır, ama bunun yanında kül gibi tadı vardı!

Bizim türümüzün kaderindeki eşleriyle tanıştıklarına dair hikayeler duymuş olsam da, bunun tadı böyle olacağını hiç hayal etmemiştim. Onların...

Moirai Theia.

Masallar, bizim türümüze, artık gerçekten inanmadığınız mitler gibi anlatılırdı. Bu, sonsuz bir hayatın acımasız bir hatırlatıcısıydı, her yıl geçen, ancak onu hiç bulamadan her yüzyılın bir sonrakine dönüşmesiyle daha fazla hayal kırıklığına yol açan bir hayat.

Bu yüzden onu kollarımda tuttuğum gerçeği beni çok şaşırtmıştı. Hiçbir yere gitmeyen bu güzel küçük tanrıça. Onun küçük bir tanık olduğunu anladığım anda, yüzüne bir baktım ve bundan sonra yapmam gereken şeyi bildiğim için nefret ettim.

Kardeşim dışında beni tanıyan herkes için bir canavar olmama rağmen, masumları öldürmekten hala nefret ediyordum. Neyse ki, dışarıda yeterince ölümlü

canavar vardı, yani aç kalma ihtimalimiz yoktu. Yine de, artık başka biriyle doyabileceğimi sanmıyordum.

Onu tattıktan sonra artık olmazdı.

Yemin ederim, hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, bir çocuğun Noel sabahı hissedebileceği gibi, kendimi çok heyecanlı hissediyordum. Aynı şekilde hissedeceğini bildiğim için, lanet olası kardeşime bunu anlatmak için sabırsızlanıyordum. O kadar heyecanlanacaktı ki, o somurtkan herif bile gülümseyebilirdi.

Ama önce meleğimi yatıştırmam gerekiyordu, çünkü kollarımda daha fazla kıvranmaya başlamıştı ve sonunda kendine zarar vereceğinden korkuyordum. Bu benim için kabul edilemez bir şeydi.

"Şşş, şşş, şimdi sakın ol, o çırpınan küçük kalbini sakınleştir," dedim ona, çünkü kalbinin çılgınca atışının sesi beni daha da delirtiyordu. Onu tekrar tatmak için can atıyordum, ve bu sefer sadece kanını değil, vereceği her santimini... alacağım her santimini... *ve yakında.*

"Bırak beni!" diye çılgınca bağırdı ve ben onun cesaretine hayran kaldım.

Bir kez daha mücadele ederken, sanki bunun bir faydası olacaktı gibi deri ceketimi tırmalarken, gülmeden edemedim. Ama ona zarar vermek istemeden, bir santim bile geri adım atmayacak kadar sıkı tutmaya devam ettim. Ölümlüler çok kırılıyordu ve ona dikkat etmem gerektiğini hatırlamalıyım. Onu bir tanrıça gibi davranmalıyım.

Bizim tanrıçamıza.

Bizim Moirai'mize.

Ama her zaman ve sonsuza kadar, *benim şeftalim.*

Onu kokladığım anda bunu hissetmişim. Ve itiraf etmeliyim ki, kıvrımlı kalçalarının bana sürtündüğünü hissettikten sonra, ona şeftilim demek için başka bir nedenim daha olmuştu. Etli yumuşaklığı ve kavrayabileceğim kıvrımları olan kadınları ne kadar da seviyordum.

"Bu olmayacak, Şeftali," diye cevap verdim, ilk kez bu takma adı denedim ve ne kadar yakıştığını beğendim. O yine hızlıca nefes aldı ve ben farklı koşullarda bunu duymak için sabırsızlanıyordum.

"Lütfen... Gördüklerimi kimseye söylemeyeceğim, söz veriyorum. Sadece ortadan kaybolacağım ve..." Buna karşı homurdanmadan edemedim, ortadan kaybolup kaçacağı düşüncesi bile dişlerimi sıkmamı sağladı. Doğal olarak irkildi, kollarımda hareketsiz ve tahta gibi sert kaldı.

Bu yüzden onu uyardım, "Bir yere gideceğin düşüncesiyle beni kızdırmamanı öneririm."

"Ama sen bana izin verirsen kimseye söylemeyeceğim..."

"*Sessiz ol!*" diye öfkeyle bağırdım, bu da onu kollarımda titretmeye yetti. Yani, artık başka bir yere gitme zamanı gelmişti.

Sorun şu ki, bana karşı koymaya çalışırsa onu arabaya bindirirken incinebileceğini biliyordum, yani bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Ne yapılması gerektiğini biliyordum.

"Andras!" İkinci adamımız ve sağ kolumuza seslendim. Bu şehri ele geçirdiğimizden beri bizimle birlikte olan biri. Bu acımasız dünyada en iyi arkadaş diye bir şey varsa, o da oydu. Ama kollarımdaki lezzetli küçük lokma gibi bir ölümlü için, o da şüphesiz korkutucu bir görüntüydü. Tıpkı benim gibi.

İkimiz de geniş omuzluyduk ve doğuştan gelen doğaüstü gücümüz nedeniyle gerekenden daha fazla kaslıydık. Andras benden beş santim daha kısaydı, ama boyu yine de kollarımdaki şeftali gibi kızdan çok daha uzundu. Dövmeli, traşlı bir kafası, şaşırtıcı açık gri gözleri ve boynunda, bu sert piçin öldürülmesinin daha da zor olduğunu herkese gösteren bir yara izi vardı.

Kafasını kesmek, ikimizden birinin ölmesinin tek yoluydu ve o gece düşmanları, işi bitirmek ve bıçaklarını bilemek için değerli bir ders aldılar. Birkaç dakika sonra hatalarını fark ettiklerinde, bu dersi küle dönüştürdüler.

Andras görünür görünmez ona başımı salladım, ama o benim başka bir şey istediğimi düşünmüş olmalı ki kınından büyük bir av bıçağı çıkardı. Tehdide düşünmeden tepki verdim ve hızla onun önüne geçtim, onun bu fırsatı kaçmak için kullanacağını unutarak. O anda ilginç bir şey oldu, çünkü aptalca kaçma şansı olduğunu düşündüğü bu fırsatı kullanmak yerine, sanki onu koruyacağıma güveniyormuş gibi aniden sırtıma yapıştı.

Hmm, şimdi bunun nereden geldiğini merak ettim. Farkında olmadan kaderimizdeki bağı hissetmiş miydi? İçgüdüleriyle mi hareket etmişti?

"Şu lanet şeyi kaldır, ihtiyacım olan bu değil."

"Efendim?" diye sordu Andras ve benim tek yapmam gereken, safkan bir vampir için her şeyi ifade eden iki kelime söylemekti.

"*Moirai Theia.*"

Gözleri benimki gibi şaşkınlıkla büyüdü. Kader Tanrıçası anlamına gelen bu iki Yunanca kelime, ikimizin de hayatında geçerli olan bir şifreydi. Çünkü hiç kimse kaderine bağlı birine dokunamazdı. Elbette, bunun için birçok isim vardı, ama mirasımız göz önüne alındığında, bizim tercih ettiğimiz terim buydu. Ayrıca, bizim gibi yetenekli bir ruhu, sadece bizim kanımıza bağlı olacak bir ruhu bulmanın ne kadar nadir olduğu da belirtilmeliydi. Bu yüzden, buradaki küçük Peach'in de kardeşim Moirai olacağını biliyordum. Çünkü biz bir ve aynıydık.

"Elbette, Lordum, synchoréste me," diye cevapladı ve Yunanca olarak af dileyerek, hızlı ve ustaca bir hareketle kılıcını kınına koydu. Sonra başını salladı ve ben onun neye ihtiyacı olduğunu anladım, çünkü şu anda ona ihtiyacım olmasının tek bir nedeni daha vardı.

Ancak Andras ona dokunmak zorundaydı ve bunun benim için bu kadar zor olacağını fark etmemiştim. Aslında, kardeşimden başka biri olsaydı, kıza parmağını bile sürmeyi düşündüğü için onun lanet olası elini koparırdım.

Andras, kızın alına parmağını değdirecek kadar yaklaştığında, geriye uzanıp onu tekrar kucakladığımda ve ona karşı koymaya zorladığımda hala acı çekiyordum.

Gözleri buğulanır buğulanmaz çığlık atmaya başladı ve gözlerinden beyaz dumanlar çıkmaya başladı, sanki sualtındaki deniz yılanları bir sonraki avlarına uzanıyormuş gibi. Onun ıstırabını görmek bende bir şey yarattı. İçimde garip bir şekilde hoşnutsuzluk uyandıran bir acı yarattı. Genellikle başkalarının korkusundan beslenirdim ama onunkinden değil.

Asla onunkinden.

"Sakin ol, sana zarar vermez, Peach," diye ona fısıldadım, Andras'tan kurtulmaya çalışırken onu sakinleştirmeye çalışarak.

Onun uyuyan halini yakalamaya hazır olduğum anda, ikincimiz geri çekildi ve kaşlarını çatı.

"Ne oldu?" diye sordum, Andras sırtarak bana "Onun zihni başkasına ait" dedi.

Öfkemle çenemi sıkarken, "*Kim?*" diye sordu.

Kıskançlık öfkesi içimde hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde yükseldi. Tepkim, onda bir kez daha irkilmeye neden oldu, ama bu sefer benden korkarak gerginleşti. Ama tam o anda, o kendini beğenmiş arkadaşımın yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi yumruklamadan önce, beni şok etti.

"Senin, Lordum. Akli senin."

Şaşkınlığımdan nefesimi kesen bu sefer ben oldum. Sorgulayan bir şekilde kaşımı kaldırdım, Andras başını salladı ve bir kez daha mahremiyet istediğini bilerek uzaklaştı. O zaman denedim, kulağına yaklaşarak, tükürüğümle cildini iyileştirdikten sonra diş izleri çoktan kaybolmuştu. Ah, onun teninde bizim çiftleşme izimizi görmek ne kadar da istedim, asla iyileşmeyecek bir yara izi.

Ama önce öncelikli işler vardı. Onu eve götürme zamanı.

Bu yüzden, bir kez daha kendime izin verip onu derin bir nefesle içime çektikten, titreyen tenine burnumu sürttükten sonra, yumuşak bir sesle fısıldadım

"Uyu, benim şeftalim... *benim için uyu, benim güzel Moirai'm.*"

Şaşırtıcı bir şekilde, o benim nazik emrimi yerine getirdi. Onun ağırlığını bana serbestçe verdiğini hissettiğimde, onu kolayca kollarımın arasına aldım. Sonra yeni hazinemle birlikte Andras'ın önceden arka kapısını açtığı SUV'ye doğru yürümeye başladım. Bu sayede onu kolayca içeri yatırabilirdim. Ama ona katılmadan önce, hainin başına getirdiğim karışıklığa bakıp başımı salladım.

"Temizlik ekibi yolda," dedi Andras, ben sormadan önce.

"İyi, o zaman ne yapacağını biliyorsun."

Andras, çoğu kişinin korkacağı türden bir sırtışla sırtıttı, çünkü genellikle zihninin derinliklerinde kötü bir şeyin yüzdüğü anlamına geliyordu. Ama başkalarını kontrol etme gücüne sahipseniz, o zaman diyelim ki, dünyamızın sunabileceği kadar çok karanlığın etkisinde kalması oldukça kolaydı.

"Bu sefer mesaj göndermek için onun hangi kısmını kullanmamı istersin?"

Gülümsedim ve sonunda elimde olan uyuyan güzelliğe baktım. Bu yüzden ona şöyle dedim: "*Kalbi... çünkü kendimi biraz... duygusal hissediyorum.*"

Buna gülerek saygıyla başını eğdi. "Emredersiniz, efendim."

Başımı salladım ve yanına uzandım, kapıyı kapattım ve şoförüne bizi 520 Park Avenue'ye götürmesini söyledim.

Onu Millbrook'taki özel malikanemize götürmek istedim ama ne kadar süre uyuyacağını bilmiyordum ve kardeşimle konuşmak istiyordum. Şu anda hiçbir şey daha önemli değildi ve benzersiz yeteneklerimiz sayesinde güneş ışığında yanmadan yürüyebiliyorduk ama

çoğu vampir gibi işlerimizi gece yapmayı tercih ediyorduk. Aslında, gündüz yürüyenler olmamız bizi var olan en nadir vampirlerden yapıyordu. Buna ek olarak, gölgeleri değiştirebiliyor ve inanılmaz hızlarda hareket edebiliyorduk. Elbette, tüm vampirler gelişmiş hız, güç ve duyularla kutsanmıştı, ama hız vardı ve gölge değiştirme vardı.

Karanlık vardı.

Kısa bir süreliğine onunla birleşerek onu manipüle edebiliyorduk. Onu emiyor, kalbimizin arzusu doğrultusunda büküyor ve seyahat etmek için ya da bazen silah olarak kullanıyorduk. Bizler kabusların malzemesi olarak biliniyorduk ve genç vampirlerin korkması için hikayelerimiz gençlere bile anlatılıyordu. Bir zamanlar, ayaklanmamızdan ve kontrol edilemeyecek kadar güçlü hale gelmemizden korkarak, bizi avlamaya, dünyadan yok etmeye çalışmışlardı.

Bu konuda hiçbir şey değişmemişti, sadece güç ve konum, anlayış ve saygıya dönüşmüştü. Çünkü tüm vampirleri yönetip dünyayı ele geçirme gibi bir hırsımız yoktu. Hayır, New York bize yeterdi ve kim bilir? Daha fazlasını seçersek, o zaman başka bir hikaye olurdu. Ama şimdilik ve geleceğe dair düşüncelerim için, kraliçemizi topladım. Masum küçük meleğimiz, sahip olduğumuz her şeyle oldukça mutlu olduğumuzu biliyordu. Çünkü yüzyıllar boyunca biriktirdiğimiz tüm servet, birdenbire önemsiz kalmış gibi görünüyordu.

Onu kucağıma oturtup, tatlı yüzünü incelemeye zaman ayırdım. Güzelliğini yansıtan her ayrıntı, her benzersiz özellik, karanlıkta bile görebildiğim özelliklerdi. Sabunlu suyla oynayan bir çocuk gibi gölgeleri yüzünden uzaklaştırdım, köpükleri bozarak altındaki berrak sıvıya ulaşmak için. Şimdi yaptığım da buydu, geçtiğimiz sokak lambalarının ışığını ve arabanın konsolundaki parıltıyı emiyordum. Onları kendime doğru çektim ve onun üzerinde tutarak, bu manzaraya hayranlıkla baktım.

O muhteşemdi.

Ona güzel demiştim, ama şimdi onun güzelliğini büyük ölçüde hafife aldığımı anlıyorum. O lanet olası bir tanrıçaydı ve bana bahşedilmiş olan aptalca şansım karşısında gülmekten kendimi alamadım. Benim gibi kötü bir yaratık... Kendimi hayranlık ve inanamama içinde başımı sallarken buldum.

Siktir, kardeşimin yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum. Aslında, arabayı ben kontrol ediyorsa idim, bu şehrin tüm hız sınırlarını aşardım. Ama durum böyleyken, kızımın hayatını kimsenin ellerine emanet edemezdim.

ama benim ve kardeşim Victor'un. Bunun yerine, heyecanımı bastırmaya zorladım ve şehre dönerken onu izlemekle yetindim.

Onun lezzetli kıvrımları başlı başına bir işkenceydi. Penisim granit kadar sertleşmişti ve dişlerim geri çekilmeyi reddettiği için ağzım sulanmıştı. Lanet olsun, sanki yeniden gençleşmişim gibiydi. Umarım bu mücadeleyi veren tek kişi ben değildim. En azından Victor da aynı sorunları yaşıyorsa, bu bana kahkahalar atacak bir şey verirdi.

Kardeşim ve ben birbirimizin tam zıttıydık.

O, geceleri avlanan sessiz bir suikastçıydı ve nedenini hiç söylemeden boğazını keserdi. Hiçbir şey onu sinirlendiremezdi. Ve o karanlık piç kurusunun gülümsemesini görmek için, cehennem donup bizi bir partiye davet etmedikçe, bu asla olmazdı.

Bana gelince, ben gördüğünüz tehlikenin ta kendisiydim. Durduramayacağınız bir yük treniydim. Gürültücüydim, küstahdım, pisliğin tekiydim. Ayrıca dünyanın sunabileceği her şeyi son damlasına kadar emiyordum... *kelimenin tam anlamıyla*. Gülümserdim, gülerdim, şaka yapardım (genellikle ikiz kardeşimle dalga geçerek) ve dünyadaki tüm kadınlarla yatarak nefret ettiğim pislikleri kuruturdum.

Ben canlı bir teldim.

Kardeşim ise ona güç veren anahtardı.

Birlikte bir takımdık ve her birimiz diğerinin ihtiyacı olan her şeydi. Ama şimdi ona bakarken bunun değiştiğini fark ettim. Çünkü şimdi, yüzyıllar boyunca birbirimizin ihtiyacı olan her şey olduktan sonra...

Şimdi o vardı.

Bölüm 4

Çok

Kolay

Vanessa

"*Cennetin tadını çıkar, Melek.*"

Bunu tekrar tekrar duyduğumda birden uyandım ve bunu anılarımdan çıkardım, bunun bir kabus olup olmadığını tam olarak ayırt edemedim. Ama ne diyordum ben? Tabii ki bir kabustu!

Bir vampir!

O gerçek hayattaki bir vampirdi, Tanrı aşkına!

Beni yatırdıkları yataktan kalktım ve ilk birkaç dakika boyunca, başımın sağa sola sallanmasını durdurmak için sadece ellerimle başımı tuttum.

Hayır... bu olamazdı. Hayır... bu gerçek olamazdı. Hayır... vampirler gerçek değildi.

Tabii ki, benim sorunum, her ne kadar bunun gerçek olma ihtimalini kafamdan atmaya çalışsam da, başka bir anı bana saldırıyor ve şüphelerimi geri püskürtüyordu...

Çünkü gördüğüm şeyi biliyordum.

Ne hissettiğimi biliyordum.

Elimi boynuma götürdüm, ağırlı bir yer ya da bana yapılanların başka bir kanıtı bulmayı umuyordum. Ama hiçbir şey yoktu. Beni iyileştirmiş miydi? Öyleyse, bir sonraki soru neden olduğu olmalıydı. Bu düşünce

bana başka bir anı dalgası yaşattı... Çünkü o kesinlikle beni öldürmek niyetindeydi, davranışlarından bu çok açıktı.

"Benim."

Beni tattıktan sonra, sanki kanımda beklenmedik bir şey varmış gibi, başladığı işi bitirmeden dişlerini benden çekip çıkardıktan sonra böyle homurdandı. Ondan sonra, gözlerindeki acımasız parıltı yumuşadı ve beni tuttuğu acımasız tutuş, daha çok bir sevgilinin kucaklaması gibi hissettirdi.

"Tanrım, Nessa, ne düşünüyorsun sen?!" Gözlerim odanın içinde dolaşmaya başlamadan önce yüksek sesle kendimi azarladım, ancak o anda etrafımı fark ettim. Neyim vardı benim?! Yani, kim uyanır ve kaçırıldığını fark eder, ama kaçmaya çalışmak yerine, önce onun güçlü kollarında olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünür ki?

İyi hissettirmiş miydi?

"Hayır, bu konuyu düşünmeyeceğim," dedim kendime, başımı sallayarak ve önemli olan tek şeye odaklandım.

Kaçmak.

Demek bu yüzden bu kelime beni bu kadar etkilemişti. O lanet falcı çok şey için hesap vermeli! Ama önce öncelikli olan şey... Odayı inceledim ve acaba bir otel süitinde miydim diye merak ettim. Zengin, koyu mavi duvarları ve devasa yatağın arkasındaki fildişi renkli döşemeli paneli ile bu, şimdiye kadar uyuduğum en şık odaydı. Mobilyalar, duvarlardaki oyulmuş dalgaların parçalarıyla uyumlu açık renkli ahşaptan yapılmıştı. Kalın, krem rengi halılar parke zeminlerin üzerinde duruyor ve odadaki cesur mavileri ve lacivert çarşafları kesiyordu.

Güzel, zarif, modern ve zengin bir oda olabilir, ama benim için önemli olan, ben olmadan kalabilmeleriydi.

Lanet olası orgiler için yapılmış gibi görünen kocaman yataktan kalktım. Yatağın yanında ucuz, lekeli spor ayakkabılarımı buldum ve onlar bile burada ne kadar yersiz olduğumu gösteren bir manzara oluşturuyordu. Böyle bir lüksün parçası değildim ve kesinlikle bir vampirin yatağının parçası da değildim!

Ne kadar yakışıklı olursa olsun.

Gerçi yakışıklı kelimesi bile bu adamı tanımlamak için yeterince güçlü görünmüyordu. Belki de insanlar arasında bir tanrı. Ya da belki de ölümlüler arasında bir şeytan

... evet, bu kesinlikle daha uygun bir tanımdı.

Ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokarken merak ettim, onları çıkarmış mıydı? Garip çoraplarımı görmüş ve şeytani sırıtışıyla sırıtmış mıydı?

"Tanrım, yardıma ihtiyacım var." Onun görüntüsünü kafamdan atmak için saçlarımı elime alıp çattım.

"Hayal kurmayı sonra yap, aptal," dedim kendime, kapüşonlu sweatshirt'ümü alıp omuzlarıma geçirdim, onun çıkardığı tek giysinin bu olduğunu görünce şükrettim.

Yoksa öyle miydi?

Tamam, bu kadar, bir sonraki fırsatta sevişeceğim! Çünkü ilk önce beni öldürmeye çalışan lanet bir vampire takıntılıysam, o zaman kesinlikle bir sorunum vardı. Ve bu, BOB'un tedavi edebileceği bir şey değildi, bu kesin!

Elimi cebime soktum ve maalesef sadece yirmi üç dolar ve daire anahtarım çıktı. Bu bir lütuf olduğu kadar bir lanetti de. Çanta taşımaktan nefret ettiğim için, Stacey ile birlikte olduğumda ona telefonumu ve cüzdanımı taşıması için verirdim.

"Oh, lanet olsun. Stacey!" diye bağırdım, ağzımı kapatmak için birkaç saniye geç kalmıştım. En son istediğim şey, uyanık olduğumu kimseye belli etmektir. Bu benim talihsiz bir alışkanlığımdı, kendi kendime konuşmak ya da aklıma gelenleri ağzımdan kaçırmak. Neyse ki, nefesimi tutup birinin buraya dalmasını bekledikten sonra, kimse gelmeyince sonunda rahatladım.

Ama nasıl olur da arkadaşımı düşünmemişim? Bana ne olduğunu merak edip çok endişelenmiş olmalıydı. Polisi aramış mıydı? Ya da daha kötüsü, ailemden birini aramış mıydı? O numarayı ona sadece, bana bir şey olursa ve kan nakli veya organ bağışına ihtiyacım olursa diye ısrar ettiği için vermiştim. Ona, yüksek bir ödeme yapılmadıkça bana böbrek vermeyeceklerini açıklamaya çalışmak, bazı insanların neden köpekleri sevmediğini açıklamaya çalışmak gibiydi.

Bu anlamsızdı çünkü, kabul edelim ki, köpekleri kim sevmez ki? Bu da bizi hangi köpekler olacağımız konusuna getirdi ve bana verdiği Corgi ismine alınmam gerekip gerekmediğini bilemedim. En azından Pug ya da Pitbull olmamıştım. Bu anının bana şimdi nasıl yardımcı olacağını bilmiyordum.

Her halükarda, boktan ailemden herhangi birini aramak büyük bir hataydı. Diyelim ki, tam olarak konuşacak durumda değildik. On sekiz yaşına girer girmez evi terk etmemin ve bir daha geriye bakmamamın bir nedeni vardı.

"Hayır, oraya gitmeyeceğim," diye kendime bir kez daha başımı sallayarak söyledim. Tüm bunlardan çıkarabileceğim tek olumlu şey, bir mucize yaratıp buradan çıkmayı başarırısam, en azından Şeytan-Tanrı adamın kim olduğumu bilmesinin imkânı olmayacağıydı. Kimlik yok, isim yok. Ve tabii, o da tam olarak kibarca adımları sorup sonra boynuma dişlerini geçirip kanımı emen türden bir vampir beyefendi değildi.

Kanımın tadı mı bozuktu acaba? Belki de ekşiydi, bozulmuş süt gibi... Bir doktora görünmem mi gerekiyor?

"Tanrım... oraya da gitmeyeceğim," dedim kendime.

Kapıya yürüdüm ve nefesimi tutarak kolu aşağı çektim.

"Siktir!" umduğum sonuç olmadığını görünce tısladım. Lanet olası kapı kilitliydi. Ama tabii ki öyle olacaktı, Nessa! Tamam, durumumu düşünmem gerekiyordu... Peki ya pencereler? Arkasında gün ışığının izlerini gösteren ağır perdelerle koştum ve onları açtım, ama kendimi neredeyse bulutların üzerinde buldum!

Tanrım, ben neredeydim?!

New York'un birçok gökdeleninden birinin çatı katındaki bir süitliydim. Kahretsin, şimdi ne yapacaktım? Diğer kapılara baktım ve kontrol ettikten sonra, neredeyse ağzımın suyunu akıtan lüks bir banyo ve boş bir giyinme odasından başka bir şey bulamadım. Sanki, tüm odada tek bir yararlı şey bile yoktu, ama ne beklediğimi de bilmiyordum. İnsanlar dolaplarında kırıcı çekiç ya da banyo çekmecelerinde kilit açma seti tutmazlar.

"Keşke bu lanet kapı açılmalı!" diye bağırdım, kolu çekerek ve her dakika daha da panikleyerek. Sonra en şaşırtıcı şey oldu ve kapı aniden açıldı. Beklemediğim için popomun üstüne düştüm.

"Kahretsin," diye mırıldandım, acım özgürlüğümün yanında hiçbir şeydi. Sadece kapının açılmasına değil, arkasında tehditkar bir figürün olmamasına da şaşırmıştım. Tabii ki burada oturup nedenini sorgulamaya devam etmeyecektim. Her an biri gelip mahkumu kontrol edebilirdi.

Onun tutsağı.

Yine bu düşünceyi kafamdan silip attım, zihnimdeki o görüntünün yarattığı erotik düşüncelerin vücudumda yarattığı titremeyi nefretle karşıladım... O hipnotik sesle birlikte, bir anahtar gibi değişen...

bir kalp atışında yırtıcıdan şefkatliye dönüşüyordu. O, benden kurtulmaya çalışırken sakin olmamı istediğinde, kalbim çarpıyordu. Onun içindeki değişim başımı döndürüyordu ve onu bırakması için bağırma rağmen, midem bir anda düğümlenmişti. Onun tarafından tutulmanın nasıl bir his olduğunu bilen bedenim, bu isteği reddetmeye çalışıyordu.

Tanrım, Stockholm sendromu diye bir şey var mı?

Kafamı kapıdan dışarı çıkardım, santim santim ilerledim ve birinin "böö" diye bağıracağını bekledim.

"Lütfen gardiyan olmasın," diye fısıldayarak yüksek sesle söyledim.

Panelli duvarlarında şık sanat eserlerinin bulunduğu açık bir koridora çıktım. Fırtınalı denizlerin üzerinde karanlık gökyüzünün unutulmaz manzarası. Ya da karla kaplı dağlar, gökyüzünü yaran şimşekler ve aşağıdaki kasabanın üzerinde, kayaların arasında yer alan kaleyi vurgulayan ışıklar. Geçtiğim her birinin ortak bir teması vardı ve hava hain ve uğursuz görünüyordu. Karanlık bulutlar o kadar gerçekçiydi ki, uzanıp onlara dokunabilirmişim gibi hissettim. Sanki yarattıkları gölgeleri kavrayabilirmişim gibi.

Bu düşünce nereden geldi acaba?

Tamam, Nessa, şimdi bir vampirin sanat eserlerini hayranlıkla seyretmenin sırası değil. Hayır, şimdi çılgın kan emici yakışıklıdan kaçmanın sırası. Bunu aklımda tutarak ve umarım bir daha sincap gibi davranmadan, kararlı adımlarla koridorun sonuna doğru yürüdüm ve büyük bir oturma odasına açılan kapıdan geçtim.

"Vay canına," diye mırıldandım, bölümlere ayrılmış devasa odayı incelerken, siyah, U şeklinde bir kanepenin cam duvara bakıyordu. Manzara, aşağıdaki şehri ve Central Park'ı gösteriyordu, bu da şu anda birinci sınıf bir gayrimenkulde durduğumu gösteriyordu.

Odanın geri kalanı ise tamamen şık çizgiler, cam ve metalden oluşuyordu. Kanepenin en az on kişinin oturabileceği kadar büyüktü. Sanat eserleri, halılar veya yumuşak mobilyalar olsun, odada sadece siyah, gri ve beyaz renkler vardı. Oda aynı zamanda soğuk, ruhsuz ve tamamen erkeksi idi.

Odanın içinden parmak uçlarında yürüdüm ve ön kapı olduğunu düşündüğüm şeyi gördüm. Siyah oyma ahşapla yapılmış, binlerce yılanın birbirine dolanmış gibi görüldüğü, görkemli ve heybetli bir kapıydı. Ya da belki de iki büyük yılanın birbirine dolanmış haliydi, çünkü kapıdan dışarı çıkmış gibi görünen tek şey iki başıydı. Yağlı siyah iki yılan başı kapı kolu görevi görüyordu, her biri hırılıyordu ve uzun dişleri, açarken dikkatli olmazsanız deriyi kesebilecek kadar keskin görünüyordu.

Aceleyle yaptığım bir şeyin sonucunu çok geç öğrendim, çünkü çok sert çekince titrek parmaklarımın içini kesip üçünü de kestim.

"Ah!" diye bağırdım ve kanayan ellerimi kaldırıp üzerlerindeki düzgün çizgiyi gördüm. Ama neyse ki bu, kapının arkasındaki sesleri duymak için yeterince uzun süre beni durdurdu ve donup kaldım. Sonra, dehşet içinde, yılanın başının aşağı doğru hareket etmeye başladığını gördüm ve hızlıca harekete geçtim. Gördüğüm ilk kapıya gizlice girdim ve kendimi bir dolapta buldum.

Harika, çünkü korku filmlerinde dolaplara sıkışan kızlar her zaman iyi sonuçlar alırlar... Ve tahmin edeceğiniz gibi, ayakların yaklaştığını gördüğüm anda fısıldayarak konuşmaya devam ettim.

"Lütfen git... beni rahat bırak."

İnanılmaz... bunu söyler söylemez, kapının altındaki ayakların gölgesi durdu. Sonra bir erkek sesi duydum.

"Sekizinci katta bir kargaşa var, gidelim."

Gölgelerin kaybolmasını ve gardiyanların gitmesini izledim, sonunda tuttuğum nefesimi bıraktım. Bundan sonra, huzurlu bir sessizlikten hemen önce asansör kapısının açılma sesini duydum.

Yani yine yalnız kalmıştım.

Her neyse, sekizinci katta ne oluyorsa, kaçmak için altın bir fırsatı kaçırmayacağım için sonsuza kadar minnettar olacağım. Parmaklarımı açmak acı verdiği için hala yumruğumu sıkarak dikkatlice geri adım attım. Kanımın yere damladığını biliyordum, ama şu anda bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Bandaj aramak için etrafı karıştırmaya vaktim yoktu. Ayrıca, bir vampirin ilk yardım çantasına ne ihtiyacı olabilir ki? Onların varlığı kanamadan ibaret değil miydi?

"Düşünme," diye kendimi azarladım ve kapıyı bir kez daha açtım, bu sefer çok daha dikkatliydim. Çift kapı açıldığında, kendimi şık bir giriş salonunda buldum. Her yer beyaz mermerdi, duvarlar düz beyazdı ve ortada tek bir mermer masa vardı. Üzerinde büyük bir heykel duruyordu.

Bir tarafa eğilmiş iskelet bir el, ağlayan güzel bir kadının sakın yüzünü tutuyordu. Narin yanağından akan gözyaşı kan kırmızısıydı, kapalı göz kapaklarının altından sızıyordu. O kadar gerçekçiydi ki, görüntünün ne kadar ürkütücü olmasına rağmen, nefes kesiciydi.

Sanki her an gözleri açılıp bana dehşetle bakacakmış gibi, yavaşça etrafında dolaşırken buldum kendimi.

Diğer tarafını gördüğümde nefesimi tutamadım.

Sakin güzelliğın tam tersiydi. Kadının yüzü, ölümün yüzüyle değıştirilmişti. Kadınsı bir el, oyulmuş bir kafatasının yüzünü tutuyordu, göz çukurlarından hala kan akıyordu. Kızıl taş, üzerinde durduğı masaya ulaşana kadar akıyordu.

Nedenini bilmiyordum, ama elim kendiliğinden uzanıyordu, ama ne yaptığımı fark eder etmez elimi geri çektim. Ama çok geçti, ona dokunmuştum ve şimdi kanın temsili benim kanımla kaplanmıştı. Kanayan elime baktım. Sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi, ve kendime bir kez daha sordum, kanımda ne vardı ki ona böyle tepki verdi?

"Şimdi değıl," dedim kendime. Buradan gitmem gerekiyordu... *hem de hemen!* Bu yüzden hızla dönüp asansör kapısına koştum ve sanki her an alarm çalacak ve onun beni bıraktığı yerde olmadığını fark edeceği gibi, düğmeye defalarca bastım. Belli ki benim orada kalmamı istiyordu.

Kapı açıldı ve ben içeri atladım, dönüp sonsuz sayıda düğme gördüm. Tanrım, en üst kattaydık!

Lobiye gitmenin akıllıca bir seçim olmadığını düşündüğüm için, beni alt kattaki otoparka götürecek düğmeye hemen bastım. Ancak, numara yanmayınca tekrar paniğe kapıldım. Kart okuyucu ve şifre tuşunu fark edince, buranın sadece burada yaşayanların kullandığı özel bir asansör olduğunu anladım ve paniğim daha da arttı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Hadi, lütfen çalış!" diye bağırdım ve deli gibi düğmeye basmaya başladım. Bağırmamın etkisi oldu galiba, çünkü kapılar aniden kapandı ve asansör aşağı inmeye başladı. Vay canına... Şans meleğı sonunda benim tarafımda!

Neden bilmiyorum, ama yemin ederim, tıpkı dün gece olduğu gibi kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissettim. Sırtım asansörün arka duvarına dayandı, ben ise tavana baktım.

"Şşşş, şimdi sakın ol, o çarpıp duran küçük kalbini sakınleştir."

Sesi bilincime işliyor gibiydi, elimi göğsüme koydum ve derin bir nefes aldım.

Kapılar sonunda açıldı ve ben yer altı otoparkına koştum, sıra sıra dizilmiş lüks araçların, son derece zenginlerin gelip onları ziyaret etmelerini beklediklerini gördüm. Her birinin önündeki duvarlarda altın plakeler gördüğümde nefesim kesildi, çünkü hepsinde aynı isim yazıyordu...

Erebus.

O anda adamın adı aklıma geldi.

Bay Erebus, talihsiz ruhun ona taktığı isimdi. Ona garip bir şekilde yakışan alışılmadık bir isimdi. Ne anlama geldiğini merak ettim. Eh, buradan kurtulduğumda Google'da aramak için yeterince vaktim olacaktı... Süper şık spor arabalardan biri bu konuda kesinlikle yardımcı olabilirdi. Ama bunlardan sadece biri bile, borçlarımı ödemekte hiç sorun yaşamayacağım için, piyango kazanmakla eşdeğer olurdu. Hayal gücümün sınırları içinde bir araba meraklısı değildim, ama Ferrari, Lamborghini, Bugatti ve Rolls Royce gibi isimleri tanıyordum.

Şansımın büyük bir araba hırsızlığından paçayı kurtarmaya kadar uzanacağını sanmıyordum, bu yüzden Tanrı'nın bana verdiği yeteneği kullanarak koşmaya başladım, buradan bir çıkış yolu olması gerektiğini biliyordum. Güneş ışığı, çıkış bana seslenirken kısa sürede yol gösterici ışığım ve umut ışığım oldu.

"Lütfen beni durduracak kimse olmasın," diye yüksek sesle söyledim, önümde bir güvenlik kulübesi gördüğüm anda, ama yaklaşıırken, orada bir sandalyede uzanmış bir adam gördüğümde, bir kez daha nefesimi tuttum. Ödenen saatlerini uyuyarak geçiren adam, görünmeden geçmemi kolaylaştırarak açıkça harika bir iş çıkarıyordu.

"Başardım," dedim, kalabalık caddeye bakarak imkansızı başardım. Kaçtım. Dün gece görmemem gereken şeyleri gördükten sonra, hayatımın hala sağlam olmasına seviniyorum. Yine de kendime sormak zorundaydım

Şimdi ne yapacağım?

Artık vampirlerin varlığını bildiğim için.

Bölüm 5
Kanlı Kesintiler
Victor

Kan tadı dilimi okşarken, gerginlik bedenimden kayboldu ve son beslendiğimden beri ilk kez rahatladım. Ne zaman beslendiğimi hatırlayamıyordum, ama safkan bir vampir olarak yaşamamanın güzelliği de buydu... hem de güçlü bir vampir olarak. Bu, dönüştürülenler kadar sık beslenmemiz gerekmediği anlamına geliyordu. Açıkçası, karanlık ve çarpık ruhumu yatıştırmak için bile olsa, buna ihtiyacım vardı.

İçimdeki canavarı doyurmak için.

Gölgeler içimde yüzüyordu, sanki kıvrılmış şeytani yılanlar gibi, onları serbest bırakmamı ve gerçek doğama yol vermemi bekliyorlardı... Ölümcül sakın dış görünüşün altında gizlenen karanlık avcı. Ama bugün değil, çünkü bu gece menüde olan koyu saçlı güzellikten beslendim. Esmerler... Son zamanlarda kendime sadece onlardan beslenmeme izin veriyordum.

Rüyalardan beri.

Onunla ilgili rüyalardan beri.

Cehennemin kapıları nihayet açıldığında onu ancak bir anlık görebildim. Ama kapılar açıldığında, sanki cennetin kapıları açılmış gibiydi, çünkü beni bekleyen şey kesinlikle yukarıdaki tanrılar tarafından gönderilmişti. En hafif kırmızı tonlarla renklendirilmiş sarı saçları, çıplak omuzlarını dalgalar halinde okşuyordu. En güzel kıvrımlarını saran beyaz bir elbise. Bu anı, şu anda kollarımda tuttuğum kadını daha sıkı sarılmamı sağladı. Sadece ince kaslar ve kemikler hissettiğimde, beni saran mantıksız

hayal kırıklığı beni sardı.

Kadınlar ne zamandan beri erkeklerin artık yumuşaklığı istemediğini düşünüyor?

Onu sen seçtin, pislik.

Evet, peki neden? Çünkü rüyalarımı süsleyen kadınlar gibi kadınlarla artık birlikte olmaya dayanamıyordum. Bu yüzden, her zaman tam tersini seçtim... Öyle ki, Andras son on yıldır tercih ettiğim seçim olduğu için bana sadece uzun boylu, ince esmer kadınlar getirmeye başladı. İnsanların katıldığı etkinliklere eşlik etmek için getirdiğim kadınlar bile aynı tipteydi. Bir imparatorluğun sahibi olan başarılı iş adamları olarak, bu tür etkinliklere katılmak bazen kaçınılmazdı.

Hiç birlikte görülmediğim birini arzuladığımın ironisi bana da farkındaydım.

Ama yanımda kıvrımlı, çilek sarısı saçlı bir kadın gördüğümde bile öfkeleniyordum. Dudaklarımın hoş olmayan kıvrımı her şeyi ele veriyordu ve çevremdekiler dikkatli bir şekilde geri adım atıyordu.

Lanet olası rüyalar!

Ne zaman durup beni rahat bırakacaklardı? Ama her sabah güneş doğduğunda, onu bir kez daha görebilme umuduyla yine de uyumayı tercih ediyordum. Hala kendime soruyordum, acaba bu nihayet kapı kapanmadan geçebileceğim bir gündüz uykusu mu olacaktı? Elli katlı bir bina büyüklüğündeki o kara şeytani kapılar beni her zaman dışarıda bırakıyordu ve ben doğaüstü bedenimin bana izin verdiği kadar hızlı koşuyordum. Doğduğumdan beri sahip olduğum güçler benden emilmiş, beni bir zamanlar olduğum vampirin kabuğu haline getirmişti.

Ona zamanında ulaşmak için işe yaramazdım.

Geceye uyanmadan hemen önce, öfkeyle cehennem taşından yapılmış geçilmez duvara yumruğumu vurdum. Kardeşim, özellikle son on yılda neden ruh halimin bozulduğunu merak ediyordu.

Tal için durum farklıydı, hayır, o bu dünyanın sunabileceği her damla hayatı emiyordu. Onun için mutluydum, çünkü ikimizin de bu dünyadan bıkmasının bir anlamı yoktu.

Lüks, uzun zaman önce parlaklığını kaybetmişti ve tüm bunları satın alan altının ışıltısı da aynı hızla sönmüştü. Kan bile eskisi gibi tadı yoktu, aşırıya kaçtığım gecelerdeki gibi değildi... dişlerimiz çıkıp ilk kan arzumuz bizi vurduğunda tüm türümüzün yaptığı gibi.

. Ölümlü bir çocuğun ergenliği gibi, çabuk gelmiş ve iki kat daha sert vurmuştu. Bir Truvalı gibi sevişmiş ve kan modası geçecekmiş gibi içmiştim.

Ah, ne güzel gecelerdi.

Gecelerden bahsetmişken, benim gecem aniden kesintiye uğramak üzereydi, çünkü kapı birden açıldı ve mutlu meslektaşım içeri girdi. Böyle bir izinsiz giriş için öldürmeyeceğim tek canlı.

"İyi ki buradasın!" dedi, yüzündeki ifadeyi bir kez olsun okuyamadım. Gerçekten tanıyamadım. Ama tahmin etmem gerekirse, heyecanlı olmanın bir üst seviyesi olarak nitelendirebilirdim.

Böylece, adını sormaya tenezzül etmediğim kadının boynundan dişlerimi çıkardım... neden sileyim ki? O, fast food kadar değersizdi. Onu öldürecek değildim. Hayır, Andras ailemize katıldığından beri buna gerek yoktu. O, kadını alıp bu akşamı tamamen unutturmaya hazırdı, zihnini ele geçirip beni huzur içinde beslenebilmem için yeterince sakinleştirmişti.

Karanlık zamanlarda, onların korkusunu, içlerindeki mücadeleyi zevkle izlerdim. Ama o zamanlar çok geride kalmıştı.

"Fark etmediysen, meşguldüm Tal," dedim kuru bir sesle, cebimden çıkardığım mendille ağzımı silerken.

"Siktir et, inan bana, sana söyleyeceklerimi duymak isteyeceksin," diye tartıştı, yeşil gözleri parlak ve neşe doluydu.

Onu ve mutluluğunu lanetliyorum. Bu dünyadaki herhangi bir canlıdan daha çok sevmeme rağmen, bu durum genellikle mide bulandırıcıydı. Tatlı ve acı kelimesinin tam anlamıyla tanıımıydı.

Bu yüzden, sık sık yaptığım gibi onu yatıştırdım, gözlerimi devirdim, kollarımı açtım ve artık neredeyse bilinci kapalı olan yemeğimi bıraktım. Sonra kalktım ve baygın bedenini yanıma alıp, dengesiz kadını kapıya doğru yürüdüm. Zaten onunla işim bitmeden önce sadece birkaç çekişim kalmıştı. Dediğim gibi, artık kan için öldürmüyorum, düşmanlarımla kanı hariç... *en tatlı kan*.

Kapıyı açtım ve kadını bekleyen Andras'a uzattım ve az konuşan bir adam olarak teşekkür etmek için başımı salladım. Sonra kardeşime döndüm, ki o da bana vereceği bilgiyle patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Tanrılar, onu son savaşımların arifesinden beri bu kadar heyecanlı görmemiştim.

Agincourt Savaşı, vampirlerin yardımıyla İngilizlerin zaferiyle sonuçlanmıştı. Ölümlüler, bu savaşta yardım etmenin bizim

Yüz Yıl Savaşları'nda kendi cinsiyetimize yardımcı olduğunu bilmiyorlardı. Kahretsin, gerçekten 1415 yılı mıydı...? Tanrım, kendimi yaşlı hissettim.

"Tamam, Tal, bu kadar önemli olan şey nedir..."

"Onu buldum!" diye bağırdı, ben de koyu kahverengi gözlerimi ona dikerek baktım.

"Kimi buldun?" diye sordum, hain dışında, onun zamanını konuşarak harcamak istemediği belli olan başka birini aradığımızı hatırlayamıyordum.

Sorumun cevabı apaçık ortadaymış gibi başını salladı ve sonra inanılmaz bir itirafta bulundu.

"Kaderimiz... *Moirai Theía'mız*," dedi ve hareketlerimi durdurarak beni şaşkına çevirdi. Onu doğru duymuş muydum?

"*Bir daha söyler misin?*" diye şaşkınlıkla sordum, çünkü imkansızı söylediğine yemin ederdim. Yüzündeki gülümseme, şimdiye kadar gördüğüm en büyük gülümsemeydi.

"Doğru duydun kardeşim," dedi ve yemin ederim, karanlık kalbimin uzun saniyeler boyunca atmayı bıraktığını hissettim.

"Evet, ve rüya görmediğimden emin olmak için, az önce kaderimizin tanrıçasını bulduğunu mu söyledin?"

Talon bana doğru yürüdü, omzuma dokundu ve şöyle dedi

"Daha da iyisi, onu Park Avenue'da kilitli bir odada tutuyorum."

Şokun etkisi derinlemesine nüfuz etti ve hiç olmadığı kadar uzun süre kaldı, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir kez olsun, sert ve soğuk tavrımla hiçbir ilgisi olmadan, ne diyeceğimi bilemedim. Ruhum tamamen sarsılmıştı, oturmam gerektiğini bile hissettim.

"Ama nasıl?" Sonunda dudaklarımı ve beynimi çalıştırmayı başardım.

"Ah, işte bu kısım pek ideal değildi, çünkü o, benim hainimizi öldürdüğümü ve kanını emmeye çalıştığımı gördü."

Nefesim kesildi, sanki kendi dilimle boğulacaktım gibi bir ses çıktı.

"Ne yaptı?!" diye bağırdım, o da omuzlarını silkti. Lanet olası omuzlarını silkti! Sanki affetmez bir genç, babasının arabasını sürerken yakalanmış gibi. Bu yüzden durum ortaya çıkmaya devam ederken burnumun üstünü tuttum. O ise heyecanla devam ediyordu, gecenin olaylarını ileriye götürüyordu.

"Tabii ki, küçük şeftali çıldırdı, ölümlü olduğu için, bizim türümüzü ilk kez gördüğünde şaşırması şaşırtıcı değil."

"Küçük şeftali mi?" diye sordum, aptalca, onun korkunç durumundan aldığım önemsiz bir ayrıntıya odaklanarak.

"Kokusu, şeftali kokuyor... Lanet olsun kardeşim, kanından bahsetmeye bile başlamayayım!"

Bunun üzerine hemen ayağa kalktım ve dikkatsiz ikizime doğru fırladım.

"Ondan beslendin mi lan?!" diye bağırdım, bu da onun gözlerinin alışılmadık bir şekilde şaşkınlıkla açılmasına neden oldu.

"Evet, ve bu çok iyi bir işti çünkü onu tatana kadar bizim için kim olduğunu bilmiyordum. Ayrıca, o sadece bizim türümüzün varlığını değil, aynı zamanda benim birini öldürdüğümü de gördü, onu öylece serbest bırakmanın akıllıca olduğunu düşünmedim."

Bunu duyunca biraz sakinleştim, onun haklı olduğunu biliyordum. Ama yine de içimde bir tedirginlik vardı, çünkü onu korumak istiyordum ve bu "Küçük Şeftali" ile henüz tanışmamıştım bile. Daha önce nadiren hissettiğim bir duygu olduğunu itiraf etmeliyim.

"Ve sen onun çatı katında olduğunu mu söylüyorsun?" Yumruklarımı açmaya zorladıktan sonra sordum.

"Evet, onu kendim yatırdım." Yine kaslarım gerildi, o da bunu fark etti.

"Lanet olsun, onunla yatmadım Vic... Ben hayvan değilim." Tek yapmam gereken tek kaşımı kaldırmaktı, o da hemen itiraz etti. "Tamam, demek istediğim, kraliçemize öyle davranmazdım, ona dokunmadan orada bırakmak ne kadar zor olsa da... *Lanet olası tanrıça,*" kardeşim, bu gizemli kadının hatırası zihnini açıkça saldırıya uğrattığı için ekledi. Ama kullandığı kelimeler dikkatimi çekti ve sormadan edemedim... *O benim tanrıçam mıydı?* Rüyalar başladığından beri takıntılı olduğum kişi miydi?

"Andras'a onu uyutmasını mı söyledin?" diye sordum, dişlerimi sıkarak, bizim olan şeye başka birinin dokunması fikrinden şimdiden nefret ederek. Ama sonra, kardeşim bana cevap vermeden önce, çok iyi tanıdığım o kendini beğenmiş ifade yüzüne hakim oldu.

"Aslında ilginç olan şey, denedi ama sonra bana onun zihninin zaten başka birine ait olduğunu söyledi..."

Tamam, şimdi dişlerim kırılmak üzereydi ve çenemi zorla açarak, "*Kim?!*" diye bağırdım.

Tabii ki, kardeşimin yüzünden cevabının ne olacağını tahmin etmeliydim.

"Biz... ya da o zamanlar benim diyebilirim... ama sanırım sen de ona benim yaptığım etkiyi yapacaksın."

Bu söz üzerine rahatladım, nedenini merak ettim, çünkü daha önce Kader Eşleri arasında böyle bir şey duymamıştım. Belki de hepsi farklı tepki veriyorlardı? Ancak bu düşüncemi dile getirmedi, bunun yerine sordum

"Adı ne?"

Tal birden utangaç bir ifadeye büründü. "İtiraf etmeliyim ki sormayı akıl edemedim." Yumruklarım bir kez daha sıkılırken kaşlarım daha da çatıldı.

"Sormayı düşünmedin mi?" diye inanamadan sordum.

"Şey, o sırada onu sakinleştirmeye çalışmakla biraz meşguldüm."

"Yaralandı mı?!" diye sordum, yine panik içinde sesimi yükselterek ve tepkimle onu şaşırttım. Benden beklenmeyecek bir tepkiydi.

"Söylediğim gibi, onu öldürmek niyetiyle ısırduğım dışında. Ama kanını tattığım anda... Tanrıça'nın laneti, o..."

"Ne, söyle bana?" diye sordum, onun hakkında verdiği her ayrıntıyla benim heyecanım da artıyordu.

"*Mükemmeldi*. Daha önce tattığın hiçbir şeye benzemiyordu. Diğer her şey onun yanında sönük kalır. Bir ömür boyu kaçak içki içtikten sonra içilen en kaliteli konyak gibiydi," dedi ve ben de tepki vermemek için kendimi tutamayıp inledim. Yemin ederim, neredeyse tadını alabiliyordum. Böylesine mükemmel bir şeyin vaadi bile *beni deli ediyordu!*

Bu yüzden, kısa bir süre önce beslendiğim kanepeye döndüm ve koluna astığım takım elbise ceketimi aldım. Statüm nedeniyle takım elbise giymeyi tercih ediyordum, kardeşim ise siyah kot pantolon, siyah tişört ve nadiren çıkardığı motorcu ceketini giyiyordu. Ama kardeşim tercih ettiği gibi, sahip olduğumuz birçok şirketin yüzü bendim. Ve tabii, sadece beş dakika da olsa ondan büyük olduğum için, onun isteklerine boyun eğiyordum. Ve şimdi...

Artık aşırı hoşgörü gösterecek başka biri vardı, çünkü o da yakında bizim olmak ne demek olduğunu öğrenecekti. Bizim tarafımızdan bakılmak ve korunmak. Bizim kraliçemiz olmak. Sahip olunmak.

Bizim Moirai Theia'mız.

Tabii ki, şimdi onu, onu kendilerine ait ilan etmiş olan bir değil, iki vampir kardeşe aşık etmek için bir savaş başlayacaktı. Bu savaşın başlamasını sabırsızlıkla bekliyordum. Bu yüzden dedim ki

"O zaman neyi bekliyoruz?"

"Bilmiyorum, güneşin batması için mi?" O gülerek pencerelere doğru yürüdü ve güneşin doğuşunu görebilmem için perdeyi biraz kaldırdı. Elbette, diğer vampirlerin aksine, bizim güçlerimiz güneşe karşı bağıışıklık kazanmamızı da sağlıyordu. Gün ışığını sevmememize rağmen, çünkü gözlerimizi acıtıyor ve cildimizi tahriş ediyordu. Ama diğer tüm vampirler gibi bizi öldürmüyordu. Tabii, büyücü veya cadılardan satın alabileceğiniz büyü koruma araçları kullanmadıkları sürece.

Ancak gündüzleri dolaşabildiğimiz bilgisi, türümüzün çoğu tarafından bilinmiyordu ve biz de böyle kalmasını istiyorduk. Bu, dünyamızın karanlığına karşı avantajımızdı ve toplantıda duyduklarımızdan sonra, bu avantaja her zamankinden daha fazla ihtiyacımız vardı. Çünkü bir yarı kanlı, tüm ailemizi öldürebiliyorsa, zamanlar kesinlikle değişiyordu.

Ne kadar acı verse de, kabul ettim.

"Haklısın." Hayal kırıklığım yüzümden okunmuş olmalı ki, sırtıma bir şaplak atıp bana şöyle dedi

"Merak etme kardeşim, sana garanti ederim... hazinemiz beklemeye değer."

Kaşlarımı kaldırdım ve neredeyse hırıldayarak, "Evet, bunu söyleyen, onun boynunu çoktan yağmalayan ve tanrıların bize bahşettiği hazineleri tatmış biri, senin için kolay tabii." dedim.

Gülerek dudaklarını yaladı ve bana şöyle dedi: "En tatlı nektar, çünkü Peach'imiz yakında ziyafet çekilmenin ne demek olduğunu öğrenecek."

"Bu yardımcı olmuyor, Talon," dedim kuru bir şekilde, onu güldürerek.

"Gece boyunca çektiğim lanet olası sert ereksiyon da yardımcı olmuyor ama hey, hepimizin katlanmak zorunda olduğu çileler var."

Gürleyen homurtum onu daha da güldürdü...

Siktiğimin herifi.

Bölüm 6
Takip Edilecek Kanlı İz
Talon

Izdırap verici bekleyiş ve güneş ışığının sükuneti, gece çökmesini beklerken ikimizi de uykuya zorladı. Doğal biyolojik saatim, güneş nihayet gözden kaybolduğu anda gözlerimi açmamı sağladı. Endişeli kardeşim için de durum aynıydı. İkimiz de buna karşı koyabilirdik, ama ne anlamı olurdu ki? En azından uyku, ikimize de önümüzdeki geceki savaşla yüzleşmek için gereken taze güç dalgasını verdi.

Ancak benim sorunum, suçluluk duygusunun acımasız bir canavar gibi içimi kemirmesiydi. Bu, alışık olmadığım, itiraf etmeliyim ki yabancı bir duyguydu, ama kaderimde yazılı olan kişinin gözünde, ona bir katil olarak tanıtılmış, kana susamış bir canavar olarak resmedilmiştim.

Onun katili.

Onu öldürmek istediğim gerçeğinden kaçınmanın bir yolu yoktu. Ona bunu söylemek, o anda gerekli bir kötülük olarak yapılmış olsa da. Onun da böyle düşüneceğini sanmıyordum ve düşünse bile, zarar gören taraf oydu. Yani onun bu gerçeği affedebileceğini pek sanmıyordum.

Onun hakkımdaki fikrini değiştirmek için tüm cazibemi kullanmam gerekecekti.

Ve ben de zorlukları severdim.

Doğal olarak, uyanır uyanmaz kardeşim ve ben hemen harekete geçtik. Arabaya atladık ve ofis binamızdan

ortak evimiz... Gökyüzünde yükselen bir kale, çoğu kişinin bilmediği bir şekilde, kilitleme protokolünü devreye sokmaya karar verirsek içeri girilmesi imkansız bir yer. Ancak, benim gibi bir vampir için bile bunun biraz aşırı olduğunu düşündüm.

Çünkü o sadece bir ölümlüydü.

Penthouse dairemizin dışında nöbet tutan muhafızlar tarafından kilitli bir kapının arkasında güvenli bir şekilde tutuluyordu. Muhafızlar, gün ışığına çıkan doğaüstü yaratıkların bir karışımıydı. Şekil değiştirenler, iblisler ve hatta birkaç büyücü bile vardı. Her biri en iyinin en iyisiydi, tıpkı bizim özel asker ordumuz gibi, biz toplanmalarını emrettiğimizde her zaman hazır dılar.

Sokaklarımızı ve şehrimizi böyle kontrol ediyorduk. İmparatorluğumuzu böyle yönetiyorduk. Piyadelerimiz, türümüzü kontrol altında tutuyor ve çeşitli yollarla bize para kazandırıyor. Ölümlüler için mafya, kendi türümüz için krallar gibiydik. Ve şimdi kraliçemizi bulmuştuk, ona ulaşmak için sabırsızlanıyorduk. Kardeşim daha da sabırsızdı, çünkü benim onun tadını çıkarma zevkini henüz tatmamıştı. Koklamayı. Yumuşak, esnek vücudunun kucağında oturmasının hissini.

Kardeşimin son zamanlardaki zevki, Moirai'mizin tam tersi olabilir, ama ben daha iyi biliyordum. Onun tercihinin, günlerini spor salonunda kaslarını çalıştırarak geçiren bu esnek yaratıklar değil, dolgun vücutlu kadınlar olduğu günleri hatırlıyordum. Gerçek güzelliği ürünlerle gizleyenler. Onların kusur olarak gördüklerini moda ya uygun bir maskenin altında gizleyen ve bizim benzersiz özellikler olarak adlandıracağımız şeyleri sabun kullanarak ortaya çıkaranlar.

Çünkü bizim Peach hiçbir şey kullanmamıştı ve ben de yüzüne dokunup parmak uçlarımin altında saf cildi hissettiğimde bunu keşfetmekten mutlu olmuştum. Uzun kirpikleri bile doğaldı, çünkü uyurken parmak uçlarımla kirpiklerinin uçlarını nazikçe okşadığımı fark etmiştim. Kendi dokunuşumun bu kadar nazik olabileceğini bile bilmiyordum.

Onu daireye geri götürdüğümde bile, onu misafir odalarından birine yatırdım. Onun bizim odalarımızdan birinde uyanmasını istemedim, çünkü zevklerimiz onun gibi bir meleğin hak ettiğinden çok daha karanlıktı.

Sonra bir beyefendinin çizgiyi aşmadan sunabileceği kadar rahatlık sağladım, çünkü onunla zaten çok fazla çizgiyi aşmışım. Onun rızası olmadan onu çıplak soymak, giderek uzayan listeye eklemek için akıllıca bir hareket olmazdı. Bu yüzden, sadece yıpranmış ayakkabılarını çıkardım, onları görünce yüzümü buruşturdum, çünkü onun şüphesiz tutumlu bir hayat sürdüğünü biliyordum.

Bir daha asla.

Hayır, kadınıımızın hak ettiği mükemmellikten daha azını giymesini istemezdim, çünkü iyi bir ruhu kokladığımda anlayabilirdim.

Tattığımda.

O saf biriydi. Aslında olabildiğince saf ve onu en lezzetli şekilde yozlaştırmak için sabırsızlanıyordum. Ama sonra ayakkabılarının rahatsız edici görüntüsü, beni onun tuhaf çoraplarını görmeye yönlendirdi. Gülümseyip sevimli bulmak için çok komik bir şeydi, ama yine de bu duygu beni buldu. Bir ayağında güneş gözlüğü, diğerinde hamburger olan dans eden kediler. Gerçekten tuhaf bir şeydi, ama yine de beni gülümsetmişti... kardeşimi aramaya gittikten sonra bile.

Ama ondan ayrılmadan önce, küçük bedenini kaldırıp süveterini çıkardım ve onu dikkatlice yere yatırdım. Aslında, hayatım boyunca hiç kimseye bu kadar özen göstermedim, bu duygu bana hem yabancı hem de doğal geliyordu. Onunla birlikteyken, daha önce hiç yapmamış olmama rağmen ne yapmam gerektiğini biliyordum. Sanki içimdeki koruyucu taraf ortaya çıkmış gibiydi. Bu, onun çok küçük ve kırılgan olması nedeniyle miydi? Kardeşimden bir inç daha uzun ve biraz daha iri olan 1,98 metrelik boyuma kıyasla, kollarımda minicik görünüyordu.

Peki bu gerçek beni neden tahrik etti ve daha önce hiç olmadığı kadar sertleştirdi? Onu domine etmek, irademe boyun eğdirmek ve dizimin üzerine yatırmak istedim. Kahretsin, ayakları yere bile değmiyordu ve ben bunu görmek için sabırsızlanıyordum. Onu oraya yatırdıktan sonra ona yapacağım şeylere kıyasla bu çok küçük bir detaydı.

Oh, böyle bir kadınla ne kadar eğlenceli olurduk.

Bizim kadınıımızla.

"Bu şey daha hızlı gitmiyor mu?!" Kardeşim akşam trafiğinde kıvrılarak ilerlerken neredeyse hırıldadım.

"Eğer bükülmüş metalin içinde sıkışıp kalmak ve daha da uzun sürmesini istemiyorsan, hayır," diye cevapladı kardeşim, koyu kahverengi gözlerini kısarak, kimseyi öldürmeden Corvette C8 ZR1'i manevra sınırına kadar zorlamaya odaklandı.

Zaman geçtikçe ikimiz de gerginleşmiştik, ancak yirmi dakikadan fazla sürmemişti. Trafik olmasaydı sadece beş dakika sürerdi. Kardeşimin direksiyon başında yetenekli olduğunu da belirtmek gerekir, bu kadar hızlı arabaları olan birinin yetenekli olması da şaşırtıcı değildi. Ben ise genellikle dört tekerlekli araçlara göre iki tekerlekli araçları tercih ederdim. Motosikletler benim tutkum ve tercih ettiğim ulaşım aracıydı. Aslında

Aslında, onu motosikletlerimden birinin arkasına oturtmak için sabırsızlanıyordum. Koleksiyonumdan hangisi en rahat olurdu acaba? Onun için kaç tanesini modifiye etmem gerekecekti?

Bu düşünce, kardeşim bize ayrılmış boş yerlerden birine park edene kadar sürdü, çünkü park yerinin çoğunu biz işgal ediyorduk. Ama bina bizim olduğu için bu şaşırtıcı değildi. Alt katlar birçok işimiz için ofis olarak kullanılıyordu ve üst katlar Andras gibi bizim için çalışanların hiyerarşisi için daire olarak kullanılıyordu. İkinci adamımız olarak, ikinci en büyük daireye sahipti. En üstteki üç katın tamamı bizimdi. Evimizin hemen altında, dövüş ringi olan bir spor salonu vardı ve üstünde ise neredeyse hiç kullanmadığımız bir çatı havuzu ve bahçe vardı.

Ama kim bilir, belki şimdi bir bahanemiz olurdu. Oradan manzara kesinlikle romantik olarak sınıflandırılırdı. Lanet olsun, ben şimdi böyle birine mi dönüşüyordum? Bir kızla randevuya çıkmak için en iyi yeri düşünen biri mi? Ama o sıradan bir kız değildi, değil mi?

O bizim kızdı.

Evet, sanırım öyleydin ve bunun için benimle alay etmeye cüret eden her pisliği öldürürdüm. Kardeşimin de benzer düşünceleri olup olmadığını merak ettim. Dişlerini gıcırdatırken çenesinin çalıştığını görünce, muhtemelen yoktu. Böyle devam ederse, o pisliklerden geriye hiçbir şey kalmazdı.

İkimiz de hızla arabadan çıktık ve saniyeler içinde asansör kapılarına vardık, kartımızı okuttuk ve kodu girdik, asla unutmayacağımız... *ya da affetmeyeceğimiz* bir tarih.

"Lanet olsun, bu asansör daha yavaş olabilir mi?" Victor homurdandı, beni güldürdü, sonra elimi omzuna koyup ona dedim ki

"Sabırlı ol, kardeşim."

Bunu ona daha önce söylediğimi itiraf edemem. Hayır... genellikle bu sözler ondan geliyor ve bana yöneliyordu.

Neyi daha çok seveceğimi bilmiyordum, Küçük Şeftali'mizi mi, yoksa onun kardeşimin sakinliğini nasıl bozduğunu izlemeyi mi? Aslında bu bir yalandı, hangisini seveceğimi biliyordum, ama kardeşimin ona verdiği tepkileri izlemek, eğlenceme sadece bir kat daha eğlence katacaktı... ama asansörden çıktığımız anda bu eğlence sona erdi ve ben kokusunu aldım.

Onun kanı.

Elimi kardeşimin göğsüne uzattım çünkü o benim kadar çabuk fark etmemişti. Ama tabii ki fark edemezdi, o da tadına bakmadan.

"Ne oldu?"

"Onun kanı, *burada*," diye öfkeyle hırıldadım ve ilahi kokunun kaynağına doğru yürüdüm.

Kardeşim de kısa sürede onu keşfetti ve içindeki canavar ortaya çıkınca hırladı.

Havada neredeyse tadını alabiliyordum ve bu en acımasız cazibeydi. Kafatasının gözünden dökülen kırmızı taşın neredeyse gizlediği kurumuş kan izini parmak ucumla takip ettim. Yaşam ve ölümün özü yanlış kadının elindeydi... ya da bu durumda... *doğru kadının*.

Kendimi tutamayıp parmağımı yaladım ve hafif tadı dilimde yayılırken gözlerimi kapattım. Kardeşim de şüphesiz aynı şeyi yapmak için can atıyordu. Ancak, neden yapmadığını da biliyordum. Hayır, ilk tadını benimki gibi doğrudan lezzetli kaynaktan almak istiyordu.

"Taze değil," diye homurdandım, sonra ikimiz birden hareket ederek çift kapıyı menteşelerinden neredeyse söküp attık.

"Muhafızlar, nerede lanet olasıcalar?!" diye kükredim, öfkemi kardeşimden çok daha yüksek sesle dile getirerek, onun sessiz dalgalar halinde gelen öfkesini hissedebilmesine rağmen. O, kapıyı açtığımda bulacağımı zaten bildiğim şeye doğru hızla ilerlerken beni takip etti, ilk olarak kapının kilitli olmadığını fark ettim!

Kapı öfkeme dayanamadı. Çünkü en kötüsü olmuştu.

Moirai'mizi bulmuştuk ve şimdi...

Onu kaybetmiştik.

Bölüm 7
Unutulmaz
Güzellik Vanessa

Bunu unutamazdım.

O buna mecbur kalmıştı.

"*Bırak beni!*" O gece ona yalvarmıştım ve cevabı, ne kadar unutmaya çalışsam da zihnimde tekrar tekrar yankılanıyordu.

"*Bu olmayacak, Peach.*" Söyleyiş şekli, sanki beni asla bırakmayacağına dair sonsuz bir yemin gibiydi. Ben daha fazla yalvardığımda, tek kelime etmeden ortadan kaybolacağımı söylediğimde bunu doğruladı. Ve cevabı kesin ve sertti.

"*Beni, bir yere gideceğin düşüncesiyle kızdırmamanı öneririm.*"

Beni bulamadığında, iz bırakmadan ortadan kaybolduğumu fark ettiğinde ne düşündüğünü merak ettim. Çünkü o benim adımı bilmiyordu, sormayı da düşünmemişti. Onun isteklerini reddedemediğim için, ona aptalca vereceğim bir şeydi bu. Bütün vampirler zihin kontrolü yeteneğine sahip miydi? Onun güçleri beni manipüle mi ediyordu? Bana uyumamı emrettiği zamanki gibi, hepsi bir numara mıydı?

Bunu her düşündüğümde kendimi aptal gibi hissediyordum.

Ayrıca onu düşünmeden edemiyordum... ve sorun da buydu. Onu kafamdan çıkaramıyordum. Öyle ki, ertesi gün tüm günümü

ertesi günü hayatın rutin işlerini yaparken sersemlemiş bir halde geçiriyordum. Üstelik sorgulayan bir halde. Kendime sürekli neden Stacey'e olanları anlatmadığımı soruyordum. Neden cinayeti polise bildirmemiştim? Neden gerçeği söylememiş, bunun yerine döndüğümde en iyi arkadaşşıma yalanlarla örtbas etmişim?

Ona, karanlıkta mezarlıkta yürürken kafamı çarptıktan sonra bayıldığımı söyledim, aptalca bir şekilde orasının "yürüyüş" için en iyi yer olduğuna karar vermişim. Ona inanmasına şaşırdım, çünkü bu daha çok onun yapacağı bir şeye benziyordu. Ama yine de kabul etti ve rahatlamış bir şekilde sarıldıktan sonra yolumuza devam ettik.

Polise artık kayıp olmadığımı bildirdikten sonra yolumuza devam ettik. Polis bu olayı çok da önemsememiş gibi görünüyordu ama sonuçta yirmi dört saatten fazla geçmemişti ve ben bir yetişkindim, bu yüzden şaşırdığımı söyleyemem.

Hayır, beni şaşırtan şey, o dövmeli canavarın bana yaklaşıp lanet olası büyük bıçağını çektiği anda ona sarılmış olmamdı!

Ama şaşırtan tek şey bu değildi, çünkü o, beni korumak için önüme dikilen kişi değil miydi? Hayır, bunu düşünmeyi bırak! Tanrım, kendimi kaç kez azarladım artık?

"Hey, Messy Nessy, onu temizliyor musun, yoksa home run mu yapmaya çalışıyorsun? Çünkü bence üçüncü aşamayı çoktan geçtin," dedi Stacey alaycı bir tonla, beni düşüncelerimden kopararak. Ayrıca, kahve makinesinin sütü ısıtan ve köpükleyen buhar çubuğunu mastürbasyon yapmaya çalışıyormuşum gibi görüldüğümü fark etmemi sağladı. Bezi bir kenara attım ve sinirli bir nefes verdim.

"İyi misin? Sadece, gerçekten dikkatin dağınık görünüyor... Acaba...?"

En iyi arkadaşşıma döndüm ve onun büyük gözlüklerini burnuna ittiğini izledim.

"Ne oldu?" diye sordum, gergin hissederek... Bir şey mi biliyordu?

"Bilirsin, falcı, çünkü bunun tamamen saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi? Yani, bana New Jersey'de yaşayan ve bir elektrikçiyle evli, üç çocuklu bir hayatım olacağını söyledi."

Buna güldüm ve "Sana öyle demedi" dedim.

"Hayır, ama seni güldürdü, ayrıca... o bir tesisatçıydı," dedi, şimdi birinin sikini emiyormuş gibi yapıp beni daha da güldürdü ve kasaya doğru yürüdü.

Tanrım, Stacey'i seviyordum. Beni nasıl neşelendireceğini her zaman bilirdi. Yani bu sefer makineyi temizlerken, işime konsantre oldum ve makinenin yükünü dökmesine izin vermeden işi bitirdim.

"Tamam, işim bitti, başka bir şey yapmamı ister misin?" diye sordum, Stacey'nin bu akşam amcasının evine yemeğe gideceğini bilerek.

Cuma geceleri beni her zaman davet ettiği bir gelenektir. Bazen giderdim, ama gitmediğim zamanlarda, yalnız kaldığım zamanları Fraser veya Friends gibi en sevdiğim sitcomları izlemek için kullanırdım. Tabii ki, hepsini milyonlarca kez izlemiş ve çoğu repliği ezberlemiştim, ama ya bunu yapacaktım ya da bitmek bilmeyen okuma listemdeki kitaplardan birini okuyacaktım.

"Hayır, sen git, yarın evde görüşürüz. Bu gece burada kalacağım çünkü Jenny ve çocuklar geliyor ve... sen de biliyorsun, git, git ve kapıyı çift kilitli unutma..."

"Evet, evet, tamam anne, yaparım. Yeğenlerinle iyi eğlenmeler," dedim, ceketimi ve çantamı alıp kapıya doğru yürürken, kollarımı kolların içine sokarken.

Çantamı göğsüme astım, dün gecedan sonra onu yanımda taşımaya başlamak gerektiğini biliyordum. Neyse ki, bu sabah eve gitmek çok zor olmamıştı, yürüyerek gidebildiğim için. Tabii ki, Park Avenue'den Lower Manhattan'a gitmek bir saatten fazla sürmüştü, özellikle de sürekli arkama bakarken, her an onun beni sokakta kovaladığını görmeyi beklerken.

Ama hiçbir şey olmamıştı.

Ve bu neden beni bu kadar etkilemişti ki? Yemin ederim, o adamla bir şey yaşamak istersem aklımı kaçıracaktım. Hayır, adam değil, *lanet olası bir vampir!* Zihin kontrolü olmalıydı, öyle olmalıydı. Belki etkisinin geçmesi zaman almıştı ya da öyle bir şey. Evet, öyle olmalıydı.

Dışarı çıktım, ceketimi giydim ve soğuk tenime işlerken, dolgulu haki renkli, parker tarzı ceketimin fermuarını çektim. Tamam, kötü bir kelime seçimi... Onun dişlerini boynuma geçirdiği anı bir kez daha aklıma geldi.

Krem rengi, kürklü kapüşonumu kaldırdım ve yirmi dakikalık eve dönüş yoluna çıkarken bu düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım. Ancak, hava artık daha erken kararıyordu ve kendimi sürekli omzumun üzerinden bakarak tedirgin hissetmekten alıkoyamıyordum. Bu yüzden, sonunda metroya binmeye karar verdim, çünkü

böylece yalnız kalmayacaktım. Benim gibi işten çıkıp eve gitmeye çalışan birçok insan olacaktı.

Taksiye binebilirdim ama bu lüksü kendime izin verecek kadar fazla param yoktu. Bunun yerine, kalabalık alanı gördüğüm anda kendimi daha iyi hissederek istasyona doğru yola çıktım. Sonra trene binip oturdum ve herkes gibi etrafımdaki insanları gözlemledim.

Takım elbiseli iş adamları, çocuklarıyla birlikte gelen ebeveynler, inşaat işçileri ve cumartesi gecesi partisi hakkında konuşan birkaç kıkırdayan genç vardı. Çoğu insan, sosyal medyada zaman öldürmek için telefonlarının ekranlarını kaydırırken yüzleri telefon ekranlarının ışığıyla aydınlanmıştı. Yanımdaki kadın yemek videolarını kaydırıyordu, şüphesiz akşam yemeğinde ne pişireceğini düşünüyordu.

Hepsi tamamen normaldi.

İnsani.

New York sokaklarında gerçekte neler olup bittiğini bilselerdi, bu yolculuk nasıl olurdu diye merak etmeden edemedim. Soyguncular, tecavüzcüler, hırsızlar ve katiller tek tehdit değildi. Herkes sakın sakın hayatına devam eder miydi, yoksa benim gibi herkes arkasına bakıp durur muydu? İnsanlar bilseydi ne kadar panik olurdu, hayal edebiliyordum.

Eğer insanlar... *onu* bilselerdi.

Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapatmaktan kendimi alamadım, dün geceki olaylar bir kez daha zihnimde canlanıyordu. Onun o yoğun yeşil gözleri ve o bilgece sırtışı... Beni kavrayan büyük elleri ve sırtımda hissettiğim sağlam kas duvarı. Neden onu düşünmeden duramıyordum?

"*Onun zihni senin,*" diye söylemişti onun için çalışan iri yarı adam, ve bu her şeyden çok beni endişelendiriyordu. Bununla ne demek istemişti? Zihnim nasıl onun olabilirdi? Tabii ki, kısa süre sonra bunun doğru olduğunu kanıtladı, çünkü bana söylediği son sözler bilincimi okşadı.

"*Uyu, benim şeftalim... benim için uyu.*"

Bu anı, aniden uyanmamı ve nerede olduğumu fark ettiğim anda irkilmemi sağladı.

Hâlâ metrodaydım.

Ancak şimdi, bir zamanlar etrafımı saran insanlar artık koltukları doldurmuyordu. Kafamı salladım, trenin bir istasyona girdiğini gördüm ve ne yazık ki, bu benim istediğim istasyon değildi. Central Park... Tanrım, ne kadar

uyudum? Ama dur, bu demek oluyor ki en başından beri yanlış trene binmişim.

Bu nasıl olmuştu?

Oldukça korkmuş hissederek, hızla trenden indim ve caddeye çıkmaya başladım. Neyim olduğunu pek anlayamıyordum çünkü dürüst olmak gerekirse kendimi kendim gibi hissetmiyordum. Aslında, dün geceki gibi hissediyordum, durmadan başımı belaya sokuyordum. Bu yüzden Central Park'a doğru gitmekten kendimi alamadım. Yolu geçip, geceleri pek güvenli olmayan, loş ışıklı parka girdim. Ama dediğim gibi, kendimi tutamıyordum, sanki bir şey beni zorluyordu. Bu yüzden, sağımdaki gölün etrafındaki yolu ve solumdaki çocuk oyun parkını takip ettim.

Ve yürümeye devam ettim.

Ayaklarım, gölün etrafını ve hatta başka bir oyun parkını dolaşana kadar yürümeye devam etti. Daha önce buraya hiç gelmediğim için parkın hangi bölümünde olduğumu bilmiyordum. Ne kadar süredir yürüyordum? Hatırlayamıyordum.

Mükemmel bir şekilde bakımlı, dairesel bir bahçeye yaklaştım ve yolu takip ederken ortadaki çeşmeye hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım... Üç bronz kadın, ellerini tutarak gülerek daire şeklinde dans ediyorlardı, yüzleri yaramazlık ve neşeye doluydu.

Gündüz vakti ne kadar neşeli bir manzara olduğunu hayal edebiliyordum ama şu anda, bu manzara ürkütücüden başka bir şey değildi. Sanki her an başlarını bana doğru çevirip beni korkudan öldüreceklermiş gibi hissediyordum.

"Ben burada ne yapıyorum?" diye kendime yüksek sesle sordum ve cevabım arkamdan gelen bir hışırtı sesiyle geldi.

Döndüm ve siyah giysili, başlığı kaldırılmış bir adamın çalılıarın arkasından çıkıp bana doğru geldiğini gördüm.

Oh, hayır.

Hızla ana yola geri koştum ve bu sefer küçük bir tuğla bina görene kadar yolu takip ettim. Üzerinde "*Erkekler*" yazan bir tabela, buranın umumi tuvalet olduğunu gösteriyordu. Bina, kıvrımlı sarmaşıklarla kaplıydı ve küçük altıgen tuğla pencereleri vardı.

Koşmaya devam ettim, önüme bakmam gerekirken arkama bakıp kimse takip ediyor mu diye kontrol ediyordum. Çünkü aniden birine çarptım. Beni yakalayacak kadar büyük ve çarpmanın şiddetiyle bir adım bile geri çekilmeyecek kadar güçlü birine. Tabii ki, vücudumun

vücudumun doğal tepkisi geri sıçramaktı, ama o kişi bunu engellemek için kollarımın üst kısmını tutmasaydı, ben de öyle yapardım.

Panik içindeki kalbim bir an durdu ve başımı kaldırıp yukarıya baktım... ve biraz daha yukarıya. Sonra, o yabancının yüzüne ulaştığım anda, nefesimi tutamadım.

Adam çok yakışıklıydı.

Unutulmaz derecede.

Bölüm 8

Silahlar ve Kahve

Karanlık, dokunulmaz bir güzellik.

Bana eski bir savaşçıyı hatırlattı. Ordularını savaşa süren ve sadece bir bakışıyla düşmanlarına korku salan bir general gibi.

Yüzü, tıpkı dün geceki gibi, şüphesiz rüyalarımda sürekli yer alacak türden bir yüzdü. Ancak, Erebus Bey dedikleri adamın aksine, bu adam onun ışığının karanlığıydı. Koyu kahverengi gözleri ve yüzünün alt kısmını kaplayan koyu renkli sakalı vardı, birden parmağımla izlemek istediğim dudaklarını çerçeveliyordu. Alt dudak üst dudaktan biraz daha büyüktü ve hiçbir şey belli etmiyorlardı... hareket etmiyorlardı. Dün gece vampir acımasız eğlencesini serbestçe ifade ettiği gibi değildi.

Hayır, bu adam öyle değildi. Koyu renkli gözleri beni incelerken hiçbir şey belli etmiyordu, derin bakışları sanki her katmanı delip geçip ruhumun derinliklerine bakıyor gibiydi. Burun delikleri bir anlığına genişlemiş gibi göründükten sonra bana doğru bakışlarını daralttığında, burnunun üstündeki gölgeler daha belirgin hale geldi. Kokuyor muydum yoksa? Ve az önce kendi kendine bir şey mırıldanmış mıydı?

Koyu renkli, dalgalı ve yüzünden geriye doğru taranmış saçları, daha uzun olup şu anda arkaya bağlanmış mı diye merak etmeme neden oldu. Buna ek olarak, yüksek elmacık kemikleri ona biraz asil, egzotik bir görünüm veriyordu.

"Ben... Çok üzgünüm ama biri beni takip ediyor sandım ve..." Bunu duyunca gözlerini kaldırdı ve sert bakışları başka birine yöneldi.

Benden bir adımdan fazla uzundu ve gözlerim onun göğsüne takıldı. Siyah gömleğinin düğmeleri, cildinin en ufak bir parçasını ve uzun boynunu gösterecek kadar açılmıştı. Ve bir kez daha, parmak uçlarım ona dokunmak, cildini ve çene hattını okşamak için kaşınıyordu.

"Ben hallederim," dedi sonunda konuşarak ve yemin ederim ayak parmaklarım kıvrılacaktı. Onu duyduğumda bile biraz başım döndü, sesi o kadar derindi ki neredeyse korkutucu hale gelmişti. Sonra koruyucu bir şekilde önüme geçti ve kendimi onun istediği gibi hareket ederken buldum.

Tanrım, bu adam neredeyse dün geceki adam kadar iriydi, ancak bu adamın kasları siyah takım elbisenin altında gizliydi. Durduğum yerden, haklı olduğumu da görebiliyordum, saçlarının yarısı arkaya bağlanmıştı. Bu manzara, saçları serbest ve dağınık haldeyken nasıl görüneceğini merak etmeme neden oldu, ellerimin arasından geçerse... *göründüğü kadar yumuşak olur mu?*

Hayal kurmanın sırası değil, Nessa.

Kapüşonlu adamın bize yaklaştığını duyduğum anda, onun iri cüssesinin etrafına baktım ve bariz olanı söyledim.

"Bu o."

Kendini benim koruyucum olarak tanıtan adam omzunun üzerinden bana baktı ve ben de tam o anda başımı kaldırıp dudaklarının seğirmesiyle ortaya çıkan hafif bir sırıtışı gördüm. Sanki benim bariz gözlemimi eğlenceli bulmuştu. Bariz gözlemlerden bahsetmişken, kapüşonlu adam köşeyi dönüp artık yalnız olmadığımı görünce ilk başta şaşırmış gibiydi. Bir an için iki kez düşünmüş gibi göründü, ama sonra eşofmanının belinden bir silah çıkardığını görünce nefesim kesildi.

Anında ellerim koruyucumun yanlarına gitti ve ona sarıldım, o da o anda gerildi. Aslında, böyle bir tehditle karşı karşıya kalmasaydık, bunu yaptığım için özür dilerdim. Ama beni itmediğinde, bunun önemli olmadığına karar verdim. İkimiz de öleceksek, en azından onun gibi güzel birine sarılarak ölebilirdim. Kim bilir, belki bu karanlık melek beni de cennete götürürdü.

"Cüzdanını ver, pislik!" diye bağırdı haydut ve önümdeki adam ellerini açarak, sanki teslim oluyormuş gibi hafifçe yanlara doğru uzattı.

"Hadi, çabuk ol!" diye bağırdı serseri, açıkça sabırsızlanarak ve sanki polisler her an gelebilirmiş gibi etrafına bakınarak.

Koruyucum ise, ceketinin cebine sakince elini sokarken hiç korkmuş ya da paniklemiş gibi görünmüyordu. Sonra cüzdanını çıkardı, hâlâ hırsıza tek kelime bile etmeden. Bunun yerine sessizce itaat etti ve cüzdanını haydutun alması için uzattı.

Kapüşonlu adam bir kez daha etrafına bakındıktan sonra dikkatli adımlarla ilerledi ve boş eliyle cüzdanı kapmak için uzandı. Ancak, yeterince yaklaştığı anda, koruyucumun başka bir planı vardı ve elini, iyi çalışılmış bir hareketle hızla kaldırdı. Hızlı ve etkili bir hareketti. Adam, bileği kırıldıktan sonra kemik sesini duyduğumda acı içinde bağırdı, ardından silah ve cüzdan anında yere düştü.

Bundan sonra önümdeki adam, hırsız boğazından yakaladı ve ona yaklaştırdı, sonra tek bir emir verdi.

"Koş."

Ses, haydutun yaşamaya davetini dikkate almaması halinde ölümcül bir tehdit gibi geldi. Bu ses beni titretti ve ellerim koruyucumu tutan ellerimi anında bıraktı. Çünkü artık korkacak başka bir şeyim vardı ve bu, bize silah sallayan adam değildi.

Adam haydutu bıraktı ve serbest kaldığı anda, bunu şanslı bir kaçış ve hayatta kalmak için iyi bir tavsiye olarak kabul etti. Çünkü bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra ise aceleyle koşarken neredeyse düşecek şekilde gecenin karanlığına doğru koşuyordu. Bu arada, ben de birkaç adım geri çekilme akıllılığını gösterdim.

Sonra adam derin bir nefes aldı, sanki tüm bunlar ona çok zor gelmiş ve bir adamın ona silah çekmesi her gün olan bir şeymiş gibi. Tanrım, bu adam kimdi?! Ama o anda aklıma geldi ve ağzımdan şu sözler döküldü

"Sen polis misin?"

Silahı ve cüzdanını almak için eğilmiş olduğu için bir saniye hareketlerini durdurdu. Sonra tekrar ayağa kalktı ve bana döndü. Cüzdanını sakın bir şekilde ceketinin iç cebine koymasını izledim ve elindeki silaha dikkatle bakmaktan kendimi alamadım.

"Bugün değilim," diye gizemli bir cevap verdi ve ben kaşlarımı çattım. "Yani görevde değil misin?" diye sordum, daha fazla bilgi almak için ısrar ettim.

"Öyle bir şey," dedi ve silahı ceketinin altında görünmeyecek şekilde pantolonunun beline soktu. Yine, cevabı beni kaşlarımı çatarak sorgulamaya itti. "Öyle bir şey" ile ne demek istiyordu? Cevap ya evet ya da hayır olmalıydı... *değil mi?*

"Adın ne?" diye sordu ve nedense kendimi ona söylemekten alıkoyamadım.

"Ben Vanessa, ama arkadaşlarım bana Nessa der."

"Vanessa," diye tekrarladı, içimden iç çekip "o zaman arkadaş değilsin, tamam mı" diye mırıldanarak cevap vermeyi engelledim. Dürüst olmak gerekirse, en azından ismimi nasıl söylediğini duyabildiğim için çok da hayal kırıklığına uğramamıştım. Yine, tüylerimi diken diken eden bir an ve muhtemelen cevabımı engellememdeki gerçek neden.

"Peki sen kimsin?" diye sordum, bunun adil olduğunu düşünerek. Karşılığında bir isim bekliyordum, ama aldığım çok daha fazlasıydı ve elini bana uzatarak tokalaşmak istedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Vanessa, ben Victor."

Elini gördüm ve ona kendimden bir parça verdiğimde ne olabileceğinden yine çekindim. Dün geceki adam gibi beni kaçırır mıydı?

Tereddütümü ilgiyle izledi, kaldırdığı kaşı sanki bana elimi uzatmam için meydan okuyor gibiydi. Sanki bu bir sınavdı ve benim bu sınavı geçecek kadar cesur olup olmadığımı merak ediyordu. Bu yüzden, adamın az önce hayatımı kurtardığı düşüncesiyle, elimi onun çok daha büyük eline koydum ve parmaklarını benim parmaklarımın etrafına dolmasına izin verdim, parmaklarım kolayca onun parmakları arasında kayboldu. Sonra elimi hafifçe sıktı, cildi biraz pürüzlüydü, sanki takım elbisesinin ima ettiği gibi masa başında oturmaktan çok el işlerine daha alışkınmış gibi.

Bir savaşçının elleri vardı.

Tanrım, neden bu düşünceyi kafamdan atamıyordum? Belki de hala elimi tutuyordu ve bir yabancıyla el sıkışmanın normal süresinden sonra bile elimi bırakmamıştı. Bu yüzden gerginliğim yeni boyutlara ulaştı ve bana şöyle aptalca bir şey söyletmişti

"Ailelerimiz V harfini seviyor olmalı."

Aman Tanrım, bunu gerçekten söyledim mi? Sağ elim serbest olsaydı, alnıma bir tokat atardım.

Ağzının bir tarafı, daha önce olduğu gibi, bir anlığına yukarı doğru kıvrıldı.

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim, bu... şey... etkileyiciydi," dedim, henüz izin vermediği elimi geri çekmeye çalışarak.

Övgülerimi ve teşekkürlerimi görmezden geldi, bunun yerine "Benimle akşam yemeği ye" diyerek beni tamamen şaşırttı.

Bu sefer elimi daha kuvvetli bir şekilde çektim, böylece beni bırakmaktan başka seçeneği kalmadı. Sonra gergin bir şekilde güldüm, ellerimi ceketimin ceplerine soktum, parmaklarım kumaşın arkasında kıvrılıyordu, sanki parmakları hala benim parmaklarımın üzerinde kıvrılmış gibi hissediyordum.

"Bunu yapamam... Yani, seni tanımıyorum," dedim, bu sözlerim onun gözlerinin kenarlarında küçük kırışıklıklar oluşturdu, çünkü yine gülümsemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

"Tabii ki tanıyorsun, ikimizin adı da V ile başlıyor ve birlikte bir soygunu atlattık," diye alay etti, beni şaşırttı, çünkü bana şaka yapmayı bile bilmeyen bir tip gibi gelmişti. Aslında, hayatımda tanıştığım en ciddi erkekti.

"Teknik olarak, soyguncunun senden kurtulduğunu söyleyebilirsin," diye karşılık verdim, bu sefer tam anlamıyla sırtıma neden oldum. Bu, şimdiye kadar gülümsemeye en yakın şeydi ve Tanrım, nefes kesiciydi! Aslında, bu adam tam anlamıyla gülümseydi, bence bu suç olurdu... silahlı soyguncuyu unut gitsin.

"O zaman akşam yemeğinde bana teşekkür edebilirsin," dedi, sanki hayır cevabını kabul etmeyecekmiş gibi.

"Sanırım sana zaten teşekkür ettim," dedim ve o şakacı bir şekilde, "Akşam yemeğinde değil, etmedin," diye tartıştı.

Buna güldüm ve parmağımı ona doğrultarak, "Şimdi de çok nazıksın," dedim.

Omuzlarını silktiler ve "Deniyorum," dedi.

Onu baştan aşağı süzdüm ve cesurca, "Bu halinle, çok fazla çaba sarf etmene gerek olmadığını düşünüyorum," dedim.

Cesur cevabımla onu açıkça şok ettiğim için gözleri fal taşı gibi açıldı ve aslında tek şok olan o değildi... Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum.

"Bu bir iltifat mı, Vanessa?" diye sordu baştan çıkarıcı bir şekilde, yaklaşarak ve yine, adım dilinden dökülüşiyle, Tanrım, yakında nefes nefese kalacağımı sandım. Ama onun beni ne kadar etkilediğini belli etmemek için, ona şöyle dedim

"Akıllı bir adama benziyorsun... *aynası olan birine.*" Son cümleyi sanki bir sırmış gibi elimle ağzımı kapatarak ekledim ve bu sefer bana attığı sırtış neredeyse gözlerimi kamaştırıyordu!

Yemin ederim bu adam gerçek olamazdı! Kimse bu kadar güzel ve saf olamazdı.

"Güzel bir kadına, ortadan kaybolmadan önce akşam yemeğine çıkma teklif edecek kadar akıllıyım," diye cevapladı kendinden emin bir şekilde, ve bu yaşayan tanrı önümde durup bana güzel dediği için hızlıca nefesimi tuttum. Gerçek gibi gelmiyordu, daha çok uyanmamak için Tanrı'ya yalvaran bir rüya gibiydi.

Çünkü bu adamın beni güzel bulması imkansızdı.

"Ee, ne olacak, Vanessa?" diye sordu, derin sesi daha yumuşak ve daha baştan çıkarıcı hale geldi.

Tanrım... Her adımı söylediğinde, gözlerimi kapatıp hayalimi tamamlayıp bizi yatak odasında hayal edebilmek için kendimi zor tutuyordum. Aslında, bu tehlikeli geliyordu. Sanki tek yapması gereken adımı o şekilde söylemekti ve ben de benden istediği her şeyi yapacaktım.

Cesaretimi toplamam ve kontrolü geri almam gerektiğini bilerek, ona "Kahve" dedim.

"Kahve mi?" diye tekrarladı, sanki şaşırmış gibi.

"Evet, kahve içmeye gidebiliriz ama bir şartla," dedim, sanki insanları konuşturmak için tek gereken buymuş gibi tek bir kaşını kaldırdı.

Tabii ki işe yaradı, çünkü ona tek bir basit şartımı söyledim...

"Hesabı ben öderim."

Bölüm 9

Ah kardeşim

Kahveyi benim ödeyeceğimi söylediğim anda, tartışmak ister gibi göründü ama yüzümdeki bir şey onu durdurmuş olmalı. Çünkü sonunda sadece başını salladı ve sanki yürümeye başlamamı işaret eder gibi kolunu uzattı.

"Erm... bir yer biliyor musun?" diye sordum, kahve içmeye gidelim dediğim halde hiçbir yer bilmediğim için kendimi biraz aptal hissederek. Yani, şu anda 'burada'nın neresi olduğunu bile bilmiyordum, sadece 843 dönümlük devasa Central Park'ın kuzeyinde bir yer olduğunu biliyordum.

Bu soruya karşılık, bana elini uzatmadan önce yine o yıkıcı sırıtışını gördüm, sanki beni ısırarak üzülmüş gibi baktım ona.

"Elini ver bana, Vanessa," diye sert bir sesle emretti, çünkü belli ki kendi istediğini elde etmeye alışkın bir adamdı ve ben de kendimi durduramayacak kadar güçsüz görünüyordum. Ben de elimi onun eline koydum ve beni yol boyunca götürmesine izin verdim. O güçlü parmaklar bir kez daha benim parmaklarımı sardı ve kendimi ona kıyasla çok küçük hissettirdi.

Ama bunun zamanlamasını da sorgulamam gerekiyordu. Yirmi dört saat içinde, bana ilgi duyan iki yıkıcı derecede yakışıklı erkekle nasıl tanışmış olabilirdim? Bu gerçekten bir tesadüf müydü? Tamam, aralarında biraz fark vardı, çünkü birinin bir adamı öldürdüğünü, vampire dönüştüğünü, beni ısırıldığını

beni ısırp kaçırđına şahit olmuştum. Tabii, hala psikolojik olarak takıntılı olduğum bir adamdanda bahsetmiyorum bile.

Belki de bu sefer büyük ikramiyeyi kazanmıştım, çünkü tek bir korkunç heriften kaçmak yerine, bu sefer beni kurtaran başka birinin kollarına koşmuştum. Parkta ne yaptđđđı bilmiyordum, bu yüzden ona sordum

"Bu saatte parkta ne yapıyordun?"

Çeşmenin önünden geçerken bana baktı ve geldiğim yoldan geri dönmeye başladık.

"Aynı soruyu sana da sorabilirim, değil mi?" Bu onun cevabıydı ve sanırım haklıydı. Ama ne diyebilirdim ki? Garip bir his beni ele geirmış ve bilinmeyen bir g beni buraya gelmeye zorlamıştı. Evet, Nessa, bu çok iyi olur ve hiç de garip gelmez.

"Sanırım sorabilirsin," diye cevap verdim, tıpkı onun gibi hiçbir şey belli etmeden, ve yine bana gülümsemesine neden oldum. Bundan sonra, ikimiz de neden parkta olduğumuzu sormadık, bunun yerine rahat bir sessizlik içinde yürüdük. Ta ki o soru sorana kadar.

"Söylesene, buraya yakın mı yaşıyorsun?" Gülerek burnumu çektim, çok hanımefendiye yakışmayan bir ses çıkardı ve yüzüm kızardı.

"Komik bir şey mi söyledim?" diye nazikçe sordu.

"Hayır... evet... Yani, Central Park'ın yanında yaşayabilecek kadar param olduğunu hayal etmek... oh... şey... sen burada yaşıyorsun, değil mi?" Onun yüzünün buruştuğunu gördükten sonra tahmin ettim.

"Suluyum," dedi o rahat sesiyle. Benim gibi, o da kasıtlı olarak sesinin sertliğini yumuşatmaya ve hırsızla konuşurken duyduğum tehditkar derin sesini yatıştırmaya çalışıyordu.

Gergin bir şekilde güldüm, çünkü elbette bu civarda yaşıyordu, yani takım elbisesinin fiyatı muhtemelen bir yıllık kira bedeline denk geliyordu. Burada kendimi çok aciz hissediyordum, keşke kahve içmeyi kabul etmeseydim diye düşündüm.

"Ne oldu?" diye sordu yumuşak bir sesle. Belli ki, yaptđđđımız şeyden şüphe duyduğumu fark edecek kadar gzlemciydi.

"Bak, az önce benim için yaptıklarına gerçekten minnettarım, ama kahve imemize gerek yok, ben sadece..." Cümlemi bitiremeden beni durdurdu, elimi henüz bırakmadđđı için bu çok kolay oldu.

"*Vanessa, bana bak,*" diye nazikçe emretti ve ben de kendimi zorlayarak dediğini yaptım.

Ortam daha romantik olamazdı. İkimiz de gölün yanında duruyorduk ve hafif ışıklar ikimizi de aydınlatıyordu. Onunla birlikte dururken, şimdi her şey ne kadar farklı görünüyordu, itiraf etmeliyim ki, daha önce hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

"Eğer benim istediğim gibi olsaydı, seni yemeğe çıkarırdım ve bu isteğim, park manzarası olmadığını öğrendiğim için değişmedi... Anlıyor musun?" diye sordu ve ben içimden bir iç çekiş bıraktım.

"Ama sen beni tanımıyorsun," diye itiraz ettim, utanarak, Victor gibi bir adamla akşam yemeğine çıkmayı hak eden, kendine çok güvenen kızlardan biri olmak istediğimi düşündüm. Adı bile beni cinsel bir iç çekmeye itiyordu.

"O zaman bunu düzeltelim, olur mu?" dedi, elini yüzüme kaldırıp parmaklarının arkasını yanağımda gezdirerek.

Bu romantik harekete gözlerim hafifçe açıldı ve bana bakışlarının yoğunluğu yüzünden tekrar kızardım. Sonunda, tek yapabildiğim hafifçe başımı sallamaktı, bu da onun da aynısını yapması için yeterliydi ve tekrar yürümeye başladık.

"Arabam bekliyor," dedi, sihir gibi, şık bir araba yasadışı bir şekilde park edilmiş olduğu sokağa vardığımızda. Takım elbiseli bir adam arabadan indi ve arka kapıyı açarak ikimize de selam verdi. Onunla birlikte arabanın arkasına binerek, yeni tanıştığım birine büyük bir güven duyduğumu bilerek, boğazımı yutmaktan başka bir şey yapamadım.

Özellikle de ceketinin altından silahını çıkararak bana olanları hatırlattığında, ama hemen şoförüne silahı uzatıp hiçbir açıklama yapmadan

"Onu yok et."

Adam bir şey söylemek üzere gibiydi, ama Victor kısa bir süre başını salladı, muhtemelen benim fark etmediğimi düşündü.

"Vanessa ve ben yakındaki bir kafeye gitmek istiyoruz." "Bir yer biliyorum," diye cevapladı şoförü.

Victor başını salladıktan sonra bana dönerek, "Önden buyurun" diyerek arabaya binmemi işaret etti.

Kararsız görünüyor olmalıyım ki, kapıda durup sokağa bakarken bunu fark etti. Şoförüne başını salladı, şüphesiz ona arabaya geri dönmesini söyledi, çünkü o ana kadar kapıyı açık tutmuş, benim hareket etmemi bekliyordu. Victor, şoför gözden kaybolur kaybolmaz, bir kez daha kontrolü ele aldı.

"Beni tanımadığını biliyorum, ama şundan emin ol ki, her şeyden önce ben onurlu bir adamım, yani sözüm senettir..."

Yine gergin bir ses çıkardım ve "Biliyorum ama bilmiyorum..." dedim.

Yine cümlemi bitiremedim çünkü keskin bakışları ve bana doğru attığı korkutucu adım, itirazımı kesintiye uğrattı. Bu hareket, onunla göz teması kurmak için başımı geriye doğru eğmemi sağladı, böylece o sözünü bitirebildi.

"Bu nedenle, sana yemin ederim, benimle birlikteyken sana hiçbir zarar gelmeyecek... bu gece, sadece kahve içeceğiz."

Bunu duyunca boğazım düğümlendi, çünkü söyleme şekli, önümüzdeki günlerde çok daha fazlasını planladığını hissettiriyordu. Ayrıca, görünüşte otuzlu yaşlarının başında olmasına rağmen, sanki çok daha yaşlıymış gibi, çok özgün bir şekilde konuşuyordu. Sanki başka bir dönemde doğmuş gibi bir izlenim veriyordu. Aksanı bile onu Amerika'lı gibi göstermiyordu.

"Ee, ne dersin Vanessa? Bana güvenir ve bana eşlik ederek beni onurlandırır mısın?" diye sordu, ben hala arabaya binmek için harekete geçmemiştim.

Yani, tüm bunlara ne diyebilirdim ki? Üstelik adam beni kurtarmak için kendini tehlikeye atmıştı, en azından onunla bir kahve içebilirdim. Bu yüzden, başka bir şey düşünmeden başımı salladım ve lüks arabaya binerek diğer dünyanın nasıl yaşadığını tatmaya başladım. Onun buna verdiği tepkiyi de kaçırmadım.

"*Aferin kızım,*" dedi sanki kendine, ve fantezimin alevlerini beslerken cinsel bir titreme omurgamdan aşağı süzüldü.

Sonra gözlerim birden açıldı ve Victor, benim yanıma çok daha iri bedenini sıkıştırarak oturduğunda, bu düşünceyi kafamdan atmak zorunda kaldım. Sonra kapıyı kapattı ve araba kısa süre sonra trafiğe karışmak için hareket etti.

"Şehrin neresinde yaşadığını hiç söylemedin," diye sordu, sessizliği bozarak.

"Aşağı Manhattan'da yaşıyorum," dedim ve o, bu bilgiyi aklına kazıyormuş gibi bir an düşünceli göründü.

"Yalnız mı?" diye sordu ve o derin ses tonu geri geldi, sanki evde bir erkek arkadaşım olması fikrinden nefret ediyormuş gibi. Tek kelimeye sızan ve onu kaplayan sertliğin nedeni bu muydu? Benim bekar olmamı istediği fikri beni mutluluktan kıkırdamaya zorladı.

"Hayır," dedim, kendimi sırtıtmamaya çalışarak, henüz istediğini ona vermeden ve daha fazla ısrar edip etmeyeceğini merak ederek. Hayal kırıklığına uğramadım.

"Söylesene, erkek arkadaşın benimle kahve içeceğini bilseydi ne derdi?" diye sordu ve şehrin ışıklarını geçerken, sanki erkek arkadaşım olabileceği fikrine karşı çıkıyormuş gibi sert çenesini görebiliyordum. Bu yüzden gülümsememeye çalıştım ve ona dönerek şöyle dedim

"Bilmiyorum, ama hoşuna gitmeyeceğini tahmin edebiliyorum... tabii erkek arkadaşım varsa. Ama oda arkadaşım, muhtemelen seninle akşam yemeği yemediğim için beni azarlardı."

Bunu duyunca gözle görülür şekilde rahatladı ve gülümsemeye başladı.

"O zaman senin bu oda arkadaşını seveceğimi düşünüyorum," dedi ve ben buna gülmeden edemedim, bana attığı yoğun bakıştan anladığım kadarıyla bu sesi sevmiş gibiydi.

Tanrım, sanki her hareketimi izliyor, not alıyor gibiydi. Bana gerçekten bu kadar mı ilgi duyuyordu? İnanması zordu, ama son felaketle sonuçlanan ilişkimden dolayı insanların samimiyetine güvenmenin benim için zor olduğunu da biliyordum. Ve bu kadar yakışıklı biri, içimdeki en kötü yanları da ortaya çıkardı. Özgüven eksikliğim üzerimde bir bulut gibi duruyordu ve şimdi burada otururken... fırtına gibi gürlüyordu.

"Geldik," dedi, çünkü acı bir öz nefret içinde kaybolmuş olduğum için durduğumuzu fark etmemiştim. Bu yüzden, kendimi bundan kurtarmaya çalıştım ve şoför benim için kapıyı açmaya gelirken, kapıyı açarak arabadan indim.

"Oh, özür dilerim, kapının benim için açılmasına alışkın değilim," dedim ona, şoför başını salladı ama tek kelime etmedi. Ancak Victor bunu duymuştu ve bir kez daha yorum yaptı, yine sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

"*Peki, bu durum değişmek üzere...* Gidelim mi?" dedi kapıya doğru yürürken.

Cam kapının ardındaki manzara sıcak ve davetkardı, iş yeri olmaktan çok modaya uygun bir oturma odasına benziyordu. Tabii ki Victor kapıyı benim için açmak için harekete geçti, ama aynı anda ben de kapı koluna uzandım ve ondan önce kapıyı açtım. Tam o anda döndüm ve onun dişlerini sıkıldığını, çenesinin titrediğini gördüm.

"Oh, özür dilerim... Ben sadece..." Cümlemi bitiremedim çünkü bana doğru eğildi, kulağıma yaklaştı ve bu gece onuncu kez omurgamdan aşağı lezzetli bir titreme geçirdi.

"Şşş, tatlı Vanessa."

Yemin ederim, kendi ayağıma takılıp neredeyse yere düşüyordum ve içeriye beceriksizce adım attığımda kendimi toparlamak zorunda kaldım. Tanrım, bu adam bana ne yapıyordu?

Umarım fark etmemiştir. Gülmeye falan başlamadı, belki de paçayı kurtarmışımıdır. O kadar seksi bir özgüvenle odaya süzülüp, oraya ait olduklarını belli eden zarif kadınları gerçekten kıskanıyordum. Sanki etraflarındaki alanı kontrol ediyor ve istedikleri gibi şekillendiriyorlardı.

Ah, o kadın olmak.

"Merhaba, ne alırsınız?" tezgahın arkasından güzel bir kızıl saçlı kız sordu. Üstündeki çiçek desenli bluzla uyumlu bir başörtüsü takmış, geniş paça kot pantolon giymişti.

"Bir mocha alayım lütfen... oh hayır, şey... oh, köpüklü mü köpüksüz mü..." Kendi kendime mırıldandım, arkamda duran Victor gülümsedi. Onun o yıkıcı gülümsemesine bir kez bakarsam yine dilim tutulacağını biliyordum, bu yüzden kasten görmezden geldim.

"Pardon, vanilyalı latte, çift espresso ve ekstra köpük lütfen?" diye sordum ve kadın bunu kasaya girdi. Sonra dönüp Victor'un siparişimi komik bulmuş gibi bana sırtarak baktığını gördüm.

"Peki siz, efendim?" diye sordu kadın.

Gözlerini benden ayırmadan, "Sade, Americano" dedi.

Tabii ki sade kahve alacaktı. Zaten onun kahve meraklısı bir adam olduğunu düşünmüyordum.

"9,75 lütfen," dedi kadın ve ben çantamda cüzdanımı aramak için döndüğümde, bir makinenin bip sesini duydum. Arkama baktığımda, onun kartını okuyucuya okuttuğunu gördüm ve ona bir bakış attım.

"Ama ben ödeyeceğim demiştim," diye şikayet ettim, o da gülümsedi, o nadir görülen, beni nefesimi kesen gülümsemelerinden biriydi.

"Aklımdan çıkmış olmalı," diye şakacı bir tonla alay etti.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Neyse ki, tezgâhın arkasındaki kadın beni bu utançtan kurtardı.

"Oturun, ben getiririm," dedi barista, bizim konuşmamızı izlerken sırtarak.

"Gidelim mi?" dedi Victor, yine tam bir beyefendi gibi, koltuklarımızı seçmeme izin vererek.

Köşedeki kabinlerden birini seçmeye karar verdim. Ceketimin fermuarını açmaya başladım ama onu çıkaramadan, elleri aniden omuzlarıma dokundu ve bu temas beni donduracak kadar etkiledi.

"Dur, *izin ver*," dedi, yine kulağıma yakın bir şekilde mırıldanarak.

Bu sefer, elleri üzerimdeyken, titrememi fark etmemesi imkansızdı ve aniden dönersem, dudaklarında bilmiş bir sırıtış mı göreceğim diye merak ettim. Sonunda, sadece boğazımı temizlemem gerekti ve ona küçük bir

"Teşekkür ederim" demek zorunda kaldım.

"Rica ederim, Vanessa," dedi, sanki bana ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi.

Özellikle bu durumu biraz olsun onurumu koruyarak atlatmak istiyorsam, aramıza kesinlikle mesafe koymam gerektiğine karar verdim. Bu yüzden, o ceketimi katlayıp boş sandalyelerden birinin üzerine asarken, ben de uzaklaşıp duvara yaslı koltuğa oturdum. Ancak, istediğim şey mesafe ise, bunu elde edemedim.

Victor'un başka planları vardı ve benim düşündüğüm gibi karşımdaki koltuğa oturmak yerine yanıma oturdu.

Ona ne yaptığını sormak üzereydim ama bunun çok açık olduğunu düşündüm, bu yüzden bu sefer kendimi utandırmaktan kurtuldum. Bunun yerine ona hatırlattım

"Açıkcası, istersen bana Nessa diyebilirsin, tüm arkadaşlarım öyle diyor."

Gülümsedi ve cesurca sordu "Peki daha fazlasını istersem, sana ne diye hitap etmeliyim?"

Kendi tükürüğümle boğuldum ve yine soğukkanlı olamadığım için kendime lanet ettim. O gülerek sırtımı sakınleşene kadar okşadı. Tanrım, eli kocaman geliyordu! Bu adamın yanında sakın kalmak imkansızdı. Kahretsin, kahveye ihtiyacım yoktu, viskiye ihtiyacım vardı!

"Henüz soyadını bilmiyorum," dedi ve itiraf etmeliyim ki, şimdi söyleyecek bir şeyim olduğu için minnettardım çünkü önceki sorusuna nasıl cevap vereceğimi kesinlikle bilmiyordum.

"Cadell, soyadım Cadell," dedim ve o hafifçe güldü, ben de ona şaşkın bir bakış attım.

"Birçok Cadell tanıyor musun?" diye sordum, onun tepkisinin sebebinin bu olduğunu tahmin ederek.

"Sadece bir tanesini tanımak istiyorum, ama tepkimi bağışla, sadece anlamı beni eğlendirdi."

Buna kızarmamaya çalışarak, bir sonraki soruma odaklandım.

"Anlamı mı?" diye sordum ve aramızdaki mesafeyi biraz daha açmak için hafifçe döndüm, böylece sırtım kavisli koltuğun köşesine dayandı.

"Cadell, eski bir Galce kelimedenden türemiştir ve savaş anlamına gelir."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, sadece kelimenin anlamını bilmesi değil, bunu bilmesi beni daha çok şaşırttı. Aslında bir yorum yapacaktım, ama o anda iki şey oldu. İlki, önümüze kahveler getirildi, ikincisi ise Victor'un telefonunun çalmasıydı.

O, bana bakarak cevap verdi ve iki kelime söyledi, bu kelimeler nedense bana önemli geldi...

"Merhaba, kardeşim..."

Bölüm 10 *Sevimliliği*

Fethetmek Victor

İnanamıyordum.

Kardeşim bana onun varlığından bahsettiğinden beri şüphelerim vardı. O, ulaşılamayacak kadar ulaşılmaz olan efsanevi bir varlık gibiydi. Sonra, ben bir cinayet işledikten hemen sonra, o küçük ateşböceği doğrudan kollarıma koştı, adamın cesedi, onu bıraktığım binanın arkasında henüz soğumamıştı.

Karanlık ruhumu rahatlatmak için kendim avlamam gerektiğini hissettiğim bir haydut şekil değiştiriciydi. Kardeşim ve ben kaderimizdeki Moirai'yi, kaderimizdeki kişiyi kaybettiğimizden beri kötü ruh halim ruhumu okşuyordu. İz bırakmadan elimizden kaçmıştı. Bu, yutması çok zor bir acı hap gibiydi ve ikimizi de kontrol edilemez bir öfkeye sürüklemişti.

Talon bu kaybı benden daha fazla hissetmişti, çünkü o sadece kaderimizi tatmakla kalmamış, onu elde tutmayı da başaramamıştı. Onu kolayca bulabilmemiz için adını bile öğrenememişti. Hayatındaki yeni varlığımıza alışana kadar onu tutsak olarak kilitli tutmayı başaramamıştı.

Onu bize aşık etme şansımız olmadan.

Bu yüzden Talon onu bulmaya çalışmak için tüm çabasını yoğunlaştırmıştı. Adamlarımızı güvenlik kameralarını izleyerek onun hareketlerini takip etmeye çalıştırıyordu. Ama tüm bunlar boşunaydı, çünkü bizi bulan oydu... ya da daha doğrusu, *beni bulan oydu.*

Böyle bir şeyin olma ihtimali çok düşüktü. Yani bunun bir nedeni olmalıydı, çünkü ben tesadüflere inanmazdım. Tal'a karşı ilk cınai izleniminden farklı olarak, işleri düzgün bir şekilde yapma fırsatım olduğu için minnettardım. Ancak biraz daha erken gelseydi, beni kardeşimle aynı durumda, düşmanlarımızdan birinin canını emerek bulacaktı.

İronik olan, sonunda onun kahramanı gibi görünmüş olmamdı. Ortaya çıkan serseri çocuğa, bileğini kırmak yerine teşekkür etmeliydim. Çünkü bu, onun benimle kahve içmeyi kabul etmesine yetecek kadar güvenini kazanmamı sağladı. Onun isteksizliğini hissedebiliyordum, ama bu onun kaçmasına yetmedi. Tabii ki, kaçmış olsaydı, onu kovalayıp ikinci kez kaçırmaktan başka seçeneğim olmazdı. Çünkü onu bir kez daha kaybetme riskini göze alamazdım.

Onu tekrar bulduğumuz için artık olmazdı.

Ama şimdi bile, sanki lanet bir rüyadaymışım gibi hissediyordum ve bir kez olsun, ona ulaşmam için kapılar açık kalmıştı. Çünkü o burada, yanımda oturuyordu ve bunun ruhumu parçalayan en lezzetli işkence olduğunu söylemeliyim. Bütün bu zaman boyunca tek istediğim ona dokunmaktı. Kardeşimin zaten hissettiği şeyi ve daha fazlasını hissetmek. Melek resmen ayaklarıma kapanmıştı ve onu hemen oradan kapmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Aslında, neredeyse yapıyordum.

Ama sonra, bana eşsiz bir fırsat verildiğini de biliyordum, çünkü o benim kim olduğumu bilmiyordu.

Ne olduğumu.

Peki, onu bir erkek olarak bana aşık edip, içinde büyüyecek bir takıntı beslemesini sağlayabilirsem ne olur? Kendimi o kadar derinden kök salarsam, benim gerçekte kim olduğumu keşfettiği zaman kaçmak istemezdi. Bu kesinlikle uzak bir hayaldi, ama en azından denemem gerektiğini biliyordum. Çünkü onun korkusunu istemiyordum, onun isteyerek boyun eğmesini istiyordum. Onun bağımlılığını istedim. Onun ihtiyacını istedim. Onun takıntısının bizimkini alevlendirmesini istedim.

Çünkü ben zaten oradaydım.

Bu kısa sürede, daha önce hiç tatmadığım bir arzu ile kaybolmuş bir vampir olmuştum. Onunla ilgili her şey beni tamamen büyülemişti. Ve kardeşim abartmamış. O mükemmelliğin vücut bulmuş haliydi, ama aynı zamanda çok daha fazlasıydı.

O çok sevimliydi.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik edici bulduğumu, hatta takdir edebileceğimi hiç düşünmemiştim. O gergin küçük gülümsemesi... Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırması ya da tedirgin kahkahasıyla çıkardığı ses... Yüzünün şeklini yansıtan kalp şeklindeki dudakları... Küçük burnundaki çiller ve pembe yanakları...

Sonra kokusunu aldım ve kardeşimle aynı kelimeyi fısıldamaktan kendimi alamadım.

"Şeftali."

Çünkü kardeşim haklıydı. *Gerçekten şeftali gibi kokuyordu.* Tanrım, ama benim hiçbir umudum yoktu. Sadece silahlı adamın tehdidi beni gerçekliğe bağlı tuttu ve şaşkınlığımı yeterince uzun süre aşır onu tehlikeden kurtarmak için harekete geçebildim. Lanet olsun, ama orada olmasaydım ona ne olabileceğini düşünmek, ona sırtımı döndüğümde dişlerimi sıkmamı sağladı.

Kesin olan bir şey vardı, o da onun bir daha karanlıkta parkta tek başına yürüyerek hayatını bu kadar tehlikeye atmayacağıydı. Orada ne yaptığını bana söylememişti, ama ben de söylememiştim. Kötü niyetli nedenlerimi ona açıkça itiraf edemezdim, Talon'a yaptığı gibi davranmadan olmazdı. Aklına gelen ilk düşünce, benden kurtulmak ve kaçmak olurdu. Benimki ise onu kovalamak olurdu. Bu da yirmi dört saat içinde ikinci kez kaçırılmasına yol açardı.

Zavallı kız, hiçbir şeyden haberi yoktu ve şimdilik, ben de tam olarak bunu tercih ediyordum. Tabii ki, bana polis olup olmadığımı sorduğunda, bu sorunun ironisine gülmek istemişim.

Aslında, parkta tanıştığımızdan beri, hayatımda hiç bu kadar gülümsediğimi hatırlamıyorum! Onu son derece büyüleyici buldum, farkında olmadan yaptığı yorumlardan, çok sevimli gergin gevezeliklerine kadar her şeyi. İkimizin de isminin V ile başladığını söylediğinde neredeyse kahkaha atacaktım. Bu çok bariz bir gözlem değildi, ama daha çok, ne dediğini fark ettiğinde yüzündeki dehşet ifadesiydi. Son derece ifade gücü yüksek bir yüzü vardı ve ben onun tepkilerine tamamen kapılmışım.

Şu ana kadar en çok onun gerginliğini sevdim.

Bu beni bir pislik yapabilir, ama onu gergin yapan kişi olmaktan zevk alıyordum, çünkü ne zaman onu gergin yapsam kalbi hızlanıyordu. Damarlarında akan koku ağzımı sulandırıyor. Küçük nefes alıp verişleri ve iç çekişleri beni

sertleşmemi sağladı. Güzel gözleri büyüdü ve bu manzaraya kendimi kolayca kaptırdım.

Tanrım, onu bizim yapmak için sabırsızlanıyordum.

Bu arada, kardeşim hâlâ çok sinirli ve öfkeliydi, şöyle dedi:

"Senin bu kadar sakın görünmene sevindim kardeşim!"

"Belki de bunun için bir nedenim vardır," diye sakın bir şekilde cevap verdim, bu da onun telefonda homurdanmasına neden oldu.

"Evet, kan arzunu tatmin etmek yeterliymiş, bunu bilmek güzel, ama mükemmelliği gerçekten tatmış olan bazılarımız için, inan bana, benim yaşadıklarımı yaşısaydın bu kadar kolay sakınleşemezdin."

Onun bahsettiği mükemmelliğe baktım ve ona, "Bir dakika izin verir misin?" dedim.

O da başını salladı ve sanki telefonla konuşmam onu rahatsız etmiyormuş gibi narin elini salladı. Telefonun diğer ucunda kardeşim olmasaydı, bu beni rahatsız ederdi, çünkü dikkatimi ondan uzaklaştıran her şey beni rahatsız ederdi.

Ama Talon'un bilmesi gerekiyordu, bu yüzden izin isteyerek ayağa kalktım ve kahve dükkanının önüne doğru yürüdüm. Dışarı çıktım ve pencereden onu görebileceğim bir pozisyon aldım. Çünkü onu bir saniye bile gözümün önünden ayırmayacaktım. Onu tekrar bulduğumuz için artık olmazdı.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu kardeşim, yıllardır gördüğüm en kötü ruh hali içindeydi ve yine kendimi sırtırken buldum. Bir zamanlar bana yabancı gelen bu ifade, hızla tanıdık gelmeye başlamıştı.

Sadist tarafım onu biraz daha acı çekmeye devam ettirmeyi düşündü ama sonunda onun ıstırabını hafifletmeye karar verdim.

"Duymaktan mutlu olacağın biri, gerçekten şeftali kokuyor." İnanamama hissiyle dolu bir tıslama sesinin ardından, telefonun diğer ucunda sessizlik oldu.

"Şaka yapmıyorsun, değil mi? Senin acımasız bir piç olduğunu biliyorum, ama beni kardeşin olarak sevdiğin için bana işkence etmek istemeyeceğine eminim."

Yine sırttım.

"Şaka

yapmıyorum."

"Nasıl... ne zaman... ne oluyor lan, kardeşim?!" Buna güldüm ve onun mırıldandığını duydum

"Şimdi de gülüyor, ben bu lanet gözetim odasında kilitliken cehennem kesinlikle dondu." Onun şikayeti beni daha da güldürdü.

"Az önce haydutumuzu yakalayıp yemeğimi bitirmiştik ki, küçük ateşböceğimiz bana doğru koştu."

"Ateşböceği mi?" diye sordu.

"Onu bulduğumda saçları ışıltı altında kırmızımsı sarı renkte parlıyordu.

"

"Sevimli," diye düşündü ve ah, ne kadar çabuk değişmiştik, çünkü ikimiz de karanlık hayatımızda daha önce hiçbir şeyi sevimli bulmamıştık.

"Gerçekten öyle," diye utanmadan kabul ettim.

"Sana söyledim. Lanet olsun, nerede olduğunu söyle de ben de oraya gelip bu keşfi paylaşayım." O anda vücudum gerildi, çünkü bu kısmı beğenmeyeceğini biliyordum.

"Bunu yapamam Tal," dedim kararlı bir şekilde, vücudum gergin ve patlamaya hazırды.

"Neden olamaz?!" diye bağırdı, ben de sinirden gözlerimi kapattım.

"Çünkü senden çok korkuyor," diye hatırlattım.

"Peki senden korkmuyor mu?" diye inanamayan bir şekilde sordu.

"Hayır, bizim karşılaşmamız, ben cesedi gözden uzaklaştırdıktan birkaç saniye sonra ve onu silahla soyulmaktan kurtarmadan birkaç saniye önce oldu," dedim ve o da homurdandı.

"Ne?! Yaralandı mı? İyi mi?" Panik hali her şeyi anlatıyordu.

"Evet, tabii ki, durumu hallettim," dedim, ses tonum her şeyi anlatıyordu... eylemlerim çok açıktı. Sanki kızımıza bir şey olmasına izin verecekmişim gibi.

"O pislği kurutmuş olmanı umuyordum," diye homurdandı Tal.

"Kızın bizden kaçması için başka bir bahane vermemekle biraz meşguldüm," diye alaycı bir şekilde belirttim.

"Ah, lanet olsun, neden beni de öldürmüyorsun?" Alışkanlıktan omuzlarımı silktim.

"Eh, fırsatı kaçırmak istemedim," dedim, onun hissedeceği acıyı daha da körüklediğimi bilerek.

"Harika, ben onun korktuğu kötü adam olacağım, sen de kahraman rolünü oynayacaksın... Şu anda neredesin? Ona beyaz atını mı gösteriyorsun?" Buna gülmeden edemedim.

"Hayır, kahve içiyoruz, ki sen bunu bölüyorsun, eklemeliyim." Bunu söyledikten sonra dişlerini gıcırdattığını neredeyse görebiliyordum.

"Adi herif. Tamam, onu kendine aşık et, ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, bir gün gerçeği anlayacaktır. Onu benden uzak tutamazsın."

Bir iç çekip ona gerçeği söyledim.

"Ben de niyetim yok, çünkü o benim olduğu kadar senin de, şu anki durumumuz bunu değiştirmez."

Onun rahat bir nefes aldığını duydum ve onu suçlayamadım. Rollerimiz tersine dönseydi, kardeşim bu konuda bana asla ihanet etmeyeceğini bilsem de, ben de aynı endişeyi duyardım. Aslında, Moirai Theía'larını bulma şansına sahip olanların neden ardından gelen "Kader Çılgınlığı"ndan bahsettiklerini şimdi anlayabiliyordum. Onları ele geçirebilecekleri ana kadar büyüyen bir takıntı. O zaman neden onları önce kaçırmak bu kadar sık görülen bir durum, çünkü bir vampir, Moirai'si yanında olmadan kelimenin tam anlamıyla çıldırır.

"Peki, plan nedir?" Kardeşimin sorusu beni düşüncelerimden geri getirdi.

"Döndüğümde sana anlatacağım ama şimdilik adamlarımızı hazır tut, çünkü onu 24 saat gözetim altında tutmak istiyorum. Mümkün olduğunda sana ayrıntıları gönderirim," dedim ona, zihnimde önceden planlar yapıp, gerekirse harekete geçmeye hazırdım.

"Yani, kim olduğunu biliyorsun?" diye sordu, soyadını duyduğumdaki tepkimi hatırlayarak gülümsedim. Ama yine de, piç kurusu gibi davranıp onu biraz daha işkence etmekten kendimi alamadım.

"Evet, senin yapamadığını yaptım ve adını öğrendim."

"Siktir git, gerzek," diye homurdandı ve gülümsemem daha da büyüdü. Lanet olsun, bu çok eğlenceliydi.

"Senin için akıllı gerizekalı, küçük kardeş." Benim ondan büyük olduğumu hatırlatmamdan ne kadar nefret ediyordu, dişlerini sıkarak cevap verdi.

"Beş dakika, Vic."

"Ve açıkça sayılıyorlar. Şimdi siktir git de randevuma dönebileyim," dedim, içindeki canavarı biraz daha kışkırtarak ve bunu yapıp paçayı sıyırabilecek tek kişinin ben olduğumu bilerek.

Ama şimdi pencereden sevimli küçük Peach'imize bakarken, o kısa listeye birini daha ekleyebileceğimi düşünüyorum.

"Şu anda senden nefret ediyorum, biliyor musun?" diye mırıldandı, beni güldürdü ve bu sözleri benden duyduğuna şaşırmış gibi bir ses çıkardı. Siktir,

ama ben de şaşırdım, çünkü bu ses dünyada nadiren duyulan bir sesdi.

"Evet, biliyorum," diye onayladım. Ancak, telefonu kapatmadan önce, onun şu soruyu sorduğunu duydum

"Bekle! Gitmeden önce, en azından bana onun adını söyle."

"Vanessa Cadell," dedim, onun tepkisini bekleyerek, çünkü o da bunun ne anlama geldiğini bilirdi ve gülerek beni hayal kırıklığına uğratmadı.

"O zaman gerçekten savaşa giriyoruz," dedi ve ben, hayatının altüst olmak üzere olduğunu ve tamamen ele geçirileceğini hiç bilmeden kahvesini yudumlayan kadına baktım.

Ve çok yakında.

Bu yüzden cevap verdim...

"Evet, ve yakında kazanacağımız bir savaş."

Bölüm 11

Bir Vampir Romantizmi

Vanessa

"Bunun için üzgünüm," dedi Victor, masaya geri döndüğünde kahvemin yarısının bitmiş olduğunu görünce. Sonra tekrar yerine oturdu ve yine yanıma yaklaştı.

"Sorun değil. Demek bir erkek kardeşin var?" diye sordum, çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Sorumu komik bulmuş gibi sırtıttı, ama ben bunun nedenini gerçekten anlayamadım.

"Evet, aslında ikizim," diye cevapladı ve ben kendimi tutamayıp ağzım açık kaldı.

"Ne?" diye sordu, çünkü yüzüm her şeyi ele vermiş olmalıydı.

Dürüst olmaya karar verdim ve ona düşüncelerimi söyledim.

"Vay canına, bu çok tehlikeli bir düşünce."

"Neden?" diye sordu, o seksi tavrıyla kaşlarını kaldırarak.

"Aynı odada ikiniz olunca kadınlar kokulu tuzlarını arar hale gelirler," diye alay ettim ve onu güldürdüm.

"Hiç de değil," diye cevapladı ve ben omzumla koluna hafifçe vurdum.

"Hadi ama, eminim bir iki hayranın vardır. Yoksa bayılma krizleri mi yaşıyorlar? Belki de üzerine telefon numaralarını yazdıkları külotlarını sana atıyorlar... Evet, kesin öyledir," dedim ve o tekrar gülmeye başlayınca, sanki büyük bir başarı elde etmişim gibi kendimi iyi hissettim.

"Bence bizim yeteneklerimizi çok abartıyorsun."

"Ha! Tabii ya. Kadın, hatırladın mı?" dedim, elimi kaldırarak, ve bana attığı sırtış içimi yakıyordu. Özellikle de gözleri sanki yemek istediği lezzetli bir şey gibi beni baştan aşağı süzdüğünde.

Tanrım, neden bu basit gri tişörtün içinde birdenbire yanmaya başladım?

Sanki burada iç çamaşırlarımla oturuyormuşum gibi hissettirdi bana, Tanrı aşkına. "Gerçekten unutulmaz bir gerçek," diye cevapladı pürüzsüz bir sesle, beni kızarttı.

"Eğer amacın buysa, üzerinde numaram yazılı külotumu sana vermeyeceğim," diye kendimi tutamadan patladım ve o da içtiği kahveyi neredeyse boğazına kaçırıyordu.

Tabii ki, benim aksime, o bir profesyonel gibi kendini topladı, oysa ben muhtemelen köpüğü burunumdan üfleyip kuduz bir köpek gibi görünürdüm. O ise sadece bir peçeteyle sakince dudaklarını sildi.

"Komiksin," dedi, sanki şaşırmış gibi, sanki bir kadının böyle olabileceğini bilmiyormuş gibi... sanki ben efsanevi bir varlıkmışım gibi.

Eğer bundan hoşlandıysa, beni stand-up komedyen okuluna yazdırın. Onun gülümsemesi için yapmayacağım pek bir şey olmadığını düşündüm, çünkü lanet olsun, bu adama kolayca aşık olabileceğimi görebiliyordum. Ancak, itiraf etmeliyim ki, bu bilgi beni çok korkutuyordu.

Ama bundan daha rahatsız edici olan, Victor'u bu kadar çok seviyorsam, neden vampirden aklımı çıkaramadığım sorusuydu. Sanki ikisi de zihnimde kafa kafaya çarpışıyor, üstünlük için savaşıyorlardı. Bu çılgınlıktan kurtulmaya çalıştım ve konuşmamıza odaklandım.

"Şaşırmış görünüyorsun," diye cevap verdim onun *komik* yorumuna.

"İtiraf etmeliyim ki, bu şimdiye kadar bir kadında bulduğum sevimli bir özellik değil."

"Şimdiye kadar mı? Buralı gibi konuşmuyorsun," dedim, onunla dalga geçerek, ve onun tepkisi hafifçe gerginleşmek oldu.

"Kardeşim ve ben birçok yerde yaşadık ama söyle bana, konuşma şeklim seni rahatsız ediyor mu?"

Onu kırmış olabileceğimi fark ettim, bu yüzden doğal tepkim kolunu tutup ona şöyle demek oldu

"Hayır, hayır, hiç de değil. Özür dilerim, yani hoşuma gidiyor, ya da tam tersine, bence harika."

Koyu kahverengi gözleri bir anlığına büyüdü, sonra elimi koluna tuttuğum yere baktı. O kadar utandım ki elimi çekmeye başladım ama ben çekmeden, o elimi kendi eliyle kapattı ve çekilmemi engelledi.

"Düşüncelerini söylemek için asla özür dilemene gerek yok *ve bana dokunduğun için de asla, Vanessa,*" dedi, son cümleyi söylerken sesi alçaldı ve vurgu yapmak için elimi sıktı. Yemin ederim, bu adam beni tutarsız bir çamur yığınınna dönüştürmeye çalışıyordu. İçimden eriyip gittim.

"Aslen New Yorklu musun?" diye sordu, elimi eline alıp parmaklarımla oynamaya başladı, şehvetli bir okşama ile parmaklarımı okşadı. Düşünemiyordum. Yemin ederim bana bir soru sormuştu.

"Erm... pardon, ne dediniz?" diye cevap verdim, yanaklarımın kızardığını hissederek. Bana gülmedi, ama o bilmiş sırıtiş yine tam güçle geri dönmüştü.

"Nerede doğdun?" diye tekrar sordu ve bu sefer gergin olan bendim. Bana dokunduğunu düşünürsek, bunu hissetmişti.

"Pennsylvania'da Milford adında küçük bir kasabadanım, ama on sekiz yaşına girer girmez buraya taşındım," dedim, ona çok fazla bilgi verdiğimi hissetmeme rağmen. Genelde geçmişimle ilgili hiçbir şey paylaşmazdım.

"Büyük şehre mi gözünü diktin?" diye yorumladı ve beni gergin bir şekilde güldürdü.

"Öyle bir şey," diye cevap verdim alaycı bir şekilde, konuyu değiştirmeyi dileyerek. Bu yüzden, onun nerede doğduğunu sormak yerine, işini sordum.

"Senden hiç öğrenemedim, polis misin, değil misin?"

Buna verdiği tepki hiç de şaşırtıcı değildi, çünkü hiç de polise benzemiyordu... O pahalı takım elbise ve şoförlü arabasıyla hiç de polise benzemiyordu.

"Sana öyle bir izlenim verdiğiysem özür dilerim," dedi, ben de biraz kaşlarımı çatıp bariz soruyu sormadan önce.

"Neden öyle yaptın?"

Küçük bir iç çekişle itiraf etti: "Çünkü benimle rahat hissetmeni istedim."

Anladığımı belirtmek için başımı salladım, çünkü dürüst olmak gerekirse, neler olabileceğini düşünmeye bile fırsatım olmamıştı. Hayır, Victor'a çok odaklanmışım. Ve haklıydı, onun polis olduğunu düşündüğüm anda, onun yanında kendimi daha güvende hissetmişim.

"Silahlı adamla nasıl başa çıkacağını çok iyi biliyordun," dedim, ona ne yapması gerektiğini nasıl bildiğini açıklaması için onu teşvik etmek umuduyla. Ancak, o sadece şöyle cevap verdiği için hayal kırıklığına uğradım

"Sadece kavgada kendimi nasıl idare edeceğimi biliyorum diyelim."

"Evet, bunu tekrar söyleyebilirsin. Sanırım o serseri bir dahaki sefere takım elbiseli bir adamı soymaya kalkışmadan önce iki kez düşünecek."

Buna güldü.

"Orada olduğum için minnettarım," dedi bana, parmakları sihirli şeyler yaparken, şimdi bileğimin iç kısmında dans etmeye devam ediyordu.

"Ben de, çünkü diyelim ki çantamda buldukları onu pek mutlu etmezdi." İçimden iç çektim, çünkü aramızdaki büyük farkı ve gerçekte aramızda hiçbir şeyin yürümeyeceğinin nedenini vurguladım. İki farklı dünyadan geldiğimiz açıktı. Sanki benim düşüncemi doğrulamak istercesine, bana sordu

"Neden öyle?"

Gururumu bir kenara bırakıp aramızdaki bariz farkı dile getirmeye karar verdim. Burada dürüst olmam gerekiyordu.

"Ekranı çatlak, ucuz, modası geçmiş bir telefon ve bir kez daha para çekersem plastik kartım yutulacak olan tek bir banka kartı. Evet, adamın umduğu maaş günü değil, kelime oyunu kasıtlı," dedim, durumu açıklayıp onun "iyi geceler, tanıştığımıza memnun oldum" demesini bekledim. Ancak o bunu yapmadı, bunun yerine beni şaşırttı.

"Para eksikliğinin tüm kötülüklerin kaynağı olduğu sık sık söylenir, bu yüzden hayatlarındaki durumun ruhlarını bu kadar olumsuz etkilemesine izin vermeyen, iyi huylarını zedelemesine veya lekelemesine izin vermeyen herkese hayranlık duyuyorum."

Bu sözler beni çok şaşırttı, çünkü o kadar güzel bir iltifattı ki gözyaşlarımı tutmakta zorlandım. Tabii ki, ona bakarak, yoksulluk hakkında ne bildiğini sormak istedim, ama kaba davranmak istemedim. Ancak, şok olmuş bakışlarım düşüncelerimi ele vermiş olmalı.

"Takım elbise seni aldatmasın tatlım, ben zengin bir ailede doğmadım, çünkü ailem bir zamanlar yoksulluğun zorluklarını çok iyi biliyordu."

Tamam, onun zengin bir ailede doğmadığını düşünmem gerektiğini biliyordum, ama düşüncelerimin "tatlım" kısmında takılıp kalmasını engelleyemedim. Bana gerçekten öyle mi dedi?

"Hayatını değiştirebilen ve geldiği yeri unutmayan herkese hayranlık duyarım," diye cevap verdim ve onu gülümsettim. Sonra

ortamı yumuşatmak için omuzlarımı silktim ve ona "Ayrıca, daha kötüsü de olabilirdi... ve ben şanslıyım" dedim.

"Nasıl yani?" diye sordu, sanki gerçekten ilgileniyormuş gibi.

"Birkaç yıl önce yanına taşınmama izin veren ve evi miras kaldığı için benden neredeyse hiç kira almayan harika bir arkadaşım var. Ayrıca sevdiğim bir işim var, bu yüzden bir gün tekrar rayına oturacağımı biliyorum," dedim ve boş elimle saçlarımı geriye tarayarak kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Ne iş yapıyorsun?" Yine bana yöneltilen bir soru, acaba kendisi hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor mu diye merak ettim. Yoksa benim sade hayatım hakkında gerçekten merak mı ediyordu? Aslında, dün gece başıma gelenlerden sonra hayatımın ne kadar da sade olmadığını anlatsaydım ne düşünürdü diye merak ettim. Çoğu insan gibi benim deli olduğumu düşünürdü.

"Fulton Market Building'deki bir kitapçıda çalışıyorum."

"O zaman edebiyata düşün olmalısın," diye tahmin etti ve ben yine omzuna hafifçe vurup alay ettim.

"Evet, iyi bir tahmin."

Kahretsin, onun o sırtışı benim evrenimin merkezi olmaya başlamıştı.

"Peki ne okumayı seviyorsun?" diye sordu ve ben, çılgın, delice, saçma bir nedenden dolayı, şimdiye kadarki en utanç verici şeyi ağızımdan kaçırdım.

"Vampir aşk romanları."

Şoktan boğuluyormuş gibi öksürdü, elini benimkine sıkıca tuttu, bir saniye gergin kaldıktan sonra gevşedi.

"Neden sana bunu söylediğimi gerçekten bilmiyorum," diye utangaç bir şekilde itiraf ettim ve dibinde sadece köpük kalan kahvemi aldım. Evet, dün gece yaşadıklarımın ardından sonra bu ironiyi fark etmemiştim.

O zaman neden gümüş haç takıp ağzına bir avuç sarımsak tıkmıyorsun, Nessa? Gizlice kendimi azarladım.

Ama sonra o, "Seni yargılamayacağım, sadece şaşırdım" dedi.

"Neden?" diye sordum, kendimi tutamadan.

"Onlar vahşi, kan emen canavarlar olarak bilinmiyor mu?" diye sordu ve bu sefer beni güldürdü.

"Okuduğum kitaplarda öyle değil."

Soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı, ben de boş bardağımı masaya koyup ona "Kan emici, evet, canavar, hayır. Aslında, genellikle hikayenin kahramanlarıdır" dedim.

Tabii ki, kan emme kısmını artık istediğimden çok daha yakından biliyordum ve, Tanrım, neden bu konuyu açmıştım ki? Sanki kanlı bir solucan kutusunu açmıştım. Bunu duyunca, sanki söylediklerim onu şaşırtmış gibi başını hafifçe yana eğdi. Ama bir kez başladım mı, durmak bilemedim...

"Onlar vahşi ve genellikle korkutucudurlar, ama ben romantik yanlarını seviyorum. Bir karakterin, aşkını bulur bulmaz tamamen tersine dönüşebilmesini seviyorum. Başkalarına karşı olmadıkları kadar, kahramana karşı ne kadar koruyucu ve nazik olabildiklerini seviyorum. Kan emme unsurunu çıkarırsanız, bence bu her kadının kalbinde istediği şeydir."

O kadar şok oldu ki bir an geri çekildi.

"Peki nedir o?" diye inanamayan bir şekilde sordu ve ben de nefesimi verip düşüncelerimi anlatmaya devam ettim.

"Onların aşkının birini daha iyiye doğru değiştirebilecek güce sahip olduğunun kanıtı."

Yine gözleri büyüdü, sonra düşüncelere dalmış gibi görünmesi için yeterince kısıldı, sanki söylediklerim onun içindeki derin bir teli çalmış gibi.

"Ve bir kadının gerçekten istediği şey bu mu?" diye sordu, sanki bir kez daha açıklığa kavuşturulması gerekiyormuş gibi.

"Doğru erkekle, evet. Önemli olduklarını bilmek ve bir insanda en kötüsünü değil, en iyisini ortaya çıkarmak. Tabii ki, ben uzman değilim çünkü bu benim başıma henüz gelmedi, ama kadınların bu tür kitapları sevmelerinin ana nedenlerinden birinin bu olduğunu düşünüyorum... bu ve seks."

Ona göz kırptım, flört etme cesaretimin nereden geldiğini merak ederek. Sanki eski ben, bu yakışıklı yabancıyı gizlendiği yerden çağırırken ona gizlice bakıyormuş gibiydim. Tabii ki, onun tepkisi her zamanki gibiydi, şaşkınlıkla gözleri büyüdü ve sonra kahkahaya boğuldu.

"Beni yine şaşırttın."

"Nadiren gördüğüm bir şey... Belki de yanlış kadınlarla çıkıyorsun ve vampir romanları tam da senin için... Tabii ki bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" O da oyuna girince mutlu oldum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kitap kulüpleri! Evet, çıkacak kadınları bulmak için gitmen gereken yer orası."

Dudakları kıvrıldı ve hemen sordu: "Peki, hangi kitap kulübünde seni bulabilirim?"

Bu soru beni gerçekten utandırdı, ama sohbetimizin bitmesini istemediğim için ona "Üzgünüm, kitap kulübüne üye değilim" dedim.

"O zaman belki de başka bir yere bakmam gerekecek... Mesela Fulton Market Building'deki bir kitapçıya?"

Yine yanaklarım çok sıcak hissettim, cildimin bunu gösterdiğini bilmek beni utandırdı.

"Benimle akşam yemeği yiyin," dedi, artık oyunu bırakıp istediği şeye doğrudan geldi. Kalbim bir an durdu.

"Ben..."

"Yarın akşam," diye ekledi, ben bu akşam için tekrar itiraz etmeden önce.

Tabii ki onunla akşam yemeği yemek istiyordum. İstemeseydim deli olurum. Ama son ilişkimden sonra erkeklere karşı hala çok temkinliydim ve Victor'un gerçekten aşık olabileceğim türden bir erkek olduğunu biliyordum. Hiç olmadığı kadar güçlüydü, bu da beni yok etme gücünün daha da fazla olacağı anlamına geliyordu.

Ama ona hayır demek için ağzımı açtığımda, elimi kaldırdı, bileğimin içini burnuna götürdü ve derin bir nefes aldı. Derimden yukarıya bakan kehribar rengi gözleri, karanlık bakışlarıyla içimi delip geçiyordu.

"Bana evet de," dedi cesurca ve delice bir nedenden dolayı ben de öyle yaptım.

"Evet."

"Aferin kızım," diye övdü ve içim bir takla attı,

"Aman Tanrım," diye mırıldandı, "bu çok güzel."

eğer yapabilseydi, nefes nefese kalmaya başlayacaktı.

Bundan sonra, elimi geri almama izin vermeden önce bileğimin içini öptü. Dudaklarının dokunduğu yerdeki karıncalanma, sanki damgalanmışım gibi hissettirdi.

Ve şimdi kendime sormam gereken tek bir soru kalmıştı...

Sırada dudaklarım mı vardı?

Bölüm 12
Gelecek Planları
Victor

Bütün gece orada oturup onun konuşmasını dinleyebilirdim. Ancak, bir kahve daha içmeyi reddettikten sonra, o anda eve gitmesi gerektiğini söyledi. Tabii ki, onu götürmek için ısrar ettim. Bu, onun eve güvenli bir şekilde ulaşmasını sağlamakla kalmayacak, aynı zamanda onun nerede yaşadığını öğrenme fırsatı da verecekti.

O buna karşı çıkmaya çalıştı, ama ben bunu kabul etmedim ve ona sert bir bakışla bunu belli ettim. Onun güvenliği benim önceliğimdi ve bu dersi onun bir an önce öğrenmesini istiyordum. Parkta başına gelebilecekler düşüncesi hala aklımdan çıkmıyordu.

Arabada sessiz kalmasının sebebinin sinirleri ve muhtemelen bana henüz güvenememesi olduğunu biliyordum. Benim bir vampir olduğumu bilseydi, bununla çok daha fazla mücadele edecekti. Artık onun hem hayalini kurduğu hem de gerçekliğinden korktuğu bir yaratık olduğumu biliyordum.

Okumaktan hoşlandığı kitap türünü itiraf ettiğinde kahvemi neredeyse boğazıma kaçırıyordum. Tüm türler arasından vampirleri seçmişti... Kader değilse ne olabilirdi ki? Bunun nedeni bizim için kim olduğu olmalıydı. Geleceğe hazırlanmak için bilinmeyen bir cazibe, çünkü vampir romantizmi kesinlikle bizim bu gergin küçük meleşimiz için yıldızlarda yazılmıştı.

Yemin ederim, bana söylediğinde, savaş alanına adım atmadan bir savaşı kazanmış gibi hissettim. Belki de onun çok erken öğrenmesinden duyduğumuz endişelerimiz yersizdi. Çünkü Tal onun ne kadar korktuğunu iddia etmesine rağmen, bizim keşfimizin ardından yeterince sakin görünüyordu. Tabii ki, olayla ilgili hafıza kaybı yaşamadıysa, çünkü gerçekten de bundan etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Yine de biraz gergindi. Elini tekrar elimle tuttuğumda irkildi, ona dokunmaktan kendimi alamadım. Onun tepkisi beni caydırmadı, çünkü onu hala tedirgin ettiğimi biliyordum. Özellikle de kahve dükkanında ona dokunduğum süre boyunca. Ama elini geri çekmemişti, bu yüzden benim dokunuşumu sevdiğinin iyi bir işareti olarak algıladım.

"Yarın çalışıyor musun?" diye sordum, parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirerek. Ellerimizin boyut farkı içimdeki koruyucu tarafı ortaya çıkardı. O, kardeşim ve benden çok daha küçüktü, bu da onu kucağıma alıp oturtmak istememe neden oldu. Onunla işleri yavaştan almak zorunda olduğumu bildiğim için bu dürtüyle mücadele etmek zorunda kaldım. Tal'ın da aynısını yapmasını sağlamak zor olacaktı... O, kendini tutmasıyla tanınan biri değildi.

"Evet, çoğu gün çalışıyorum," diye cevapladı ve bu cevap, daha önce para hakkında, daha doğrusu onun parasızlığı hakkında yaptığımız konuşmayı hatırlatarak beni kaşlarını çatmaya itti. Yüzündeki ifadeden, parasız olduğunu itiraf ederken utandığını anladım. Neden bana söylediğini de biliyordum, çünkü dediğim gibi, yüzü çok ifade doluydu. Zorlu mali durumunun benimle çıkmaktan vazgeçirip vazgeçirmeyeceğini görmek için beni sınıyordu.

Ah, ne kadar yanılmıştı.

Çünkü artık onu bulduğum ve kaderin yanılmadığından emin olduğum için, hiçbir şey beni ondan vazgeçiremezdi.

Onu cehennemin öfkeli ateşi gibi istememe neden olan sadece kanının kokusu değildi.

Her şeydi.

Güzel, zeki, sevimli ve eğlenceliydi, hızla gelişen komik zekasını çok sevmeye başlamıştım. Ama aynı zamanda cesurdu da, çünkü çoğu kadının silahlı bir adamla karşılaştığında yapacağı gibi parçalanmamıştı. Arkamı döndüğümde, nefes almakta zorlanan, titreyerek duran birini bulmadım. Ama bu, bitmek bilmeyen bir listeye daha fazla soru ekledi. Özellikle onun yetiştirilme tarzıyla ilgili, çünkü

doğum yerini sorduğumda gergin görünmüştü. Bu da, on sekiz yaşında evden ayrılmasının başka bir şeyden ziyade zorunluluktan kaynaklandığını merak etmeme neden oldu.

Çocukluğunun mutlu geçmediğinden şüpheleniyordum.

Eğer ona zarar veren biri olduğunu öğrenirsem, kan dökülür, çünkü bu düşünce beni cinayete teşvik ediyordu. Onu korkutmamak için bu düşünceyi bastırmaya çalıştım.

"İşin ne zaman bitiyor?" diye sordum, onun çalışıyor olmasından hala nefret ediyordum, borçları varsa çok çalışıyor olmalıydı. Bu konuyu ilk fırsatta halledecektim. Ama şimdilik, zamanımı beklemem gerekiyordu.

"Beş buçuk, neden?" diye sordu ve ben ona randevumuzu hatırlatmak zorunda kaldığım için duyduğum rahatsızlığı zorla sakladım.

"O zaman seni saat yedide alırım, hazırlanmak için yeterli zamanın olur mu?" Ah, ama yine o zor yutkunma vardı. *Benim gergin küçük Ateşböceğim.*

"Sanırım... ama biliyorsun, randevuyu ertelemek daha iyi olabilir, belki bir sonraki gece..."

Elini çekerek onu kendime yaklaştırdım, bu da onun nabzını bir kez daha hızlandırdı. Sonra birbirine dolanmış ellerimizi kaldırdım ve orta parmağımı uzatarak başını geriye doğru eğip bana bakmasını sağladım.

"Seni saat yedide alacağım, değil mi?"

Gözlerini kırptıktan sonra başını salladı ve bir soru gibi görünse de duymak istediğim şeyi söyledi.

"Evet?"

Sonra ona gülümsedim.

"Evet, Nessa, *alacağım*," dedim, onun takma adını denedim ve kokusu kadar tatlı geldiğini fark ettim. Ayrıca, onun gözlerindeki sıcak bakışı görmek için bunu kullanmaya değerdi, çünkü açıkça benim bunu kullanmamı tercih ediyordu. Sanki onun için bir anlamı vardı ve bunun içimde yarattığı hislere hayran kaldım.

Doğası gereği, ben acımasızca bencil bir insandım. Şehrimi demir yumruk ve keskin bir kılıçla yöneten bir kral. Kardeşim ve ben, elde ettiğimiz her şey için çok çalışmıştık, çünkü ona ailemizin yoksulluğunu ve zorluklarını anlatırken yalan söylememiştim. Sadece, bunu çevreleyen koşulların ayrıntılarını açıklamamıştım.

Bu acı hikaye başka bir zamana aitti, o zamana kadar o bizim türümüzün varlığına alışmış ve bizim nasıl ortaya çıktığımızın gerçek derinliğini anlayabilirdi. Bizden alınanların ve dolayısıyla ona anlattıklarımın gerçek anlamını anlayabilirdi. Tüm kötülüklerin kaynağının bizi besleyen açgözlülük ve bir başkasından almak için başka birinin yapmaya hazır olduğu şeyler olduğunu.

Her ne kadar tam olarak bu şekilde ifade etmemiş olsam da, bunun iyi bir nedeni vardı.

Benim dünyam acımasız bir dünyaydı ve bu yüzden, onu mümkün olduğunca uzun süre bu dünyadan korumak için yeterli sağduyuya sahiptim. Dün gece yaşadıkları, bunun küçük bir ipucuydu. Tüm bu olaylarda tek umudum, onun bu olaydan nispeten zarar görmeden çıkmış gibi görünmesiydi ve, şey... kendini tam olarak teslim etmemişti. Valizlerini toplayıp kaçmamıştı da.

Evet, gerçekten büyük umutlarım vardı.

"Takma adın var mı?" diye sordu, sorusu diğerleri gibi beni eğlendirdi.

Sonrasında sessizce kendini azarlarken, aklından geçen her şeyi söylemesini çok seviyordum. Bu anlardan sonra yüzündeki acı ifadesi her zaman onu ele veriyordu ve ben bunu izlemekten keyif alıyordum.

"Kardeşim bana sık sık Vic der," dedim, gülümsememi tutamadan, bir kez daha onun yanında bu kadar kolay ortaya çıktığına şaşırarak. Kardeşim bunu hemen fark edip, bununla sonsuza kadar eğleneceğinden şüphe yoktu. Umurumda değildi. Kız beni gülümsetmişti, hepsi bu.

"Sen... şey... sana Vic dememi ister misin?" diye endişeyle sordu ve bir kez daha o nadir görülen gülümseme yüzünde belirdi.

"Bana istediğin gibi hitap edebilirsin," dedim ona, elini dudaklarıma götürüp bileğini tekrar öptüm, orada atan kan ağzımı sulandırdı. Kahretsin, dişlerim ne kadar da uzayıp onun yumuşak etini delmek istiyordu. Tadı çok güzel olacağını biliyordum.

"Peki ya tatlım?" dedi ve beni kahkahaya boğdu, onun teni üzerinde. "Ya da kucaklanacak popo... belki de muffin ayı?" diye devam etti ve bu sefer şakacı bir şekilde parmaklarını ısırdım, alaycı bir tonla uyardıktan sonra onu nefes nefese bıraktım.

"*Uslu dur, Firefly.*" Sonra ona zarar vermemeye dikkat ederek, sadece olacakların bir ipucunu vermek için, neden olduğu en ufak acıyı emdim.

"Firefly?" diye sordu ve ben de elini bıraktım, parkta yapmak istediğim gibi uzanıp saçlarına dokunmak için. Tahmin ettiğim gibi yumuşaktı.

"Işıktaki sıcak kırmızının izleri."

Yüzü kızardı ve bunun benim nazik dokunuşumdan mı yoksa yumuşak sözlerimden mi kaynaklandığından emin olamadım. Önemli değildi, çünkü tek umursadığım sonuçtu. Kolayca kızardığını görmek, onda sevdiğim bir başka şeydi. Bu liste her dakika uzuyordu.

"Eski sevgilim hep saçımı boyamamı isterdi," dedi, ama hemen sonra bunun bir hata olduğunu ve pişman olduğunu anladı. Tabii ki, bu yüzden çenemin sertleştiğini hissettim ve cevabım hızlı ve sert oldu.

"O zaman o tam bir aptalmış."

Benim zehirli patlamam karşısında irkildi.

Başka bir erkeğin ona dokunduğunu düşünmek bile, hiçbiri kalmasın diye toplu katliam yapmak istememe neden oluyordu. Ta ki kardeşim ve ben bu dünyada bu hakkı elinde tutan tek kişiler kalana kadar. Bu vahşi bir dilekti ve ben umursamıyordum. İstersem, tüm erkekleri öldürür ve bunu yaptıktan sonra gündüz uykumu rahatlıkla bulurdum.

"Hayır, o kadar uzun süre kaldığım için aptal olan bendim." Onun küçük sesi, beni bir anda cinayet düşüncelerimden geri getirdi.

"Sen aptal değilsin, Vanessa. Birine değişme şansı vermek, umutlu olanlar için bir başarısızlık değildir, sadece bu şansı değerlendirmeyenler için aptallıktır. Özellikle de teşvik varken, *gerçekten aptallık*," dedim, son cümleyi neredeyse hırslayarak. Ama onun muhteşem gözleri tekrar büyüdüğünde, bana başka bir bakışla öfkemi dağıtma yeteneğine sahipti ve bu sefer, onda daha önce görmediğim bir bakıştı.

Bu bakış saf sıcaklıktı.

Gölgeli ruhumu yeni bir ışık kaynağına çeken bir nezaket ve açık yüreklilikti. Karanlığımı evcilleştiren ve içimdeki canavarı sakinleştiren bir ışık.

Sahip olmak istediğim saf bir ruh.

Ve yakında sahip olacaktım.

"Biliyor musun, bence bu şimdiye kadar bana söylenen en güzel şey," dedi ve tatlı düşünceleriyle beni ödüllendirdi. Ama sadece bu da değil, bana dokunacak kadar cesur davranarak beni daha da şaşırttı. Bu sefer benim elimi kendisinininkinden çok daha küçük olan eliyle kapattı. Sonra, sanki sözlerimin onun için ne kadar önemli olduğunu bana bu şekilde anlatmak istercesine elimi sıktı.

O kadar küçük bir jestti ki, o anda bana çok büyük geldi. Ama o an geldiği gibi, bir anda yok oldu.

Önemli değildi, çünkü zamanla bana dokunmaktan çekinmeyeceğini biliyordum. Bu düşünce, o geceyi sabırsızlıkla beklerken dudaklarımı titretmişti.

Şoförüm bana verdiği adrese geldiğinde, "Oh, burası benim evim" dedi.

"Çin restoranı mı?" diye sordum, her zamanki gibi kaşlarımı çatarak.

"Evet, üst kattaki dairede yaşıyoruz," dedi ve yine kaşlarım çatıldı, böyle boktan bir yerde yaşadığı için nefret ettim. Kızım sadece en iyisini hak ediyordu ama en önemlisi, onu gökyüzündeki kalemde güvenli bir şekilde korumak istiyordum.

"Seni içeriye kadar geçireyim," dedim ve bu onu yanımda gerginleştirdi.

"Oh, sorun değil, restoranın sahipleri çok fazla insan içeri girdiğinde biraz garip davranıyorlar. Sorun olmazsa burada vedalaşacağım," dedi ve bu beni daha da sinirlendirdi.

Sanki bir şey saklıyor ya da benim görülmemi istemiyormuş gibiydi. İlk tepkim, tartışmak ve canımın istediğini yapmak oldu, çünkü reddedilmeye alışık değildim. Ama sonra, onu bu gece yeni tanımıştım ve çok fazla zorlarsam, çok erken davranırsam, bunun ters tepeceğini düşündüm. Yarın akşamki randevumuzdan birkaç kez kaçmaya çalışmıştı, bu yüzden ona bunu tekrar yapmak için daha fazla fırsat vermemeliydim.

Tabii ki, artık nerede yaşadığını biliyordum, bu yüzden bu geceden sonra benden kurtulabileceğini düşünürse ne olacağını yakında acı bir şekilde öğrenecekti.

Böyle bir şey olmayacaktı.

Çekiciliğin işaretlerini anlayacak kadar kibirliydim, bu yüzden onun isteksizliğinin benim onun tipi olmamamla bir ilgisi olduğuna inanmıyordum. Hayır, bunun sadece korku ve güvensizlikten kaynaklandığına inanıyordum. Açıkça, bana geçmişinde kötü bir ilişki yaşadığına dair ipucu vermişti. Ve eğer tahminim doğruysa, ailesiyle de iyi bir ilişkisi olduğunu sanmıyordum. Bu ikisinin birleşimi doğal olarak onu temkinli ve kolayca güvenmeyen biri yapardı. Özellikle de benim gerçekte kim olduğumu öğrendiğinde, sonunda aşmamız gereken bir engel olduğunu biliyordum.

Bir mafya vampir kralı.

Erebus kardeşlerin radarına giren herhangi bir akli başında insanın ülkeden kaçmaya çalışması için bu yeterliydi. Yani bir noktada gelecek kaçınılmazdı, çünkü o bir kez daha kendini...

Mükemmel küçük tutsağımız.

Bölüm 13

Tatlı Planlar

Onun silueti içeride kaybolur kaybolmaz dişlerimi sıktım. Onu kapısına kadar geçirmek, belki de bu fırsatı değerlendirip onu öpmek istemiştim... Ancak, tıpkı geçen seferki gibi, şoförüm kapıyı açamadan o arabadan inmişti. Belli ki daha önce hiç bir hanımefendi gibi davranılmamıştı ve bu da yakında değiştireceğim bir başka şeydi. O lanet olası bir tanrıçaydı ve bu nedenle yakında, *mahkum olsun ya da olmasın*, bir tanrıça gibi davranılacağını görecekti.

Ama sonra kendime sabırlı olmam gerektiğini söyleyip durdum. Sabırlı olamayacağım tek şey, onun haberi olmadan yapabileceğim diğer her şeydi.

Taleplerimi iletmek için telefonumu çıkardım, tüm gülümsemeler ve şefkatli duygular bir anda yok oldu, artık o orada değildi. Gergin kaslarım geri geldi, kötü ruh halim ve sert bakışlarım da.

Siktir, onu nasıl bu kadar çabuk özleyebilirdim ki? Onun sokağından ayrılalı daha birkaç dakika bile olmamıştı.

"Andras, sana Moirai'mizin adresini gönderiyorum. Onun her an güvenlik önlemleri alınmasını istiyorum. Tüm hareketlerinden haberdar olmak istiyorum. Ayrıca ayrıntılı bir rapor ve onunla ilgili bulunabilecek her türlü bilgiyi istiyorum. Tıbbi kayıtlar, aile, işler, eğitim ve en önemlisi mali durumu. Önemli miktarda borcu olduğunu sanıyorum. Bunların ödenebilmesi için ayrıntılara ihtiyacım var

Ödenmesi için ayrıntılara ihtiyacım var. Bulunabilecek her şeyi istiyorum, anladın mı?" diye emrettim ve o her zamanki gibi saygıyla cevap verdi.

"Emredersiniz, efendim."

"Güzel. Hepsi bu kadar," dedim, telefonu kulağımdan çekip aramayı sonlandırmaya hazırlandım.

"Hayır, hepsi bu kadar olmayacak!" Kardeşimin arka planda bağırıldığını duydum, sonra telefonu ikinci adamımızdan kaptığını anladım ve gözlerimi devirerek telefonu tekrar kulağıma götürdüm.

"Senin aramanı bekliyordum!" Kardeşim öfkesini zorlukla kontrol ediyor gibiydi ve itiraf etmeliyim ki, onu uzun zamandır bu kadar sinirli duymamıştım.

"Sakin ol Tal, o daha az önce arabadan indi," dedim, onu gerçeği söyleyerek sakinleştirmeye çalışarak. Ama bu boşuna bir çabaydı, çünkü hiçbir şeyin onu sakinleştiremeyeceğini biliyordum. Onu ele geçirene kadar hiçbir şey sakinleştiremezdi. Kardeşim dişlerini sıkarak bunu doğruladı.

"Neden onu tekrar kaçırmıyoruz?!"

"Nedenini biliyorsun... başka bir yol varsa onu korkutmak istemiyoruz," dedim, yine mantıklı olmaya çalışarak.

"Ah evet, unutmuşum... sen onunla çıkıyorsun, bu arada ben kıskançlıktan deliye dönüyorum çünkü sen onunla vakit geçiriyorsun, peki ben ne yapıyorum Vic...? Evde yalnız, kaybolmuş, azgın bir pislik gibi oturup, onun nasıl hissettiğini ve tadını hatırlayarak acımasızca mastürbasyon yapıyorum." Buna gülmeden edemedim.

"Yine gülüyor... Bu saçmalığa inanabiliyor musun?" dedi, bu soruyu açıkça Andras'a yönelterek.

"Hayal kırıklığını anlıyorum..."

"Siktir git!" diye sözümü kesti, ama ben devam ettim, sanki o çok daha azı için başkalarını öldürmemiş gibi.

"...Ama plana sadık kalacağız, ta ki..."

"Ne zamana kadar, volkan kar yağdırmaya başlayana kadar mı?!" diye yine araya girdi, ben de dişlerimi sıkıp,

"Artık işe yaramayana kadar, tamam mı?!"

Onun iç çekişini duydum ve ben de aynı şeyi yaptım. Onun açısından bakmaya çalıştım, rollerimiz tersine dönseydi benim durumumun çok daha kötü olacağını biliyordum. Ayrıca onun sabrının da bir sınırı olduğunu biliyordum. Yani, yakında onu zorla sokacağımız yeni hayata alışmasını sağlamak için beslediğim umutların da bir zaman sınırı vardı.

"Oraya vardığımda bunu konuşabiliriz," dedim, o da homurdandı.

"Tamam, ama şimdiden söylüyorum kardeşim, bu planının lanet olası bir son kullanma tarihi var."

Sonra telefonu kapattı ve bana başka bir sinirli iç çekmekten başka yapacak bir şey bırakmadı, çünkü bir yanımda arabayı döndürüp kardeşimin istediğini yapmaya meyilliydi. Bizim olanı almaya ve sonuçlarını umursamama dürtüsüne kapılmaya. Ama risk bu kadar yüksekken bunu nasıl yapabilirdim?

Hiç olmadığı kadar yüksek.

* * *

Penthouse'a geri döner dönmez, kardeşimizi sakinleştirmenin tek yolunun, onunla geçirdiğim akşamı ona ayrıntılı olarak anlatmak olduğu ortaya çıktı. Tabii ki, kısa dönüş yolculuğunda bile araştırmasını yapmış ve adını öğrendiği için onun hakkında bulabildiği kadar çok şey öğrenmişti. Öyle ki, içeri girdiğim anda onu mutfak adasında, önünde dizüstü bilgisayarı açık ve yarısı bitmiş bir Mastiha şişesi ile otururken buldum.

Harika, uzun bir gece beni bekliyordu.

Mastiha, memleketimiz olan Yunan adası Sakız'dan gelen bir içkiydi. Tesadüfen, bizim kadar yaşlı vampirleri etkileyen tek içkilerden biriydi. Bu yüzden Talon onu seçmişti, bu noktada tanıdık olması hiç önemli değildi.

İçeceğin tadı aksine, onun ruh hali daha da kötüleşmişti. Yarı tatlı rezene, anason ve nane aromaları herkesin damak tadına uygun değildi, ama biz hatırlayabildiğimiz kadarıyla bu içkiyi içiyorduk.

Aslında, içeceğin yapıldığı sakız, Yunan antik çağından beri en az 2.500 yıldır hasat ediliyordu. Gerçek sakız "gözyaşları"ndan ilk kez Hipokrat bahsetmişti, sıvı altın olarak da biliniyordu. Mastik ağacından elde edilen, oldukça aromatik bir reçine. Yüzyıllardır süregelen bir gelenekle, kentitiri adı verilen keskin bir aletle kabuğu kesip kanatarak elde ediliyordu. Ama bunların tek kullanımı bu değildi... Daha acımasız zamanları düşünerek ölümcül sırtışı bastırdım.

"O lanet olasıca meteliksiz ve şuna bak, üç yıl önce takıntılı bir kumarbaz gibi görünüyordu ve iki yıl önce parası bittiğinde her şey sona erdi," dedi kardeşim, ekranından başını kaldırmadan, bunun yerine şişeden bir yudum daha aldı.

Bu bilgiye kaşlarımı çattım, takım elbise ceketimi çıkardım ve yaklaşırken bar taburesinin arkasına attım. Sonra şişeyi aldım ve çoğu kişinin votka olduğunu düşüneneceği berrak sıvıyı yudumladım.

"Bu pek olası görünmüyor," diye itiraf ettim ve onun hakkında çok az şey bilmeme rağmen, bu gece onun kişiliğini yeterince gördüğümü hissettim ve kumar bağımlılığı onun hiç de karakterine uygun değildi.

"Sen benden daha iyi bilirsin," dedi kardeşim acı bir şekilde, ben de sırtına bir şaplak atıp şöyle dedim

"Sabır bir erdemdir."

"Sabırlı bir adamın öfkesinden sakın," diye dişlerini sıkarak cevap verdi, ben de dolaba uzanıp bir bardak alırken sııttım, böylece sarhoş gibi şişeden içmeyecektim. Bardakımı doldurduktan sonra, kardeşim de peşimden geleceğini bilerek oturma alanına doğru yürüdüm.

"Hadi, söyle bana... Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, şişeyi de yanında getirerek ve benim aksime, bardak kullanma formalitesini es geçerek. İçkime baktım, bardağı çevirdiğimde berrak sıvı bardağın kenarına yapışmıştı.

"Mükemmel," diye cevap verdim gülümseyerek.

"Evet, onu tadana kadar bekle."

"Hangi kısmını?" diye sırtarak sordum ve o da inledi.

"Lanet olsun, bunu kafama sokma, duşta sikimi koparacağım sandım."

Gülerek, "Yardıma oldu mu?" diye sormadan edemedim.

"Tabii ki hayır, ama en azından hayalarım artık morarmadı ve onu bulup öldürme isteğim de geçmişti."

Omuz silktim. Ama sonra aklıma o akşam geldi.

"O... Lanet olsun Talon, o... *her şey*," diye itiraf ettim, onun tatlı yüzü hala aklımdan çıkmadığı için başımı ovuşturarak.

"Evet, 'her şeyimiz' hakkında bana her şeyi anlattırsan sevinirim, çünkü onunla birlikteyken pek konuşma fırsatım olmadı." Sesindeki acı kolayca fark edilebilirdi.

"Hayır, ama onu tattın," dedim ve şişenin boynunu bana doğru eğmesini sağladım.

"O zaman ikimiz de çektiğimiz kadar kazandık," diye cevapladı ve Mastiha'dan bir yudum daha aldı.

Haklıydı. Her birimiz onun farklı bir yönünü deneyimlemiştik ve ben onun kanını arzulamama rağmen, onunla geçirdiğim bu zamandan sonra... *Tal'dan çok daha fazlasını kazandığımı* biliyordum. Bu yüzden ona şöyle dedim

"O komik biri."

"Öyle mi?" diye sordu, bu bilgiye şaşırılmış gibi görünüyordu.

"Evet, çok komik. Bu gece beni tanıyamazdın," diye itiraf ettim ve kardeşim bana başını salladıktan sonra şöyle dedi

"Şu anda bana gösterdiğin gülümseme bunu bana anlatıyor."

"Güldüm," diye itiraf ettim ve eklediğimde gözleri daha da büyüdü, "Birden fazla."

"*Tanrım*," diye mırıldandı ve ben yine sıırttım.

"Onun kalbimi erittiğini ve hayatımın kanını ısıttığını hissedebiliyorum." Bunu ilk kez duyduğunda kıskanç bakışları yumuşadı.

"O zaman olması gerektiği gibi, kardeşim," dedi, onun bana yaptıklarını anlayınca sakinleşmişti.

"Yakında, Talon, yakında onu deneyimleyeceksin, sana söz veriyorum," dedim, omzunu tutup bu hareketle onu rahatlattım.

"Peki, plan ne o zaman?" Bunu sorduğunda pencereden dışarı baktım ve yıldızlar düşmüş ve dünyayı kaplamış gibi parlayan şehri gördüm. Sanki bizler, cam ve çelikten yapılmış fildişi kulemizde oturmuş, bu dünyayı paylaştığımız zayıf ırkı aşağıdan izleyen tanrılar gibiydik. Parlayan manzara ve ölümlüler hakkındaki düşüncelerim, onun park manzarası hakkında söylediklerini hatırladığımda benim için yeni bir anlam kazandı. Aramızdaki farkların, onun bana karşı bir silah olarak kullanacağını biliyordum.

Peki, ufaklık, savaş başlasın, diye düşündüm ve kardeşimle bu düşüncemi paylaşarak ona onunla ilgili planın ne olduğunu anlattım.

"Fethetmek için bir şeyimiz olduğunda en iyi yaptığımız şeyi yaparız."

"Bilinecek her şeyi keşfedip onlara karşı kullanmak mı?" Ona döndüm ona baktım ve kurnaz bir gülümsemeyle cevap verdim.

"*Aynen öyle*." Sonra içmeden önce bardağımı ona doğru kaldırdım ve o da bir kez daha şişeden bir yudum aldı.

"Yarın akşamki randevumla başlayarak."

O inleyerek, "Şanslı piç" diye mırıldandı.

"Evet, öyleyim," diye hemen kabul ettim, o da hemen "Benim için sorun değil ama ben kadınlarla senden daha iyiyim," diye ekledi.

Alaycı bakışım her şeyi anlatıyordu.

"Bu gece o kadar da kötü değildim, bilmeni isterim," diye tartıştım, ona ne kadar sık kalp atışlarını hızlandırdığımı düşünerek gülümsememeye çalışarak, onun hafif uyarılmasının bana bilmem gereken her şeyi anlattığını düşündüm.

"Eğer bu, onu öptüğünü söylediğin kısım, o zaman sikini koparırım kopa

rırım Buna güldüm ve sonra onu bu ıstıraptan kurtardım.

." "Denemek istersen dene, kardeşim... Ama bil diye söylüyorum, hayır, onu öpmedim."

Yine, gözle görülür şekilde rahatladı ve bu ortak ilişkimizi yürütürken dikkatli olmamız gerektiğini söyledi.

Tabii ki, kardeşim ve ben daha önce yatak odasında bir kadını paylaşmıştık, hatta birçok kez. Ama sonunda karımız yapmak isteyeceğimiz, değer verdiğimiz bir kadın? Hayır, bunu yapmamıştık, yani bu gerçekten farklı olacaktı.

"Peki ya ailesi? Bu konuda bir engel var mı?" diye sordu Tal. Nedenini biliyordum, çünkü o zaten onu kaçırmayı planlıyordu, çünkü benim planımın işe yarayacağına hiç inanmıyordu. Ya da planımın işe yaraması için yeterli zamanı olmayacağını biliyordu. Her halükarda, her ihtimale karşı kendi planlarını yapabilmek için gerçekleri öğrenmek istiyordu. Ve onu bunun için suçlayamazdım bile.

"Hayır, sanmıyorum. Aslında, bunu araştırmanı istiyorum."

"Neden? Bir salak onun canını yaktığını mı düşünüyorsun?" diye sordu, ses tonumda endişe verici bir şey sezdiği belliydi.

"Bilmiyorum, ama on sekiz yaşında Pennsylvania'yı terk edip bir daha geri dönmemesinin bir nedeni var," dedim, öfkeli tikim geri döndü ve çenemi bir kez daha çalıştırmaya başladı.

"Öyleyse, düşmanlarının kanı neredeyse kendi kanı kadar tatlı olacaktır."

Bu görüşe katılıyorum, içkimi yudumlamadan önce karanlık bir niyetle yemin ettim ve ona şöyle dedim

"Evet..."

"Gerçekten tatlı."

Bölüm 14 *Görev*

Dondurma Vanessa

Arabadan indiğim anda, neredeyse dayanılmaz bir üzüntü hissettim. Yarın akşam Çin restoranına geldiğinde, artık burada yaşamadığımı hemen anlayacaktı.

Kapıdan çıkarken derin bir nefes aldım ve eski ev sahibem Bayan Won'a veda ettim, önce bir kutu erişte ve domuz eti buğulanmış mantı kabul ettim.

Eski sevgilimle olanlardan sonra bana çok iyi davranmış ve kirayı ödeyemediğimde, sorunu çözmem için bana yeterince zaman tanımişti. Ve tabii ki, indirimli Çin yemeğini özlemiştim. Eve gidip yemeyi düşündüğümde midem guruldadı, ama Victor'u bir daha asla göremeyeceğimi fark edince bu düşünce bozuldu.

İlk başta, ona yanlış adres vermiştim, çünkü henüz yaşadığım yeri bilmesini istemiyordum. Ama bunu, onun numarasını alabileceğimi düşünerek yapmışım. Ancak, araba yolculuğu bana ihtiyacım olan netliği sağlamıştı, bunun bana getirdiği farkındalığı sevmesem de. Çünkü tamamen farklı hayatlar yaşıyorduk ve onun hayatını, benim mahvolmuş hayatımın karmaşasıyla lekelemek istemiyordum.

Bu yüzden, sokakta yürürken, gerçekte yaşadığım yere doğru giderken, konuşmamızı düşünmeden edemedim.

"Sen aptal değilsin, Vanessa, çünkü birine değişme şansı vermek umutlu olanlar için bir başarısızlık değildir, sadece bu şansı değerlendirmeyenler için aptallıktır. Özellikle de teşvik varken, gerçekten de aptallık."

Bunu zihnimde tekrar oynatınca gözlerim doldu ve bu sefer gözyaşlarımı akıtmaya izin verdim. Bunun bana söylenen en güzel sözlerden biri olduğunu söylediğimde yalan söylememiştim. Öyleyse neden soyadını bile sormadan oradan ayrılmıştım? Telefon numarası ya da başka bir şey almadan? Tabii ki, gerçekten randevuya gitmek isteseydim, onun beklediği gibi saat yedide restoranın dışında bekleyebilirdim.

Gecenin çoğunu dönüp durarak geçirdim, en az yüz kez fikrimi değiştirdim. Öyle ki, ertesi gün de hala aynı şeyi yapıyordum, işte rutin işlerimi yaparken, gitseydim ne giyeceğimi kendime soruyordum. Ama bu da gitmemem için bir neden daha oldu, çünkü dürüst olmak gerekirse, giyecek tek bir şeyim bile yoktu. Elbisem bile yoktu.

Hayır, o piç kurusu giysilerimin çoğunu çalmış ve eBay'de satamayacağı artıklarla beni baş başa bırakmıştı. Bunu bağımlılığına bağlamıştım, ama gerçekte mesele kalbin olması gereken yerde bir boşluk olmasıydı. Başından beri beni kullanmıştı, benim temiz bir sicile ve iyi bir kredi notuna sahip olduğumu biliyordu. Elimden geldiğince her kuruşu biriktirdiğim için küçük bir birikimim vardı. Bir zamanlar iyi bir işim vardı, bir kırtasiye mağazasının müdürüydüm ve anahtarlar bana emanet edilmişti. O benim işimi bitirip kilitlememi beklerken ben parayı çekiyordum, sonra ertesi gün işe çağırıldım.

Tabii ki, paranın çalındığını söyledikleri anda, kim olduğunu hemen anladım. Bu, hayatımın çöküşünün başlangıcı olmuştu. O gün en kötü gündü, işe gitmem için o telefonu alır almaz, o piç kurusu anlamıştı. Sonra harekete geçti.

Doğal olarak beni kovdular, tek teselli ise parayı geri ödeyebildiğim sürece polisi karıştırmamayı kabul etmeleriydi. Neyse ki, kim olduğunu söylediğimde bana inandılar, çünkü, diyelim ki, ödüllü bir aktris değildim ve yıkılmışlığımın gözyaşları çok, çok gerçekçiydi. Ama tavuğu kümesinden kaçırıp ona parayı çalması için fırsat verdiğim gerçeğinden kaçamazdım.

Bu yüzden, anlaşılır bir şekilde işimi kaybetmiştim.

Ama bu sadece başlangıçtı. Çünkü eve varır varmaz her şeyin gittiğini fark ettim. Sakladığım birikmiş param, banka hesaplarım tamamen boşaltılmıştı. Satılabilecek her şey de alınmıştı. On sekiz yaşımdan beri çok çalışarak kazandığım her şey çalınmıştı. Sadece bu da değil, bana ödendiğini söylediği faturalar da bana kalmıştı. O kadar uzun süre bırakılmış faturalar ki, suya girdiğimi fark etmeden boğuluyordum. Kira da aynıydı... Zavallı Bayan Won aylardır hiçbir şey almamıştı, eski eşim ona annemin yeni öldüğünü söyleyerek benden para istemesini söylemişti. Hepsı yalandı.

Tıpkı benim adıma aldığı kredi kartları ve hala ödemekte olduğum sayısız krediler gibi. O piç kurusu beni o kadar borca batırmıştı ki, çoğu gün hala boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Yaptıklarının tam boyutunu sadece Stacey biliyordu. Ve her şeyden öte, Victor'la verdiğim sahte adresin dışında buluşmamaya karar vermemin sebebi buydu.

Utaniyordum.

Buna kanmış olduğum için utaniyordum. İşaretleri görmemiş ya da bana söylediği bariz yalanları görmezden gelmiş olduğum için. Sözlü tacizi kabul etmiş ve sonunda onu terk eden bile ben olmamıştım. Tüm bunların olmasına izin verdiğim için kendime çok uzun süre kızmıştım.

Hayır, ben kendimden başka kimsenin sorunu değildim.

Bu yüzden işten sonra eve gittim, kendime acıyarak saatin yediye gelmesini bekledim. Aslında, saati izlemeye daha fazla dayanamayacak hale geldiğimde kalktım, cüzdanımı aldım ve tek bir çare olduğuna karar verdim...

Dondurma.

Stacey henüz eve gelmemişti, bu yüzden en azından acınası halimi biraz daha saklayabileceğim için minnettardım. Ancak eve gelip beni bir kutu dondurma üzerinde kambur oturmuş, The Notebook'u izlerken gördüğünde, bir şeylerin olduğunu anında anlayacaktı. En azından o gün izinliydi, bu yüzden işteki mutsuzluğumu ondan saklamıştım, çünkü hala yeğenleriyle vakit geçiriyordu.

Bu aynı zamanda, iç karartıcı ruh halim nedeniyle sadece iyi şeyler işe yarayacağı anlamına geliyordu, bu yüzden düşünmeden yürümeye başladım. Çin Mahallesi'nde, tam anlamıyla "The Original Chinatown Ice Cream Factory" (Orijinal Çin Mahallesi Dondurma Fabrikası) adında bir yer biliyordum.

Kabul ediyorum, çok heyecan verici bir isim değildi ama yürüme mesafesindeydi ve genellikle kapısında kuyruk olurdu.

Ancak, geri dönerken eski daireme ne kadar yakın olduğumu fark ettim, sanki bilinçaltımda buraya gelmek için bilerek dolambaçlı yoldan gitmişim. Sanki bir şey beni buna zorluyormuş gibi.

Tabii ki, fark ettiğim anda daha hızlı yürümeye başladım, ama o anda sokaktan adım seslendiğini duydum. Koşma dürtüsü hissettim, ama fırsat bulamadan kolumdan tutulduğumu hissettim ve hızla arkama döndüm. Ve orada, şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı yüzlerden biri vardı ve onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemişim.

"Victor, oh hey," dedim, o çok saçma sapan bir şekilde.

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü, sonra sorgulayan bir kaş çatışıyla daraldı.

"Hafızan o kadar mı kötü ki randevumuzu unuttun?"

Onun yüzündeki acıyı görmekten duyduğum suçluluk duygusu beni rahatsız ettiği için ondan gözlerimi kaçırdım. Ve bunu yaparken, çok da uzak olmayan restoranın önüne park edilmiş arabayı görebildim.

"Oh, bu gece miydi? Yarın demiştik sanıyordum?" diye sordum, yalan söyleyerek ikimizi de utancımızdan kurtarmaya çalışarak. Tabii ki, işe yaramadı. Tek bir kaşının kalkarak "saçmalık" diyen bir ifadeyle baktığını gördüğümde bunu anladım.

"Hayır, bu akşamdı, senin de bildiğin gibi," dedi, kollarını göğsünde kavuşturarak ve beni komik bir şekilde yutkunmak istememe neden oldu.

"Bu çok yazık, çünkü bu gece için planlarım vardı," dedim ve o, plastik poşetin içindekileri görmek için elime baktı.

"Bir kova dondurma mı?" diye sordu ve beni irkiltti. "Kova değil, daha çok orta boy bir kutu."

"Orta boy mu?" dedi yine "saçmalık" tonuyla.

Ben de aşağıya baktım ve "Tamam, biraz büyük sayılır" dedim.

Gülümsememeye çalışır gibi dudakları seğirdi ve aniden poşeti elimden aldı ve boş eliyle bileğimi nazikçe tuttu. Sonra ikimizi arabasına doğru yürümeye başladı, ya da daha doğrusu "yürümek" yerine "marş" demek daha doğru olur, çünkü bunu tarif etmek için daha uygun bir kelimeydi. Korkarım ki, geçerken dondurmayı çöpe attı. Ben de üzüntüyle "Aman Tanrım" diye bağırdım, kendimi kurtarmaya çalışarak ona şöyle dedim

"Bunu nasıl yaparsın? O, The Original Chinatown Ice Cream Factory dondurmasıydı!"

Bunun üzerine alaycı bir gülümsemeyle, "Akılda kalıcı bir isim, bunu nasıl bulmuşlar acaba?" diye mırıldandı.

"Şey, bilmeni isterim ki bu New York'un en iyi dondurmalarından biri ve zaten mesele bu değil," diye tartıştım, ama pek bir faydası olmadı.

"Hayır, mesele beni bir süt ürünüyle değiştirmek üzere olmandı," dedi o önce konuşarak ve ben, onunla bir gecelik ilişki yaşayacaksam çikolatayı bırakacağımı söylemekten kaçındım.

"En iyi süt ürünü ve tanrım, onunla yatmayı planladığımdan değil ki," dedim, o kısmı filtreleyemedim. Ama çok geç kalmıştım çünkü aniden durdu ve beni sokağın ortasında sürükler gibi yürüdüğü için ona biraz çarptım.

"Umph." Hanımefendiye yakışmayacak bir ses çıkardım, ama o, beyninin şu anda aşırı odaklandığı şey yüzünden bunu görmezden geldi.

"Ve benimle yatmayı mı planlıyordun?" diye sordu, yanaklarım neredeyse kemiklerinden eriyip gidecekti.

"Söylemem gereken bu değildi," dedim ve ona söylemeden önce susarak, *sadece rüyalarımda ya da BOB elimdeyken olabileceğini* ekledim.

"Ama yine de düşündün, değil mi?" diye varsaydı ve beynim hiçbir şey bulamayınca ağzımı açıp tekrar kapattım. Ne yazık ki bu durum iki kez daha tekrarlandı ve beni sudan çıkmış balık gibi gösterdi. O anda ölüm daha kolay olurdu. Çünkü adam bu konuyu bırakmıyordu. Tekrar kollarını kavuşturdu ve sanki bu, tüm fantezilerimi dökmemi sağlayacakmış gibi seksi bir kaş kaldırdı.

Sonunda, elimde hiçbir şey yoktu, bu yüzden topuklarımı döndüm ve diğer yöne doğru yürümeye başladım, ona "Eve gitmem gerek" dedim.

Tabii ki, bu planın sorunu, onun bana hemen hatırlattığı bir şeydi.

"O zaman evinin nerede olduğunu da unutmuşsan, gerçekten unutkan birisin." Aniden durdum ve döndüğümde onun kendini beğenmiş bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

"Şey, evet... Yani, eve gitmeden önce biraz daha dondurma almam lazım," dedim, çözümümün iyi olduğunu düşünerek... Ta ki o omzunun üzerinden başparmağını sallayıp bana şöyle diyene kadar

"Çin Mahallesi o tarafta, tatlım."

Yemin ederim ona kükremek istedim, ama adam beni o kadar korkutmuştu ki, bunu yapabileceğime inanamıyordum. Sonunda, alçakgönüllülüğü kabullenmek zorunda kaldım ve geldiğim yoldan geri dönmeye başladım.

, çok uzağa gidemedim çünkü elimi tuttu ve beni arabasına doğru çekmeye başladı, bana şöyle dedi

"Gel, seni ben götüreyim."

"Bekle, sorun yok, yürüyebilirim ve gerçekten dondurma istiyorum, bu... şey... benim için çok önemli," diye boşuna tartıştım, şoförü arka kapıyı açarken, patronunun bir kadını zorla arabasına bindirmeye çalıştığı gerçeğinden hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"Gerçekten, ben yapmamalıyım..."

"Arabaya bin, Nessa," dedi ve yine, sanki bir anahtar çevrilmiş gibi, anında söyleneni yaptım. Arabanın kapısı çarptığında irkildim ve bu randevuyu reddederek günü tamamen boşa harcadığımı fark ettim.

Şimdi gitmeye zorlandığım bir randevu. Bana

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordurttu.

"Sence nereye?" dedi ve ben de merakla kaşlarımı kaldırmam için yeterince uzun bir süre durakladı. Ancak, verdiği cevap benim hiç beklemediğim bir cevaptı.

"Tabii ki sana dondurma almaya."

Bölüm 15

Randevu Olmayan Randevu

"Rahatla," dedi, ben kaşlarımı çatarken pencereden gözlerimi ayırıp ona baktım.

"Bunun kaçırma olduğunu biliyorsun, değil mi?"

O gülerek, "Hayır, bu senin kabul ettiğin randevuya seni götürmem, etrafımız insanlarla çevriliyken birlikte yemek yiyeceğiz. Bu seni duvarıma zincirleyip kendime güzel bir manzara hediye etmem değil" dedi.

Az önce çizdiği tablo, azgın bir fil sürüsünün gücüyle beynime girince öksürükten boğulmaya başladım. Tabii ki, bana güzel dediği gerçeği de aklımdan çıkmadı, ancak cevabımla bunu gizlemeye çalıştım.

"Vay canına, tamam, kaçırma konusunda senin yorumunu öğrenmek güzel oldu." Bana sırtıttı ve sordu, "Peki seninki ne?"

"Bilmiyorum, koli bandı ve fidye notu," diye cevapladım.

İlk tepkisi, dün gece yaptığı gibi elimi kucağımdan çekip dudaklarına götürmek oldu.

"Oh, inan bana tatlım, seni kaçırsaydım, fidye notu olmazdı."

Tanrım, kalbim bu adama daha fazla dayanamayacaktı. Sanki göğüs kafesimi bir kapı gibi açıp bana iyi dileklerini sunmak ve sonra tatile çıkmak istiyor gibiydi.

"O zaman polisi arayalım mı?" diye sordum, o da elimi öptükten sonra dudaklarını elime doğru seğıirdi.

"*Komik kız,*" diye mırıldandı sanki kendi kendine, ve bu bana çok büyük bir heyecan verdi. Öyle ki, ona bakamayıp pencereye odaklandım. Artık elimi öpmek yerine tutmaya başladığı için bu daha kolaydı.

"Dur, az önce dondurma dükkanını geçtik," dedim, yemek konusunda yalan söylediğini umarak.

"Sana daha sonra dondurma alacağım," dedi ve tüm vücudum gerildi.

"Daha sonra mı?" diye neredeyse ciyakladım.

"Akşam yemeğinden sonra," dedi, sanki bu kesin bir şey gibi.

"Ama akşam yemeği için giyinmedim," dedim ona, bunun beni bu durumdan kurtaracağını umarak.

"Gerek de yok," dedi ve ben kendime kaşlarımı çatarak baktım. Her zamanki kot pantolonum, uzun kollu açık gri trikom ve haki renkli kışlık ceketim, onun seksi siyah takım elbisesiyle pek uyumlu değildi. Takım elbisesinin altında koyu kırmızı bir gömlek ve boynunda mükemmel bir şekilde katlanmış ipek siyah bir kravat vardı. Saçları, dün geceki gibi, yakışıklı yüzünden geriye doğru taranmıştı ve yüzünün yarısı ince bir deri şeritle bağlanmıştı.

Kaba saç stili ve kesilmiş koyu sakalı, şık ve pahalı takım elbisesiyle tam bir tezat oluşturunuyordu, bu da bana onun geleneklere uymayı seven bir adam olmadığını gösteriyordu. Hatta çıplakken kaslı vücudunu süsleyen bir dövme olup olmadığını merak ettim. Kat kat giyinmiş olsa bile, böyle bir vücudu gizlemek imkansızdı.

"Neden? Beni arabaya mı götüreceksin?" diye sordum, onun bu haldeki görünüşüyle, benim de kaldırımda bulduğu bir hayırseverlik vakası gibi görünüşümle, onunla birlikte şık bir yere girmemin imkansız olduğunu bilerek.

Ancak o bunu alaycı bir şekilde reddetti ve "Olmaz" dedi.

Daha fazla tartışma fırsatım olmadan, şu anki en kötü kabusuma doğru ilerliyorduk.

Lüks bir restoran.

Ağzımı açıp az önce söylediği şeyi ona tekrarlamak için hazırlandım, ama o arabadan iniyordu. Uzanıp şoföre sahip olduğum tüm parayı verip buradan hemen gitmesini istemek istedim.

Ama durun... neden hala sürücü koltuğundaydı? Çünkü bu arabaya bindiğim her seferinde kapıyı açan oydu. Açıkçası Victor'un farklı fikirleri vardı, çünkü bu sefer kapıyı açan oydu ve bana elini uzattı.

Gerçekten de tutmak istemediğim bir el.

Ancak "randevum" bunu anlamamıştı, çünkü düğmeyi çevirdi ve sert, otoriter Victor geri döndü ve talepkar bir şekilde

"Elimi tut, Nessa."

Her kelimeyi sanki kanunmuş gibi etkileyici bir otoriteyle söyleyen ona karşı kendimi tutamayıp elimi uzattım. Sonra beni arabadan çekip çıkarmasına izin verdim ve ona bakakaldım, sonra birdenbire şu soruyu sordum:

"Neden sana hayır diyemiyorum?"

Önce sırtarak cevap verdi, sonra kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. O eğildiğinde, başım dönerek nefesim kesildi.

"Çünkü gizlice, hayır demek istemiyorsun," dedi baştan çıkarıcı bir sesle ve lanet olsun... haklıydı.

Ancak o anda benim istediğim şeyi yapmadı, çünkü beni öpmek yerine, beni bıraktı ve elimi tutarak beni gitmek istemediğim son yere götürdü.

"Yapamam... lütfen, sadece... bilmiyorum, arabada kalıp konuşabilir miyiz?" diye sordum ve sesimdeki bir şey, şaka yapmadığımı anlaması için yeterli olmalıydı. O anda, üzerinde yabancı bir kelime yazan şık girişe doğru beni götürmeyi bıraktı.

Kardiá.

Bana döndü ve çenemin altında eğri parmaklarını hissettim, başımı istediği yöne çevirdi.

"Bana bak," diye emretti, ben onun yoğun bakışlarından kaçındığımda.

"Tamam, tatlım, şimdi şöyle yapacağız, oraya gireceğiz ve..."

"Ama..." diye sözünü kesmeye çalıştım.

"Henüz bitirmedim," dedi kararlı bir şekilde, ağzımı kapatıp devam etmesine izin verdim. "Endişelenecek bir şey olmadığını anlayacaksın, çünkü sen olduğun gibi mükemmelsin ve eğer biri aksini söylemeye cüret ederse ya da sana ait olmadığını hissettirirse, bunun sonuçlarına katlanır."

Yemin ederim, melas yutmaya çalışıyormuşum gibi hissettim.

"Sonuçları mı?" diye sordum. O tek kelimeyi ölümcül bir şey gibi söylemişti.

Bu adam da kimdi böyle?

"Gitmeleri istenecek ya da orada çalışıyorlarsa işlerini kaybedecekler."

Ağzım açık kaldı, beynim "İşlerini mi kaybedecekler?" diye sormaya yetene kadar.

Bana sırtıarak, parmaklarının arkasını yanağımda gezdirerek bana attığı şefkatli bakışını pekiştirdi.

"Restoranın sahibi benim, tatlım."

"Oh" diye mırıldandım, ona gülümsemesi için bir neden daha verdim, ama bu sefer o ekledi

"Çok tatlısın." Sonra alnıma öptü ve yine nefesim kesildi. Aslında, mutlu kalbimin çarpıntısında o kadar kaybolmuştum ki, gözlerim mekanın güzelliği karşısında açılana kadar içeri girildiğinin farkına bile varmadım.

Hostesin arkasında, patronunu açıkça tanıyan birinin ince siyah bir ipten yapılmış perdesi asılıydı.

Ama benim gözlerim başka yerdeydi, çünkü koyu gri duvarlar, muhteşem boyalı kubbeli tavan olmasaydı, uğursuzluk hissi uyandırırdu. Resim, savaş halindeki eski tanrılar ve efsanevi yaratıkların hikayesini anlatıyordu. Tüm bu görkemli cennetsel kaosun merkezinde, içinden aydınlatılan, altın rengi, camdan bir kalp gibi görünen bir şey asılıydı. Duvarlardaki altın rengi cam aydınlatma armatürlerini yansıtan sıcak bir ışık yayıyordu. Siyah kadife kaplı koltuklar, ortasında küçük altın lambalar bulunan altın varaklı masaların etrafına yerleştirilmişti. Zemin, pürüzlü görünen ve dokulu duvarları yansıtan koyu renkli arduvazdı.

Victor'un, kadın ağzını açamadan, ona Yunanca gibi gelen bir dilde hemen konuşmaya başladığını da fark ettim. Muhtemelen müdür olan başka bir adam bunu duydu ve yanımıza gelerek Victor'a kraliyet mensubu gibi selam verdi. Cidden, başını bile biraz eğdi, bu bir kültür meselesi mi diye merak ettim. Gözleri büyüdü, sonra bana dönüp sıcak bir gülümsemeyle selam verdiler.

"İyi akşamlar, Bayan Cadell, Kardiá'ya hoş geldiniz," dedi ellili yaşlarında, tuz ve biber saçlı adam.

"Şey... teşekkür ederim. Burası çok güzel," dedim, çünkü öyleydi ve ayrıca başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu arada, Victor'un bana attığı ateşli bakışları görmezden gelmeye çalıştım. Bu bakışlar, masadaki kadın

"Ceketinizi alabilir miyim?"

Victor buna izin vermedi ve hemen "İzin verin, ben alayım" dedi.

Sonra omuzlarıma geldi ve dün geceki gibi ceketimi çıkardı. Bunu yaparken orta parmaklarını yeterince uzatarak, kalın kumaşı çıkarırken parmaklarını kolumdan aşağı doğru gezdirdi. Utanç verici bir şekilde, bu onun bunu yaparken titrememi hissedebileceği anlamına da geliyordu.

Ceketimi adama uzattı ve bir elini belime koyarak, anladığım kadarıyla her zamanki masasına götürmeye başladı. Masa iki kişilikti ve restoranın en تنها köşesinde, ayrı bir bölümde, VIP alanı gibi görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedim, kızarak, garsonun yapma fırsatı bulamadığı şeyi yaparak sandalyemi çekip bana oturmamı sağladı. Hayatımda hiç bir erkek tarafından böyle davranılmamıştım ve bu bana masalsı bir an yaşıyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Burası harika," dedim ona, hayranlıkla etrafa bakarak ve şimdi resmi daha iyi görebiliyordum. Tanrılar, hepsi heykel gibi vücutları, dalgalı kasları ve ellerinde düşmanlarına doğrultulmuş altın silahlarıyla. Sanki usta bir sanatçı tarafından çizilmiş gibiydi.

"Beğendiğine sevindim. Hiç Yunan yemeği yedin mi?" diye sordu, garsona bize bir dakika zaman vermesi için başını salladıktan sonra.

"Hayır, yemedim, ama denemek için sabırsızlanıyorum," diye itiraf ettim, kendimi şaşırtarak, çünkü artık içerideydim ve önceki endişelerimin bu deneyimi mahvetmesine izin veremeyecek kadar meraklanmıştım.

"Bunu duyduğuma sevindim. Ama bir öneride bulunabilir miyim?"

Sonunda etrafa bakmayı ve her şeyi içime sindirmeyi bırakıp Victor'a odaklandım.

"Tabii," dedim.

"İkimiz için sipariş vermeme ve şefin en sevdiğim yemeklerden bazılarını hazırlamasına izin verir misin?"

Buna kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdim, o da aynısını yaptı çünkü belli ki beni mutlu etmekten hoşlanıyordu.

"Evet, bu harika bir fikir. Çünkü Tanrı bilir ben ne sipariş ederdim ve, şey, senin bu dili bildiğin açık. Peki, o zaman sen Yunanistanlı mısın?" diye sordum, çok hızlı konuşarak ve o, çenesini ovuşturarak gülümsemesini saklamaya çalışırken, gözlerinin köşelerindeki o yakışıklı çizgiler derinleşti.

"Evet, aslen Yunanistanlıyım," dedi ve koyu saçları ve hafif bronz teniyle bunu anlayabiliyordum.

"Bu yerin adı ne anlama geliyor?" diye sordum, menüdeki altın harfleri fark edip parmağımla süslü çizgileri takip ederek.

Bunun üzerine kelimeyi seksi bir şekilde tekrarladı, kulağıma fısıldanmasını isteyeceğim kadar gürültülü bir kelimeydi.

Özellikle de anlamını söylediğinde.

"Kardiá..."

"...Anlamı, Kalp."

Bölüm 16

Bir Kardeşin İştahı

"Bu, 'kalp' anlamına geliyor," dedi ve ben şaşkınlıkla hızlıca nefes aldım, duygularımı belli etmeden bildiğim tek şekilde cevap verdim.

"Oh," dedim küçük bir fısıltıyla, kalbim göğsümde daha hızlı atıyordu. Burada geçirdiğim her dakika bir öncekinden daha tehlikeli geliyordu çünkü bu adama aşık olduğumu biliyordum. Hakkında çok az şey bildiğim bir adam. Bunu değiştirmek için tek bir yol vardı. Ya potansiyel kalp ağrısından kaçabilirdim ya da onunla her günü, bunun asla gerçekleşmemesi umuduyla geçirebilirdim.

Garson bir kez daha ortaya çıktı ve Victor ona Yunanca konuşarak yemeğimizi sipariş etti ve sadece bana hangi şarabı sevdiğimi sormak için durakladı.

"Şarap konusunda pek tecrübem yok," diye dürüstçe cevap verdim, bu itirafımdan utanmama rağmen.

"O zaman bunu değiştirelim," dedi gülümseyerek, çünkü açıkça benim yemek konusunda uzman olmamam onu rahatsız etmemişti. Sonra bir kez daha Yunanca konuşmaya başladı ve geniş içki bilgisiyle sipariş verdiğini düşündüğüm şeyi sipariş etti.

Garson siparişlerimizi aldıktan sonra, "En sevdiğin yemek Yunan mutfağı mı?" diye sordum ve nedense, gözleri benim dekolteme bakarken ateşlendi.

"Hayır... değil," diye cevapladı ve Tanrım, bana bakışından nefesim kesilecek sandım. Sanki bu gece menüde istediği tek şey bendim. Kendini doyurmak istediği gerçek yemek.

Bu düşünce, hala takıntılı olduğum Vampir'i hatırlamamı sağladı. Bu adamın yanında imkansız olması gereken bir şey. Victor burada, mükemmel bir beyefendi gibi davranıp bana tüm dikkatini verirken, nasıl olur da sadece Bay Erebus olarak tanıdığım, dişlerini bana geçiren vampir hakkında hala düşünebilirdim? Hiç mantıklı gelmiyordu, ama gerçekler gerçektir ve hislerimin doğruluğunu inkar edemezdim.

İkisini de istemek gerçekten tehlikeli bir fanteziydi.

"Yine de itiraf etmeliyim ki, bu benim ve kardeşim için bir rahatlık kaynağı, çünkü bizi sık sık köklerimize geri götürüyor," dedi Victor, kafam kirli, çiftli bulutların içindeyken soruma cevap vererek.

"Philly cheesesteak yerken de öyle hissediyorum, ama memleketimdekiler gibisi yok," dedim, Pennsylvania'nın meşhur yemeğini düşününce ağzım sulandı.

"Sık sık geri dönüyor musun?" diye sordu ve ben neredeyse suyumu boğazıma kaçırıyordum.

Ben cevap vermeden önce, özrümü eliyle savuşturdu.

"Hayır, hiç gitmedim."

"Kötü anılar mı?" diye tahmin etti ve bu konuyu konuşmak beni rahatsız ettiği için ona sadece

"Öyle bir şey."

Konuşmadığında, daha fazla bilgi vermemi beklediğini anladım. Bu yüzden derin bir nefes aldım.

"Geri dönecek bir şey yoksa geri dönmenin anlamı yok." Omuz silktim.

"Birisi bana bir keresinde, önündeki şeye asla ulaşamayacağını söylemişti önünde olan şeye asla ulaşamazsın" demişti.

Gözlerim bu söz üzerine fal taşı gibi açıldı, çünkü bu onun yeteneği gibiydi, her zaman ne söyleyeceğini bilirdi.

"Akıllı adam," dedim, sadece onun bahsettiği *kişiyi* kastetmedim.

"Öyleydi, ama ne yazık ki öyle kalmadı," diye ciddi bir şekilde cevap verdi ve garson o anda içeceklerimizi getirmeseydi ona bu konuyu soracaktım.

"Bu şampanya mı?" diye sordum, mantar patladıktan sonra.

"Öyle... neden? Sevmedin mi?"

Buna kızardım ve dürüst olmaya karar verdim.

"Bilmiyorum, daha önce hiç içmedim."

Garson kadehlerimizi doldurdu, ben kendi kadehimi aldım ve altın rengi kabarcıkların uzun, büyüleyici akıntılar halinde yüzeye çıkmasını izledim.

"O zaman ilk kez benimle içtiğin için onur duydum," diye cevapladı, kadehini kaldırdı ve benim de aynısını yapmamı sağladı. Bir kez daha, tam olarak ne söyleyeceğini biliyordu. Sonra bir yudum aldım ve tadı dilimde patladığında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Beğendin mi?" diye sordu ve ben hevesle başımı sallamaya başlayınca gülümsedi. Onun rahat gülümsemesi, görmeye bağımlı hale geldiğim bir şeydi.

"Çok lezzetli."

Yine, nedense gözleri bana yoğun bir ilgiyle baktıktan sonra, "Gerçekten öyle" diye onayladı.

Boğazımı temizledim ve onun delici bakışları altında kıpırdamamaya çalıştım, bunun yerine sordum

"Demek sen bir restoran sahibisin ve kendini savunmayı biliyorsun... bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Cevabı beni şaşırttı.

"Oh, bilmen gereken çok şey var, Nessa, ama yüzmeden önce yürümeyi öğrenelim."

Gergin bir şekilde güldüm ve "Koşmadan önce yürü, derler, değil mi?" dedim.

"Ah, ama senin için koşmak söz konusu olmayacak, küçük Ateşböceği," diye cevapladı ve alaycı bir tonla söylenmiş olsa da, bu sözlerin arkasında bir gerçeklik payı olup olmadığını sorgulamadan edemedim.

Sonuçta, beni bu randevuya zorlamıştı, diyelim ki, adam ipuçlarını pek anlamıyordu. Hayır, kesinlikle ne istediğini bilen ve onu alan türden bir adam gibi görünüyordu. Sorgulamaktan kendimi alamadım, *benimle de bunu mu yapıyordu?*

İstediğini alıyor muydu?

Bu düşüncenin bana hissettirdiklerini ve bana her "Ateşböceği" dediğinde hissettiklerini de engelleyemedim. Aslında ironik, çünkü bana dokunduğunda karnım onlarla doluymuş gibi hissediyordum.

Bundan kısa bir süre sonra yemekler gelmeye başladı. Her yemeğin kökenini bana açıklayarak, memleketine olan tutkusunu açıkça gösterdi.

"Bunlara Dolma denir, Türkçe'de 'doldurulmuş' anlamına gelir."

"Türkçe mi? Ama Yunan yemeği yediğimizi sanıyordum?" diye sordum, bir tür haşlanmış yaprağa sarılmış lezzetli pirinç ve et karışımını kastederek.

"Bu, benim memleketimde yaygın bir yemektir. Aslında, eski Yunan mutfağında incir yaprakları, bal suyu ile pişirilmeden önce şekerli peynir veya domuz yağı, un, süt ve yumurta ile doldurulurdu, ama onlara Thrion denirdi," dedi ve bu konuda bu kadar bilgili olmasına hem hayran kaldım hem de şaşırdım.

Ona bakınca, tarihi tariflere bu kadar ilgi duyacağını hiç düşünmezdim, daha çok borsayı takip eden ve rakamlarla uğraşan biri gibi görünüyordu. Bu yüzden sormadan edemedim

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

Geniş omuzlarını silkti ve "Annem eskiden yapardı" dedi. Sonra da rahatça şarabını yudumladı.

"Artık yapmıyor mu?" diye sordum.

Çenesi sertleşti ve bana "Hayır, artık yapmıyor. Uzun zamandır yapmıyor." dediğinde şaşırmadım.

Elbette bunun ne anlama geldiğini biliyordum, ama ikimiz de "vefat etti" kelimesini söylemek istemiyorduk.

"Peki, çok lezzetliler," dedim, üzüntüyü dağıtmak umuduyla ve bir kez daha onun gülümsemesiyle ödüllendirildim.

"Beğendiğine sevindim."

"Ama bu, sana Philly Cheesesteak yapmam gerektiği anlamına geliyorsa, korkarım hayal kırıklığına uğrayabilirsin."

Gülümsemesi hiç kaybolmadan sordu: "Neden öyle?"

"Ben iyi bir aşçı değilim, kaynar suyu bile yakabilirim."

O güldü ve ben farkına bile varmadan koltuğundan kalkıp koltuğunu benimkinin yanına çekti. Bu hareketine çok şaşırdım ve restoranın geri kalanına bakarak kimse bize bakmıyor mu diye kontrol ettim. Neyse ki kimse bakmıyordu. Sanki bakmamaları gerektiğini biliyorlarmış gibiydi.

"İstersen sana öğretebilirim," dedi ve beni daha da şaşırttı. "Yemek yapmayı biliyor musun?"

"Şaşırmış görünüyorsun," diye cevapladı.

Dürüst olmak gerekirse, sadece şaşırmamış, hayrete düşmüştüm çünkü şimdi kafamda onun mutfakta çıplak ayakla, kot pantolon ve önlükten başka bir şey giymeden, bir lezzet hazırlarkenki görüntüsü canlanmıştı. Harika bir görüntüydü.

Hayır, harika bir görüntüydü.

"Şey, bu senin etrafında sürekli oluyor çünkü sen sürekli şaşırtıyorsun." ben."

Yakınlaşarak, kulağımdan saçlarımı geriye doğru okşadı, böylece ve tatlı bir söz fısıldadı.

"O zaman umalım da içlerinden biri seni nefes nefese bıraksın, çünkü seni yalnız yakalamak için sabırsızlanıyorum, böylece seni daha da şaşırtabilirim."

Hızlıca nefes aldım ve aynı derecede şehvetli bir cevap vermek yerine, her zaman yaptığım şeyi yaptım... Başa çıkma mekanizması olarak mizahı kullandım.

"Neden? Pantolonundan tavşan mı çıkaracaksın?"

Aniden başını geriye attı ve o kadar çok güldü ki, bu sefer insanlar ona baktı. Ama bunu sanki tamamen şaşkınmış gibi yaptılar. Sanki bu adamı tanıyorlardı ve daha önce hiç böyle bir duygu yaşamamışlardı.

"Siktir, ama beni güldürmeni çok seviyorum," diye itiraf etti.

Yüzüm kıpkırmızı oldu, özellikle de kolunu sandalyemin arkasına koyup burnunu yanağıma dayayıp derin bir nefes aldığı anda.

"Yemek yapabilmemden daha mı iyi?" diye sordum, bir şey söylemem gerekiyordu, ama onun cevabı beni tamamen altüst etti, çünkü bu, benim gerçekten...

Bu adama aşık olduğumu doğruluyordu.

"Yemek pişirmeyi siktir et... Beni güldürebilen kızı istiyorum."

* * *

Bundan sonra iki şey oldu. Birincisi, yemeğin geri kalanını benim yanımda oturarak geçirmekten memnun olduğu ortaya çıktı. Diğeri ise, bana dokunmaktan vazgeçemediği idi. Ben ona sıradan şeyler anlatırken saçımı kulağımın arkasına koymasını, bana şiir ya da eski atasözleri okurmuşum gibi bakmasını. Ya da yemekler arasında, önceki gece yaptığı gibi elimi tutup parmaklarını bileğimin iç kısmında gezdirmesi.

Aslında, zamanın yavaşlamasını ya da tamamen durmasını dilediğimi fark ettim, çünkü bütün gece onunla orada oturabilirdim. Bana gösterdiği ilgi en azından yoğundu, ama aynı zamanda hızla bağımlısı olduğum bir uyuşturucu gibiydi

bağımlısı olduğum bir uyuşturucu gibiydi. Hiç böyle hissetmemiştim. Söylediklerimin gerçekten önemli olduğunu hissettirilmemiştim, ama Victor söylediğim her kelimeye kulak kesiliyordu.

Ya o dünyanın en iyi aktörüydü ya da umduğum gibi *gerçek* bir adamdı. Çünkü *aksi halde... onun amacının ne olduğunu* sorgulamadan edemiyordum. Eski sevgilim gibi değildi, çünkü açıkçası, çalabileceği param yoktu. Süper model ya da bir gecelik göz ziyafeti değildim. Ben sadece bendim ve o bana ilk kez bunun fazlasıyla yeterli olduğunu hissettirdi.

Tek istediği buydu.

Ama zihnimdeki kendime olan güvensizlik, kendimi *şu soruyu* sormaktan alıkoyamadı... *Püf noktası neydi?* Sakladığı karanlık sır neydi? Ve eğer öyleyse, dolabındaki iskeletler ne kadar korkutucuydu? Çünkü bekar olmak, benim gibi biriyle birlikte olmak için fazla mükemmel görünüyordu.

Tabii ki, bunu Stacey'nin önünde söyleseydim, bana bir tokat atıp aklıma gelmesini isterdi. Ama seni sevmesi gerekenlerin bir ömür boyu süren zihinsel istismarı, atlatması zor bir şeydi. Dövülmüş bir köpeğin yeni sahibine güvenmesi beklenmesi gibi. Unutmak zaman alıyordu ve bazen hiç unutamıyordun.

Öyleyse asıl soru şuydu... *Victor'a güvenebilir miydim?*

Ne yazık ki, bu sorunun cevabı, ana yemeğimizi yedikten sonra tabaklarımız kaldırıldıktan hemen sonra geldi. Cevap, istediğim cevap değildi, daha çok dolaylı ve ölümcül bir cevaptı!

Yaşlı bir beyefendi, eşiyile birlikte restoranda yürüyerek masasına doğru gidiyordu. Çift durdu ve benim randevumu tanıdı, ona Victor değil, başka birinin adıyla seslendi.

Bu isim, kalbimin buz kütlesine dönüştüğünü hissettirecek kadar kanımı dondurdu.

"Bay Erebus, bu akşam sizi görmek ne güzel."

Vücudum beni ele vermiş olmalı, çünkü onun yanında o kadar kaskatı kesildim ki, o da benim kaçmamı engelliyordu ve elini uyluğuma koyduğunu hissettim. Çünkü onun vampirle aynı isme sahip olma ihtimali ne kadardı ki?

Sıfır, işte bu!

Aniden, kendimi toparlamaya çalışırken, güvenli küçük dünyamın parçalandığını hissettim ve bunun nasıl olduğunu sordum... *neden*

bunun olduğunu?

Düşünemiyordu

m.

Cevap bulamıyordum ve o adamla gergin bir sohbet ederken, içimden kendimi bok ediyordum. Eli, bacağımın üzerinde bir örs gibi ağır geliyordu. Sanki beni yutmaya çalışan bir kafes gibiydi. O anda oradan ayrılmam gerektiğini anladım. Ne pahasına olursa olsun kaçmam gerekiyordu. Bu yüzden, onunla konuşan adamı bir can simidi olarak kullanarak, tanıkların önünde her şeyi deneyeceğini umarak, aniden

"Bir dakika izin verin, tuvalete gitmem gerekiyor."

Sesimin titrememiş miydi, titriyor muydu bilemedim, ama zihnimde sanki çığlık atmışım gibi hissettim. Eli bir an bacağımda sıkılaştı, ama gözlerime bir bakışıyla bir şey anlamış olmalı. Belki de gözlerimi dolduran gözyaşlarıydı, ya da benden dalgalar halinde yayılan paniği ve korkuyu hissetmişti. Her neyse, elini çekmesi için yeterliydi. Elini çektiği anda, sanki biri silah ateşlemiş gibi sandalyemden fırladım.

Dün geceden beri hala elinde olduğunu bildiğim bir silah. Şu anda da yanında mıydı? Kaçmaya çalışırsam beni vurur muydu? Şansımı denemeliydim çünkü belli ki benim için planları vardı. Sadece bekleyip ne olduğunu öğrenmek istemiyordum. Bu yüzden, yine izin isteyerek, sanki çamurdan konuşuyormuş gibi mırıldanarak ayrıldım. Kaçma ihtiyacımdan boğulacakmış gibi hissediyordum.

Garsonlardan biri bana baktı ve arkayı işaret etti, sonra yüzüme baktı ve ilk gözyaşlarımın düştüğünü hissettiğimde kendi yüzünde de soru işareti oluşturan bir kaş çatma belirdi. Öfkeyle gözyaşlarımı sildim ve arkamda beni takip edip etmediğini kontrol etmek için arkama baktım. Ama onun sakın bir şekilde oturmaya devam ettiğini görünce şaşırdım, konuştuğu adam artık yoktu. Yüzündeki ifadeyi okuyamadım ama bakışlarında düşündüğüm gibi öfke olmadığını biliyordum.

Acıma mıydı?

Oyun bu kadar çabuk bittiği için hayal kırıklığı mı? Oyunun aniden sona erdiği için mi? Umursamadığımı kendime söyledim. Artık tek önemli olanın, vampirlerin olmadığı sıradan hayatıma geri dönmek olduğunu kendime söyledim. Ama durun, şimdi ne yapıyordu? Elindeki telefonla kimi arıyordu?

Önemli değildi.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu yüzden adımlarımı hızlandırdım ve tuvalete gitmek yerine, "sadece personel" yazan kapıdan geçtim.

bir zamanlar lezzetli olan yemeklerin kokusu, midemi bulandırıyor, sanki vücudumda aşırı doldurulmuş bir yalan torbası gibi duruyordu. Bir aşçı bana bir şeyler bağırdı, spatulasını salladı, ama onu görmezden geldim ve yoluma devam ettim. Sadece bir arka kapıya ihtiyacım vardı. Onların mutlaka bir arka kapısı olduğunu biliyordum. Bütün bu yerlerde vardı.

Bir ofis ve bir depoyu geçtikten sonra, onu bulana kadar koşmaya devam ettim. Çantamı arabada bıraktığımı fark edince kendime küfrettim. Kahretsin, şimdi bunun için endişelenemezdim. İçinde adresimin yazılı olduğu bir şey yoktu.

Sadece telefonum, param, banka kartlarım... hepsi yenilenebilecek şeylerdi. Ama hayatım, onu yenileyemezdim. Bu yüzden kapıdan fırlayıp bir ara sokağa çıktım ve ciğerlerimi bir saniyede doldurdum. Kapı arkamdan kapandığında kalbim korkuyla çarptı. Bu korku, kısa süre sonra beni terk etmemek için iyi bir neden buldu.

Yalnız olmadığımı fark ettiğimde. "Merhaba,
Peaches."

Sesini duyduğum anda başımı kaldırdım ve onun karşı duvara yaslanmış olduğunu gördüm.

"Oh, lanet olsun, hayır, hayır, hayır!" diye bağırdım, sonra geri çekilip tam zamanında döndüm ve az önce fırladığım kapının açıldığını gördüm. Ve bu sefer yeni bir avcı ortaya çıktı, Victor orada duruyordu ve onu hiç bu kadar hakim görmemiştim. Eğlence ve rahatlığın her zerresi, artık tam kontrolü elinde tutan birinin yüzüyle yer değiştirmişti.

Sonra konuştu ve benim karanlık ve ölümcül durumumun gerçeği ortaya çıktı.

"Sanırım planını uygulamaya koyma zamanı geldi, kardeşim."

Bölüm 17

Sahip

Bundan kısa bir süre sonra içgüdülerim devreye girdi. Hızla Victor'dan uzaklaştım ve orada park etmiş bir arabaya doğru koşmaya başladım.

Söylemeye gerek yok... *Fazla uzağa gidemedim.*

"Nereye gidiyorsun, küçük Peach?" dedi tanıdığım vampir, ses tonu acımasız bir mizahla doluydu, beni arkamdan kolayca yakalayıp kollarıyla sardığında hissettim.

"Hayır! Bırak beni, lütfen!" diye yalvardım, onun kollarında kıvranarak, aynı anda geçmişimizi gerçek zamanlı olarak tekrar yaşıyordum.

Ona olan takıntım rağmen, şimdi bu sadece aptalca geliyordu. Hayatımı kaybetmeme mal olacak türden bir hata gibi geliyordu. Bir katile aşık olmak. Kim yapar böyle bir şeyi? Ölüm arzusuna sahip biri, işte o yapar!

"Sakin ol, tatlım." Bu tekrarlanan sahneye başka bir ses eklendi, kısa bir süre önce her kelimesine kulak kesildiğim bir ses... *Victor*. Bu tek bir anlama geliyordu... Artık bir değil, iki kötü adamla karşı karşıyaydım çünkü açıkça görülüyordu ki, ikisi de aynı kişiydi.

Vampir Kardeşler.

"Benden ne istiyorsunuz?!" diye bağırdım, bana sarılan adam başını eğip derin bir nefes aldı. Göğsünden şaşırtıcı bir gürültü çıktı.

"Yardımcı olmuyorsun, Talon," Victor sinirli bir iç çekişle azarladı ve bana kardeşinin adını verdi. Talon... Bu isim ona çok yakışıyordu, çünkü şu anda onun tehlikeli pençelerine yakalanmış gibi hissediyordum.

"Mmm, kendime engel olamıyorum... *çok lezzetli kokuyor,*" diye homurdandı, beni kollarında gerginleştirerek yalvarmaya başladım.

"Oh, lanet olsun! Lütfen beni ısırma!"

O gülerek, eğlenceli bir ses tonuyla, "Hiçbir şey için söz veremem," dedi.

"Tal, lanet olsun, onu korkutmayı bırak da arabaya taşı artık!" Victor bağırdı.

"Oh, memnuniyetle," dedi kardeşi ve öyle yaptı.

Dünyam birdenbire altüst oldu... *kelimenin tam anlamıyla*, çünkü beni döndürdü ve karnıma geniş omzunu dayadıktan sonra beni kaldırıp bacaklarımı göğsüne kilitledi. Ben, onun sırtına vurarak, bir arabanın beklediğini bildiğim sokağın sonuna doğru yürüdüm.

"O saldırıya biraz kedi pençesi ekle, Pet, ve sırtımı kaşıyabilir misin?" Talon gülerek dedi, ve lanet olsun o seksi sese.

"Siktir git!" diye bağırdım öfkeyle, ama o gülmeye başlayınca omzunda sallanmaya başladım. Tanrım, ne mutlu bir herifti!

Aniden omzundan çekildim, belimi güçlü bir şekilde kavradı ve beni kasıtlı olarak yavaş bir hareketle önüne indirdi. Bu, hakaretlerimin boğazımda kalmasına neden oldu çünkü onun yıkıcı derecede yakışıklı yüzüyle karşı karşıya kaldığımda bunu yapmak çok daha zordu. Beni hem korkutan hem de aynı derecede çeken bir yüz. Bu berbat bir durumdu, biliyordum, ama elimde değildi. Zihinsel çöküntünün ortasındaydım ve deliliğe doğru gidiyordum.

"Sözler, sözler, Peaches," diye cevapladı, bana sırtarak, sözlerinde cinsel niyetini belli ederek.

"Arabada... *şimdi,*" Victor'un talebi bu anı bozdu ve bana gülümsemeden önce şöyle dedi

"O her zaman eğlencemi mahvetmeye çalışıyor." Sonra bana göz kırptı, şoktan gözlerim fal taşı gibi açıldı. Cidden benimle flört mü ediyordu, yoksa bu sadece bir vampirin yemeğiyle oynamasına eşdeğer bir şey miydi?

"Şimdi o seksi kıcını arabaya sokma zamanı, küçük Peach," dedi Talon, beni döndürüp kıcıma şaplak attı, şoktan ağlamama neden oldu

... çünkü o kadar sert değildi.

Bu ılıktan sonra, etrafa bakıp bana yardım edecek kimse var mı diye bakmaya karar verdim. Belki de ciğerlerimin tüm gücüyle bağırsam, en azından birisi polise bir kızın kaçırıldığını haber verir?

Aniden Victor ortaya çıktı ve yüzümü ona bakmam için yukarı kaldırdı, çenemi sıkıca tutuyordu. Sonra sanki düşüncelerimi okumuş gibi bana şöyle dedi

"Bu iyi bir fikir olmaz, tatlım, lütfen beni kızdırıp pişman olacağın bir şey yapmama neden olma."

Ağzım biraz açık kaldı ama o bunu görmezden geldi. Bunun yerine, başını sallayarak son kez arabaya binmemi söyledi. Ben de hiç düşünmeden bunu yaptım.

Ayrıca, bizi buraya getiren arabadan farklı bir araba olduğunu da fark ettim, çünkü bu sefer bir limuzine biniyordum. Yan koltuklara ilk olarak atladım, çünkü onlar da beni takip edip içeri girdiklerinde onlardan uzaklaşmak istedim. Her iki kardeş de yan kapılardan girip arka arkaya oturdular. Victor oturduğum yeri gördü. Kendimi olabildiğince uzağa, onlardan olabildiğince uzak bir yere kaydırdım. Sert çenesi taş gibi sertleşmiş, gözlerini bana dikmişti. Kardeşi ise sadece eğlenmiş gibi görünüyordu, yeşil gözlerinde neşe dans ediyordu, sanki yıllardır en eğlenceli anını yaşıyormuş gibi.

"Neden o kadar uzağa oturdun, ufaklık?" diye sordu Talon, ses tonu şakacıydı. Sadece başımı sallamaya başladım, onlara yakın olmak istemediğimi kelimeler olmadan anlatmaya çalıştım. Ancak emri veren Victor'du.

"Buraya gel, Firefly."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve onun isteğine karşı koymaya çalıştım, sesi bana garip şeyler yapıyordu. Bu sefer başımı daha hızlı salladım, saçlarım başımın etrafında uçuşmaya başladı.

"*Şimdi, Nessa,*" diye tehditkar bir şekilde emretti ve bu sefer onu durdurmak için hiçbir gücüm yoktu.

Onlara doğru geri çekildim, ikisinin arasında pozisyon alırken kendimden nefret ettim. Vücudum o kadar sıkı tutulmuştu ki, gergin bir yay gibi hissettim. Victor'un eli, restoranda olduğu gibi, uyluğuma değdiğinde neredeyse bir mil zıplamıştım.

"Sakin ol, o küçük kalbi benim için sakinleştir," dedi ve emri önceki kadar sert değildi.

Kötü bir kelime seçimi oldu, çünkü onların dişleriyle yaşadığım deneyimi hatırlar gibi, irkildim. O anı başrolünde olan Talon, o sırada bir elimi tuttu.

İki parmağıyla nabzımı kontrol ederken, "Nabzın çok hızlı atıyor, küçük Peach, o yüzden kardeşimin dediğini yapmaya çalış," dedi.

Beynimin mantıklı kısmını devreye sokmayı unuttuğum için cevap vermekten kendimi alamadım.

"Neden? İkiniz de damla damla beslenmeyi mi seviyorsunuz?"

Victor sinirli bir şekilde homurdandı, ama Talon'un tepkisi tam tersiydi, çünkü kahkahaya boğuldu.

"Sana zarar vermek gibi bir niyetimiz yok," dedi Victor, ben de ona inanmaz bir bakış attım.

"Ama arabaya binmezsem pişman olacağım bir şey yapacağınızı söylediniz," dedim, tehdidini hemen hatırlatarak.

"Evet, söyledim," diye cevapladı, Talon'un dudakları kulağıma yaklaşmadan önce, fısıldayarak beni titretmişti.

"O tanıkları öldürmekten bahsediyordu, senden değil, küçük Peach."

Dehşetle nefesimi tuttum.

"Yapmazdın, değil mi?"

Victor, "Yapmaz mıyım?" der gibi tek kaşını kaldırdı.

Kahretsin, bu çok korkutucuydu.

"Anlamıyorum, beni öldürmek istemiyorsan benden ne istiyorsun?" diye sordum, Victor yanımda gerginleşti, çenesindeki sert tik geri geldi. Her zamanki sinirlendiğinin işaretiydi.

Bu, şimdiye kadar gördüğümde çok farklı bir yönüydü. Ama yine de, o gerçek Victor değildi, değil mi? Hayır, o sadece bana güvenimi kazanmak için maske gibi taktığı sahte kişiliğiydi.

Hepsi yalandı.

"Her şeyin bir zamanı var, tatlı Nessa," dedi Talon, ilk kez benim takma adımı kullanarak beni yine titretmişti.

Dergi ceketini çıkarıp omuzlarıma koyarak beni şok etti. Kalın derinin ağırlığı garip bir şekilde rahatlatıcıydı ve onun kokusu daha da fazla. Bergamotun odunsu kokusu ve hafif baharatlı bir koku ile derinin kokusu karışmıştı. Bu koku başımı döndürüyor ve beni sersemletiyordu.

Bana ne yapmayı planladıklarını tekrar sormak istedim, ama Victor üstümüzde bulunan bir düğmeye basıyordu.

"Evet, Lordum?" dedi şoför, bu da beni kaşlarımı çatmaya itti... Onlar Lord muydular?

Vampir kraliyet ailesi gibi mi? Tanrım, başım beladaydı. "Çin Mahallesi'nde duracağız."

Ona bakmak için döndüm, Talon ben sormadan önce sorduğunda yüzümdeki şaşkınlık daha da arttı.

"Neden?"

Victor bana baktı ve cevabıyla beni derinden sarsan bir şey söyledi.

"Kızımız dondurmasını alamadı."

* * *

Bundan sonra sessiz kaldım, araba dondurma dükkanına yanaşmış olsa bile. O sırada Talon bana hangi tadı istediğimi sordu. Ancak Victor, daha önce aldığım kutuyu görmüş olmalı ki beni cevap vermekten kurtardı.

"Bademli kurabiye."

Talon sırttı, bana göz kırptı ve arabadan inip bana dondurma almaya gitti, kafam allak bullak olmuştu. Biri bana hayatımda ikinci kez vampirler tarafından kaçırılacağımı ve bunun sırasında bana dondurma almaya uğrayacaklarını söyleseydi, gülmekten ölürdüm. Tam olarak neyin peşindeydiler?

Talon iri vücudunu arabaya geri soktuğunda, uylukları benim uyluklarıma değdiğinde, ikisinin yanında otururken kendimi çok küçük hissettim ve bu soru içimden bir anda fişkırdı.

"Dondurma yedikten sonra kanımın tadı daha mı güzel oluyor?"

Talon yakışıklı başını geriye attı ve güldü. Victor bile güldü, ancak onun eğlencesi kardeşinki kadar belirgin değildi. Victor elimi tutup dudaklarına götürdü ve bileğimin içini öptü, sanki bu onun alışkanlığı haline gelmişti. Ancak önceki tüm seferlerden farklı olarak, bu sefer benim gerildiğimi hissedebiliyordu.

"Hayır, Nessa, daha tatlı olmuyor."

"Daha kremsi mi?" diye sordum, Talon tekrar güldü ve kulağıma eğlenceli bir ses tonuyla şöyle dedi

"Hayır."

"O zaman neden bana aldın? Ben senin tutsağın olduğumu sanıyordum?" diye sordum, sanki bu kısmı açıklığa kavuşturmam gerekiyormuş gibi ve ayaklarımın dibindeki buzluktan bir kutu dondurma

"Sen bizim tutsağımızsın," dedi Victor, ardından Talon ekledi, "İyi beslenen ve iyi bakılan tutsağımız."

"Sen bizim tutsağımızsın," dedi Victor, Talon da ekledi, "İyi beslenen ve iyi bakılan tutsağımız."

Bunu duyunca boğazımı yuttum ve "Yani, evcil hayvan mı olacağım?" diye yorum yaptım. Talon yine gülümsüyordu ve sordu

"Duruma bağlı, kucağıma oturup okşadığımda mırılacak mısın?" Bu söz üzerine nefesim kesildi, sonra kendimi toparlayıp şöyle dedim:

"Hayır, ama denersen seni ısırırım."

Yüzümü kendisinin yüzüne çevirdi, kardeşi gibi çenemi kavradı ve dişleri hızla ortaya çıktıığında korkuyla nefesimi tuttum.

"Senin küçük, keskin dişlerin beni endişelendirmiyor, Pet," diye cevapladı, bu yüzden biraz geri çekildim ve sonunda kendimi Victor'a daha da yaklaştırdım.

"Kes şunu Tal, onu yine korkutuyorsun," diye uyardı ve Talon bana tekrar göz kırptıktan sonra dişlerini diş etlerine geri çekti.

Victor'un ellerinin kollarımı yukarı aşağı okşadığını hissettiğimde, bana verdiği rahatlık için kendimden nefret ettim. Sanki beni korkumdan kurtarmaya çalışıyormuş gibi. Ondan uzaklaştığım anda arkamdan gelen iç çekişini duydum. Onun benimle çıkmak istemesinin tamamen bir aldatmaca olduğunu düşünürsek, bunu hiç anlamadım.

"Hiçbiri gerçek miydi?" diye küçük bir sesle sordum ve soruyu yönelttiğim adamdan bir iç çekme sesi daha geldi. Cevaba kendimi hazırladım.

"Hepsi gerçektir, Nessa."

Ona döndüm.

"Buna inanmıyorum," dedim ve bu onun kaşlarını daha da çatmasına neden oldu.

"O zaman bana şunu cevapla, tam olarak ne olduğuna inanıyorsun?" diye neredeyse bağırdı ve ben bunun yüzünden irkilmemek için kendimi zorladım.

"Bence bu, o gece gördüklerimi kimseye anlatıp anlatmadığımı öğrenmenin bir yoluydu," diye cevapladım ve Talon arkamda kıkırdadı, ama ben bunu görmezden gelip, beni gerçekten inciten kişiye odaklandım. Çünkü beni ısırılmış olan kardeşi olabilir, ama kim ya da ne olduğunu bir kez bile saklamaya çalışmamıştı. *Bir katil vampir.*

Hayır, centilmenlik yapan Victor'du. Beni yemeğe çıkaran, iltifatlar eden ve tüm dikkatini bana veren oydu. Asıl tehdit oydu. Ama sonra Victor bir kez, mizahsız bir şekilde güldü ve bana şöyle dedi

"Ah, tatlım, bunu birine anlatsan gerçekten umursar mıydık sence? Anlatmadığın gerçek nedeni biliyorsun, deli gibi görünmekten korktuğun için."

O haklı olduğunu bildiğim için irkildim ve bundan nefret ettim.

"Peki ya ceset, kardeşinin öldürdüğünü gördüğüm adam?"

"Merhaba, buradayım," dedi söz konusu kardeş, ama ikimiz de onu görmezden geldik.

"Evet, ona ne olmuş?" Victor sakın bir şekilde sordu, ben de onun kayıtsız tavrına kaşlarımı çattım. Sanki cinayet parkta yürüyüş yapmak gibi bir şeymiş gibi... Tanrım, o gece yaptığı şey bu muydu?

Oh, bunu düşünme, Nessa.

"Polise gidip bir cinayete tanık olduğumu söyleyebilirdim."

Bu sefer Victor'un bana attığı sırtış, asla bağımlısı olabileceğim türden bir sırtış değildi, omurgamdan aşağı bir titreme geçirdi. Tamamen saf kötülükten başka bir şey değildi.

"Ah, tatlı küçük Nessa, hiçbir fikrin yok, değil mi? Nasıl bilebilirsin ki? Senin gibi saf ve masum biri..." Yaklaşmak için durakladığında, Talon'un elleri kollarımın üst kısmını tutarak kardeşinden uzaklaşmamı engelledi. Victor'un parmak ucu boynumun ortasından çeneme doğru kaydı ve çene hattım boyunca ilerleyerek arkasında bir dizi karıncalanma bıraktı.

"...Bu şehir bizimdir Firefly. Bu şehir ve içindeki her şey bizimdir."

"*Polis teşkilatı da dahil,*" diye ekledi Talon arkamdan kulağıma fısıldayarak.

Ama beni asıl korkutan, Victor'un hemen ardından söylediği sözlerdi, çünkü parmağıyla titremeye başlayan dudaklarımı okşadıktan sonra şöyle dedi:

"Tıpkı şimdi senin bize ait olduğun gibi."

Bölüm 18

Vampirler ve Dondurma

"Biliyor musun, bu gerçekten çok iyi," dedi Talon, kaşığına temizleyip tekrar tatmak için daldırmadan önce. Bu arada, ben hala alacakaranlık kuşağında yaşıyordum. Çünkü iki vampir kardeşin malı olduğum bu korkunç tehditten sonra, yolculuk boyunca tek kelime bile etmemiştim.

Ama bu, arabanın arka koltuğunda bana her dokunduklarında direnmeye çalışmadığım anlamına gelmiyordu. Victor'un elinden üçüncü kez elimi çekince, sonunda sabrı taşı. Parmaklarımı ısırp, direnmeyi bırakana kadar yavaşça bastırarak tehdidini açıkça ortaya koydu.

"Güzel, şimdi uslu dur, Nessa," dedi ve Talon, elini hafifçe uyluğuma vurup oraya dokunarak sırttı ve şöyle dedi

"En azından çabuk öğreniyor."

Yemin ederim, bu ikisi beni sinirlendiriyordu, dişleri olsun ya da olmasın, kükremeyi öğrenmem gerekecekti. Ama sonunda, ne kükreme ne de çığlık atma oldu. Sadece sessiz bir muamele vardı. Bu, arabadan inmem emredildiğinde ve tanıdığım bir asansöre doğru yürürken kendimi iki büyük vampir arasında sıkışmış bulduğumda da devam etti.

Yani, kısa süre sonra onların lüks çatı katı sığınağına geri dönmüştüm.

Ancak, evlerine girdiğimiz anda dişleriyle beni parçalamak yerine, başka bir şey oldu.

Bana dondurma yedirdiler.

Yani, bir kez daha oturmam söylendiğinde oturmayı reddettiğimde, Talon'un deri ceketini bir hamlede kollarımdan çekilip çıkarıldı. Sonra kaldırılıp mutfak adasının önündeki bar taburelerinden birine oturtuldum. Bunun için Talon'a teşekkür etmem gerekiyordu, sonra da bana bir kaseye üç büyük kaşık dondurma koyup önüme koyan Victor'a teşekkür etmem gerekiyordu.

Kaseye iki kez baktım, sonra ona baktım ve başımı salladım, hala konuşmayı reddediyordum.

"Tamam, ikinci ders, tatlım, bana sessiz muamele etmek istiyorsan, sorun değil, eminim senden ses çıkarmak için başka yollar buluruz. Ama yemek yememek konusunda, sonuçtan hoşlanmayacağını göreceksin." Bunu duyduğumda Victor'a şaşkın şaşkın baktım çünkü sindirmem gereken çok şey vardı.

Benden ses çıkarmak için bahsettiği "başka yollar" hakkında bilgi sahibi olmak istemiyordum. Kaseye keskin bir bakış attı ve bunun son şansım olduğunu anladım.

Ne yapacağını öğrenmekten çok korktuğum için kaşığımı aldım ve yemeye başladım, ona sert bir bakış attım. Ne yazık ki, o bakışın etkisini tamamen bozdu, çünkü beni ensemden tuttu, kendine çekti ve alnımı öptü, bana şöyle dedi

"Hala çok tatlısın."

Yemin ederim, neredeyse kaşığımınla ona vuruyordum ama döndüğümde Talon'un yanımdaki koltuğa oturmuş ve kendi kaşığını eline almış olduğunu gördüm. Hatta kaşığını benimkine dokundurup şöyle dedi

"Şerefe." Sonra Victor gülerek odadan çıkarken, o da kasede kalanları yemeye başladı.

Ne oluyordu böyle? Beni ikinci kez kaçıran vampirle yan yana oturup dondurma yemem nasıl mümkün olabilirdi? Ama bu durum beni meraklandırdı, eğer tüm bunlar normalse, bunu ne kadar ileri götürebilirdim?

"Çantama ihtiyacım var," dedim Victor'a, ceketini çıkarmış olarak geri geldiği anda.

"Neden?"

"Arkadaşım, ona mesaj atmazsam benim için endişelenecektir. Hatta geçen seferki gibi polisi bile arayabilir," dedim, Talon'a bir bakış attım ve o da bana sanki tüm bunlar büyük bir oyunmuş gibi göz kırptı. Aslında, hayat genel olarak ona büyük bir oyun gibi görünüyordu ve bu da bana bu adamın hiçbir şeyi ciddiye alıp almadığını merak ettirdi. Diğer kardeşi ise açıkça ciddiydi, çünkü kanepenin arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak bana baktı.

"Ve ona tam olarak ne söyleyeceğini ve bu gece eve gitmeme nedenlerini bilmek istiyorum?"

Kardeşlerle geceyi geçirme düşüncesi boğazımda bir yumru oluşturdu ve onu yuttum.

"Seksi bir insanla tanıştım ve kanlı oyunlar olmadan güvenli seks yaparak akşamı geçirmeyi karar verdim," dedim, Talon alaycı bir şekilde güldü.

"Bana çok sıkıcı geliyor."

Buna cevap vermekten kaçındım, ama içimden "Tabii ki, sonuçta biraz sakat bırakmakla seks ne fark eder ki?" demek istedim.

"Basit tutmaya ne dersin?" Victor, benim söylediklerimi komik bulmuş gibi, sesinde bir parça mizahla önerdi.

"Tamam, şehre yeni taşınan eski bir arkadaşım ile buluşup, ona yardım etmek için onun evinde kalmaya ne dersin?" diye önerdim, Stacey'nin bunu yutmayacağını bilerek, çünkü geçmişimden hiç "eski arkadaşlar"dan bahsetmemiştim.

"Tamam, bunda bir sakınca görmüyorum," diye kabul etti ve kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Bu, polisi aramak için bir fırsat olabilir miydi? Bir sonraki hatırladığım şey, onun duvardaki kontrol paneline doğru yürüdüğü ve çantamın daireye getirilmesini istediğiydi. Bu çok uzun sürmedi, çünkü kısa süre sonra tanıdığım bir adam kapıdan içeri girdi ve ben tepki vermekten kendimi alamadım. Sandalyemden hızla kalktım ve garip bir şekilde o gece yaptığının aynısını yaptım... *beni kaçıran vampirin arkasında güvenli bir yer buldum.*

Ama şimdi Talon'un iri vücudunun arkasında korkarak dururken, o gece benim tişörtüne tutunup arkasında titrediğimi gördüğünde olduğu kadar şaşırılmış görünüyordu. Omzunun üzerinden bir anlığına bana baktı, koyu sarı kaşlarını kaldırarak kardeşi gibi görünüyordu.

Ancak, bu konuda tek kelime etmedi. Bunun yerine, sandalyesini döndürdü ve şimdi bana dönmüş olduğu için beni bırakmaya zorladı. Ama geri çekilemeden önce, büyük kollarıyla beni sardı ve geniş göğsüne bastırdı, sert ve gergin kaslarını hissetmemi sağladı. Ve bunu tek kelime etmeden yaptı. Korkumu alay etmedi, ona sığınmamdan dolayı kendimi aptal hissettirmedi. Sanki beni korumak onun göreviymiş ve bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi yaptı.

Yine, bunu anlayamadım. Sanki düşünmeden yapılmış gibiydi, sanki geçen sefer olduğu gibi beni güvende tutmak onun içgüdüsyümüş gibi. Öyle olmalıydı, o koca canavarın elinde bıçakla bana saldırdığı ve Talon'un ona bıçağı kaldırmasını söylediği anı.

"Bilmem gereken bir şey mi var?" Victor'un sorduğunu duydum, yanıma gelip durdu ve ben Talon'un tişörtüne gömdüğüm yüzümden gizlice bir bakış attım. Onun kokusu yine başımı döndürdü. Lanet olasıca bağımlılık yapıcıydı. Kardeşi de bu kadar güzel kokuyor muydu? Öğrenmeye neredeyse korkuyordum, çünkü eğer öyleyse, bu tehlikeli bağımlılığın iki katı olacaktı.

Victor kollarını kavuşturmuştu ve Talon'un "Hepsi bu kadar, Andras" dediğini duyunca başımı kaldırdım.

"Ee?" diye ısrar etti Victor ve Talon bana bakarak kardeşine şöyle dedi

"Diyelim ki, arkadaşımızdan pek iyi bir ilk izlenim almadı."

"Bu ne demek lan?" diye bağırdı Victor, Talon'un tüm neşesi kaçarak iç çekmesine neden oldu.

Sonra, sanki bu anının ürpertici olacağını biliyormuş gibi, Talon parmaklarını sırtımda yukarı aşağı gezdirmeye başladı ve ona şöyle dedi

"Onun elini tutmadan önce bıçağını tuttu."

Victor o kadar ölümcül bir hırıltı çıkardı ki, Talon'un kollarında irkildim.

"*Onu öldüreceğim!*" diye vahşi bir hayvan gibi hırladı, ama ana kapıya doğru fırlamadan önce, Talon'un eli uzandı ve kardeşinin göğsüne kondu.

"Sakin ol kardeşim, o hiç yaklaşmadı, çünkü o şimdi yaptığı gibi, benim onu koruyacağımı biliyordu. O zamanlar onun bizim için kim olduğunu bilmiyordu," dedi Talon, bununla ne demek istediğini merak etmeme neden oldu... *Ben onların için kimdim?*

"Ona yaklaşmayacak. Onun tarafından bir daha korkutulmasına izin vermeyeceğim," dedi Victor ve bir kez daha, kana susamış kaçakçı vampirler olarak, benim ruh halimden çok endişeli görünüyorlardı. Benim korkumdan zevk almamaları mı gerekiyordu? Kötü niyetli kötü adamlar gibi gülüp, şeytani bir sevinçle ellerini ovuşturmamaları mı gerekiyordu? İşkence ne zaman başlayacaktı?

Talon buna hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı ve çenemi yukarı kaldırdı.

"Dondurmanı kucağımda oturarak bitirmek ister misin?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve başımı sallayarak hayır dedim. O sırtıttı, sonra popomu okşadı ve bu tanıdık dokunuşu beni şok etti.

"O zaman yerine dön, ufaklık."

Dediklerini yaptım, çünkü fikrini değiştirip beni kucağına oturtmasın diye. Çünkü ona istediğim gibi cevap vermeden bunu atlatmamın imkanı yoktu. O en tehlikeli cazibeydi ve ben de elmayı ısırması teklif edilen Havva'ydım.

"Arkadaşının adı ne?" Victor, elinde telefonumla bana doğru yürürken sordu.

Paniklemeye başladım, çünkü Stacey'nin adını söyleyemezdim, onu bu işin dışında tutmam gerekiyordu. Onu korumam gerekiyordu, çünkü onu bana karşı kullanmayı düşünebilirlerdi. Henüz bana zarar vermemiş olsalar da, aynı şeyi başkası için söyleyemezdim, çünkü Victor tanıkları kolayca tehdit eden kişi değil miydi, yoksa sadece beni ikna etmek için mi öyle söylemişti?

Emin değildim, bu yüzden riske girmek istemedim. Bu yüzden ona geçen yazdan beri mağazada çalışmayan bir kızın adını söyledim.

"Beth, adı Beth." Sonra elimi uzattım, telefonumu ondan almaya hazırdım, ama o sadece telefonumu yüzüme tuttu. Nedenini uzun süre sorgulamama gerek kalmadı, çünkü kırık telefonumun ekranı, yüzümle kilidi açıldığında aydınlandı.

"Hey, bu özel bir şey," diye şikayet ettim ve Talon güldü.

Yüzüm her şeyi anlatmış olmalı ki bana şöyle dedi

"Özel hayatın artık geçmişe kaldı bebeğim, ben olsam buna alışır ve istediğimizi verirdim." Sonra dondurmasına geri döndü ve öfkeli şaşkınlığımı görmezden geldi.

"Beth, ne dedin?" Bu, kalçasını adaya doğru yana doğru çevirerek önüme gelen Victor'dan geldi.

"Evet," dedim, sesimin hissettiğim kadar gergin çıkmaması için uğraşarak.

"Yani, bir yıl önce vardiyanı devralması için mesaj attığın Beth mi, senden haber alamayınca endişelenecek olan arkadaşın mı?" Yutkundum ama cevap vermedim.

Hayır, sonunda çıkardığım tek ses, başımı geriye doğru çekerek saçımı yumrukladığımı hissettiğimde çıkardığım panik çılgılığıydı. Acı vermedi, ama Victor'un yüzü şimdi benim yüzümün üzerinde belirirken, ondan korkacak kadar beni şok etti.

"Bir daha bana yalan söyleme, anladın mı, güzel kız?" Korku adındaki sert yumruğumu yuttum ve onun beni tuttuğu kadar başımı salladım.

"Adın ne?"

"Ona asla zarar vermeyeceğine söz veriyor musun?" diye sordum, bilmem gerekiyordu, yoksa adını asla söylemezdim. Ve nedense, Victor'un sözünü tutacağına güveniyordum.

"O senin için önemli mi?" diye sordu, ben de başımı salladım, gözlerimden akan yaşlar ona ne kadar önemli olduğunu anlatıyordu.

"O zaman ona bizim elimizden hiçbir zarar gelmeyecek," dedi ve bir kez daha, bunun aptalca olup olmadığını bilmiyordum ama bu konuda ona güvendim. Ona söyleyecek kadar güvendim.

"Stacey... Adı Stacey."

"Seninle birlikte yaşayan kişi mi?" diye sordu, ben de gözlerimi kapatıp evet anlamında başımı salladım, bunu yaparak onu tehlikeye atabileceğimden nefret ediyordum.

"Aferin kızım, Firefly," dedi yine, saçlarımı okşadıktan sonra alnımı bir kez daha öptü. Sonra benden uzaklaştı, telefonuma geri döndü ve uygun gördüğü mesajı yazdı. Ona ne bahane uydurduğunu merak etmeden duramadım. Ve eğer benim önerdiğim bahaneyi kullanmışsa, Stacey buna inanır mıydı? Kahretsin, ona her şeyi anlatmalıydım. Böyle bir şey tekrar olursa diye bir şifre belirlemeliydik. En azından ona verebileceğim bir adresim olurdu. Polise verebileceği bir adres.

Tanrım, ne aptalmışım.

"Neden yemiyorsun?" diye sordu Talon, başımı kaldırıp kaseye ve sonra ona bakmamı sağladı.

"Erm..." Cevap veremedim, ama Victor, telefonumla işini bitirince arkama geldi. Kravatının olmadığını ve siyah gömleğinin kolları sıyrılmış olduğunu fark ettim, güçlü kaslı kollarını sergiliyordu.

Kollarını bana doladığı için bunu ayrıntılı olarak inceleyebildim. Sonra bileğimi kavradı, kaşığımı daldırdı ve elimi ağızına götürdü, bana sıkıca sarıldı.

Başı omzumun üzerine geldi ve şok içinde, kaşığı dudaklarıyla kavrayıp, kasıtlı olarak dondurmanın sadece yarısını yediğini izledim. Sonra kulağıma mırıldandı ve aynı lokmayı dudaklarıma götürdü, ağızında kalan kısmı benim bitirmemi bekliyordu. Tanrım, dondurma paylaşmanın bu kadar erotik olabileceğini hiç düşünmemiştim, özellikle de derin sesi bir emir daha verirken.

"O güzel dudaklarını benim için aç."

Talon'a baktım ve onun da bu oyunu büyük bir ilgiyle izlediğini gördüm. Kaşık, ona bakmadan ağızına gidiyordu. Ağızında dondurmayı yalarken çenesinin hareketleri beni büyüledi. Ve daha da garibi, Victor'un şehvetli isteklerine uyarak kendi ağızımı da açmamı sağladı.

"İşte bu kadar..." dedi ve bana fısıldayarak...

"Şimdi benim için onu temizle, bebeğim."

Bölüm 19

Bir Sonraki

Dürüst olmak gerekirse, neyim vardı bilmiyordum, ama sanki bana bir şey yapmamı emrettikleri anda, kendimi durdurmaktan aciz kalıyordum.

Yani...

Lanet kaşığı temizleyene kadar yaladım.

Bunu yaptığımda, Victor'un gözleri değişmeye başladı, hafifçe parladı ve ben korkuyla biraz geri çekildim. Bu manzara onu rahatsız etmemiş gibi görünüyordu, çünkü kaşığı kaseye geri bıraktı. Sonra elimi tuttu ve beni koltuktan kaldırdı, açıkça başka fikirleri vardı.

"Benimle gel," dedi ve ben de söyleneni yaptım. Talon, kardeşi beni oturma odasına götürürken izliyordu.

"Kaseyi getir kardeşim, *besleyecek bir evcil hayvanımız var galiba,*" dedi Victor karanlık bir sesle ve beni kendine doğru çekerek beni rahatsız etti. Sonra beni pencereye doğru çevirdi ve aşağıdaki şehir özgürlüğüyle benimle alay ediyordu.

Victor'un elleri saçlarımı okşadı, sonra burnunu saçlarıma gömdü ve bana şöyle dedi

"Çok güzel kokuyorsun."

Bunun üzerine gözlerimi kapattım ve elleri başımın üstünden nazikçe aşağıya doğru okşadı, parmak uçları boynumu okşarken. Her iki eli de birlikte çalışarak omuzlarıma kadar indi.

"*Bütün gece beni deli ettin,*" dedi ve itirafıyla beni nefesimi keserken, elleri yeniden hareket etmeye başladı.

Parmak uçları yanlarımdan aşağı doğru baştan çıkarıcı bir yolculuk yaptı, sonra büyük elleri belimi kavradı ve beni tutarak ikimizi de geriye doğru yürüttü.

Bu anı oturtmak için kullandı ve ben de aynısını yaptım, ta ki kendimi onun bacaklarının arasında bulana kadar. Bacakları her iki yanıma uzanmıştı, biri kahve masasına atılmıştı, pahalı ayakkabıları camda izler bırakıyordu. Umursamış gibi görünmüyordu, çünkü eli karnımı kavrayarak beni kendine sıkıca sarıyordu.

"Ne... ne yapacaksın?" diye korkuyla sordum, dokunuşunun içimde yarattığı etkiyi ve buna ne kadar özlem duymaya başladığımı nefret ederek.

"*Dediğim gibi... seni besleme zamanı,*" dedi Talon elinde kaseyle önüme geldiği sırada.

Bir an için, kemerini çözmeye başlayacağını sandım, o kadar yakındı. Serbest elini yanağıma koydu ve tek parmağıyla yüzümü kaldırdı, bu da benim ona büyük gözlerle bakmamı sağladı. Bu tepki, onun gözlerinin de kardeşi gibi parlamasına neden oldu. Onu o adamdan beslenirken gördüğüm gece olduğu gibi. Gözlerinin akı gümüşü renkteydi ve irislerindeki yeşil renk siyaha dönüştü.

Aslında, Victor'a doğru geri çekildiğimi görünce, sanki karanlık duygularını kontrol altına almaya çalışır gibi, gözlerini aniden kapattı ve ancak duygularını kontrol altına aldığı anda tekrar açtı.

Yeşil gözleri tekrar ortaya çıktı, sonra arkasına uzanıp kanepenin bir parçasını çekerek, bunun bir tür ayak taburesi olduğunu fark etmemi sağladı. Onu, tam önümde oturacak şekilde yerleştirdi, ama belli ki kardeşler bunun yeterince yakın olmadığını düşünüyorlardı. Victor'un ellerini uyluklarımdan iç kısmına kıvrıp onları açtığını hissettiğimde bunu anladım.

"Ooh!" diye bağırdım ve Talon bunu daha da yaklaşmak için bir işaret olarak aldı, beni kendine doğru çekerek ikisinin arasında sıkışmamı sağladı. Nefesim hızlandı ve koltuğun kenarında kıvranmaya başladım. Victor'un iri vücudu arkamda sağlam bir kafes gibiydi, elleri açık bacaklarımdan üzerinde duruyordu ve dokunuşu daha çok bir hak iddia gibi geliyordu.

"Aç," diye emretti Talon ve sesinin tonu uyuşturucu gibi etkileyiciydi, çünkü artık eğlenceli bir alt ton yoktu. Hayır, şimdi

çok daha bağımlılık yapıcı bir şey barındırıyordu. Karanlık, gizli bir vaat, sanki fısıldamak istediği bir sır gibi.

Ama önce beni onun özüne daha da yaklaştırması gerekiyordu. Sanki siyah bir gölde kendi yansımanı dokunmaya çalışmak gibiydi. Altında gizlenen tehlikeleri göremezdin, sadece aynadaki görüntünü. Sonra parmak uçların kendi yüzüne dokunduğu anda, bir şey uzanıp seni yakalardı. Seni iz bırakmadan dünyadan kapardı.

Onun sesi de aynen böyleydi.

Tıpkı Victor'un gibi, ve şimdi uzanıp parmaklarıyla çenemi okşarken bana şöyle dedi

"Kardeşim senden bir şey istedi, güzel kız."

Ağzımı anında açtım, artık buna karşı koyamıyordum, Talon kendini beğenmiş bir şekilde sırtarak kaşığı dudaklarıma götürüp ağzıma sokarken bile. Dondurma, içimdeki ham arzuyu söndürmeye yetmedi. Artık utanç duymayacak kadar bağımlı olduğum bir arzu. Hatta kaşığın etrafında hafifçe inlediğimi fark ettim, tatmin olmuşum ve artık arkamda hissettiğim gürültüden korkmuyordum. Bu gürültü, önümdeki adamdan da geldiği için etrafımda yankılandı.

"Hoşuna gitti mi, Küçük Ateşböceği?" Victor arkamdan sordu, dudakları kulağıma baştan çıkarıcı bir şekilde yaklaşmış ve ben ona "Evet" dediğimde parmakları karnımda hareket ediyordu.

"Evet."

"O zaman kardeşime ne isteyeceğini biliyorsun," diye cesaretlendirdi ve ben önümde oturan heybetli adamın silüetine baktım.

Talon öne eğildi, bir kolunu uyluğuna dayadı ve yüzüme yaklaşmak için boynunu eğdi.

"Ne istiyorsun, kızım?" Talon, kendi arzusu gibi görünen kalın sesiyle gürledi.

Ben de cesaretimi toplayıp fısıldadım.

"Daha fazlasını."

Bu, Victor'un boynumda homurdanan nefesi sayesinde başka bir titremeye neden oldu. Dudakları bir vampir için tehlikeli bir alana yaklaştı... *ya da sırtımda bir vampir olduğu için benim için tehlikeli bir alana yaklaştı.*

"O zaman daha fazlasını alacaksın," dedi Talon, kaşığı uzattı ve bu sefer ağzımı açmamı söylemesine gerek kalmadı. Yemin ederim, sanki beni feromonlarıyla uyuşturmuşlardı. Onlardan başka hiçbir şey düşünemiyordum

onların ellerine, vücutlarına ve bana ne kadar yakın durduklarına aşırı odaklanmışım.

Her şey sihir gibiydi.

Kaşığ1 bir kez daha yaladım ve zevk inlemem, Victor'un saçımı tutan eli ile başımın geriye çekilmesiyle sona erdi. Dudakları boynumun yanındaydı ve boynumun uzunluğu boyunca öpüyordu ve lanet olsun, reddedemeyecek kadar çok iyi hissettiriyordu!

"Lanet olsun, çok güzel," dedi Talon.

Sanki gözlerini benden ayıramıyormuş gibi, kendi eli de boynumu kavramak için uzandı. Bu tutuş bir anda acımasız hale gelebilir, ölümcül hale gelebilir. Bunu biliyordum. Tek bir ölümcül hareketle her şeyi bir saniyede bitirebilirdi.

Bunu bilmenin tehlikeli heyecanı, benim heyecanımı daha da artırıyor gibiydi ve ben bu duyguya o kadar derin, o kadar kapılmışım ki, utanç duygusunun içime işlemesine ve beni ele geçirmesine izin veremedim. Bunu yarı yapabiliyordum. Kendimi daha sonra azarlayabilirdim ama şu anda, durmak için yeterince umursamıyor gibiydim.

Bu, benim üzerimde sahip oldukları gücü.

Sonunda, Talon'un eli şiddetli bir hareket yerine, sadece emredici bir şekilde sıkı kalarak güvenimi hak etti. Boynumun ortasına o kadar sıkı bir şekilde tutunmuştu ki, morarması ihtimali vardı, ama ciğerlerimin hava almasını engelleyecek kadar sıkı değildi. Her halükarda, bu tutuşu beni öne doğru çekmek ve daha dik oturmamı sağlamak için kullanması yeterince etkiliydi. Aynı anda, bana doğru eğildi ve yemin ederim, dudaklarını dudaklarıma değdiği anda, inlemekten kendimi alamadım.

O da tadı aldı.

Ve karşılığında, onun zevk dolu homurtusu, sanki lanet olası bir yaşam iksiri gibi yuttuğum bir şeydi. Islak dudaklarımız yana doğru eğildi ve öpücüğü sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi derinleştirdi. Bu, herkesin adımlarını bildiği, ömür boyu sürececek bir dans1. Bazı partnerler uyumluydu, bazıları değildi ve bazıları...

Bazıları öpüşmek için doğmuştu.

Talon'u öpmek böyle bir duyguydu. Sanki dudaklarımız birbirimiz için yaratılmış gibiydi. Ve bunu hisseden tek kişi ben değildim. Onun tepkisine bakılırsa, o da aynı şeyi hissediyordu, çünkü belimden tutup beni kendine daha sıkı çekti, diğer eli boynumun önünden kayarak başımın yanındaki saçlarıma gömüldü.

Dili ağzımı yağmaladı, benim dilimle düello yaptı ve öpüşmeyi tamamen domine ederek üstünlük oyununu kazandı. Ama sonra

arkamda Yunanca konuşulduğunu duydum, bu da Talon'un geri çekilmesine neden oldu, sonra bana doğru homurdandı

"Şimdi kardeşime o tatlı dudaklarını hediye etme zamanı."

Hareket etme şansım olmadı, ama Victor'un eli yanağımı kavrayıp başımı çevirerek beni arkadan öpebilmesi için şikayet de etmedim. Yine, kardeşi gibi, sanki onun için yaratılmışım gibi ona uyduğumu hissettim. Öpücük doğal ve saftı ve ikisi arasındaki farklara rağmen, biri diğerinden daha iyi değildi. İkisi de kendi tarzlarında tamamen muhteşemdi. Talon daha sert olmuştu, adeta dilini kullanarak beni becermiş ve bana gelecek olanın tadını vermişti. Victor'un öpücüğü ise daha yavaş ve daha şehvetli, dudaklarımı ısırıp her yerimi tatmaya kadar giden bir şeydi. Eli yanağımı ve çenemi sıkıca kavradı, beni yerinde tutarken alt dudağımı ağzına çekti ve dişlerinin arasında tutsak etti.

Yemin ederim, bu iki öpücükten sarhoş olmuş gibi hissettim, dudakları benden ayrıldığında başım dönüyordu. Buzluğun çoktan bittiğini ve Talon'un süveterimin eteğini tuttuğunu zar zor fark ettim. Ben bir şey söyleyemeden, soğuk hava tenime çarptı, çünkü o süveterimi başımdan çekip arkasına attı. Gözleri, beyaz dantel ve pamuklu sütyenimin altında gerilen göğüslerimi görünce parladı. Artık bunun ne anlama geldiğini bildiğim için bu manzaradan korkmuyordum.

Gördüğü şey hoşuna gitmişti.

Talon boğuk bir sesle bana "Mükemmel... *Sen çok mükemmelsin*" dediğinde bunu kesin olarak anladım.

İnledim ve bunun yarısı onun sözlerinin bana yaptığı etkiden, diğer yarısı ise Victor'un dudaklarının bir kez daha boynuma değmesinden kaynaklanıyordu.

"Öyle, kardeşim, *öyle*," diye onayladı ve sonra cildimi yalayıp hassas etimi emdi. Onların yaptıklarına o kadar kapılmıştım ki, onların vampir olduklarını ve şu anda birinin boynumda olduğunu tamamen unutmuştum.

Onun soğuk dişlerinin diş etlerinden daha da aşağıya kaydığını hissedene kadar bunu tamamen unutmuştum ve ondan birazcık bile uzaklaşmadan, o harekete geçti. Savuşturmak için çok hızlı saldıran bir yılan gibi, kolunu bana doladı ve dişlerini doğrudan etime batırdı.

"Aaahhh!" Acıdan çığlık attım ve boşuna uzaklaşmaya çalıştım. Ama Victor kollarını bana daha sıkı sararken, Talon da beni öpmeye devam edince bu imkansız hale geldi. Her acı inlemesi

dudakları tarafından yutuldu ve dili tarafından tadıldı. Küçük acı kısa sürede zevk duygusuna dönüşmeye başladı.

Herkes için böyle miydi bilmiyordum ama Talon'un yaptığı gibi, kanımın her damlası arzumu artırmaya başladı. Sanki ilk ısırık sonrası, kan içme eylemini daha erotik hale getiren bir şey değişmişti.

Daha şehvetli.

Daha yasak.

Yemin ederim, şimdi tek yapmaları gereken oraya dokunmak ve ben çılgık atarak bu iki adamı tanrılar gibi överek boşalacaktım. Ama bu olmadı, çünkü Talon dudaklarımı bırakıp göğüslerimi emmeye ve ısırmaya başladı, derimi parçalamadan.

"Fazla uzatma kardeşim," diye uyardı Talon, Victor'u avını elinden alınacak vahşi bir hayvan gibi hırlatmaya başladı. Artık çılgınca ve çaresizce içiyordu, sanki kadim bir şeye kapılmış gibiydi. Zaman kadar eski bir şeye.

Vahşi bir şey.

Bana gelince, Talon bunu benden önce hissetmiş gibiydi ve duyularım yavaşladıkça vücudum Victor'un kollarında sarmaya başladı.

"*Kardeşim, dikkatli ol,*" diye tekrar uyardı Talon, bu basit sözlerin ardından bir hırıltı geldi.

Ama çok geçti, çünkü Victor benimle işini bitirip kanlı tenimin üzerinde "*Lanet olası cennet*" diye hırıldarken bile, gözlerimin kapanmaya başladığını hissedebiliyordum.

"Çok fazla aldın," dedi Talon, öfkeli bir sesle ve Victor'un başımı yana eğip bana bakmasını sağladı.

"Siktir, haklısın. Nessa, beni duyabiliyor musun?" diye sordu Victor, bana sadece bir şey yapmamı sağladı.

"Hmm?" diye cevap verdi.

"Kahretsin, özür dilerim tatlı kızım, bir dahaki sefere bu kadar dikkatsiz olmayacağımdan emin olabilirsiniz."

Kendimi onun kollarında kaldırıldığını hissetsem de, tek bir şeye odaklanmaktan başka çarem yoktu.

Kendimi yatağa indirildiğimi hissettiğimde bile. Ya da bileklerime ip bağladıklarını hissettiğimde bile. Tek bir şey...

Bir dahaki sefere.

Bölüm 20

Asla Durmamak

Ertesi sabah uyandım ve gözlerimdeki uykuyu silmeye çalıştım, ama bunu yapmakta zorlandım. Doğal olarak, bu yüzden gözlerim açıldı ve sisli beynim bunun nedenini kaydetti... Bileklerime bağlanan ipleri gördüğüm anda kendime geldim.

"Orospu çocukları!" Sonra odaya bakındım ve daha önce uyandığım odanın aynısı olduğunu gördüm. Belli ki, tekrar kaçamayacağıma güvenmemişlerdi, bu yüzden beni lanet olası yatağa bağlamışlardı! Hatta başlığa kalın gümüş halkalar takmışlardı, yemin ederim, ilk seferinde orada değillerdi. Bu, böyle bir şeyin olması ihtimaline karşı mı yapılmıştı?

"O piçler!" diye bağırdım, beni duyup duymadıklarını umursamadan. Hayır, tek umursadığım şey oradan ikinci kez kaçmaktı ve bunun için bağırmam ya da kavga etmem gerekirse, yapardım!

Tamam, öfkemle kendimi Wonder Woman falan sanmıştım. Çünkü gerçekte, dün gece beni sokaktan kaçırان iki vampire karşı fazla bir şey yapamayacağımı biliyordum.

Bunu sakın bir şekilde düşünmem gerekiyordu. Pencereye baktım ve gün ışığının içeri sızdığını gördüm, bu yüzden kardeşlerin uyuyor olması mantıklıydı... Gün ışığında yandıkları efsanesi yok muydu?

Kahretsin, okuduğum tüm kitapların farklı kuralları olduğu için hiçbir şey bilmediğimi hissettim. Yani bu konudaki kapsamlı bilgim

aslında sıfırdı. Evet, vampir romanlarını okumaya olan gizli tutkumu düşününce bu ironiyi fark etmedim değil. Gerçi bir vampir romanını yaşayacağımı hiç düşünmemiştim!

Peki, güneş ışığı kuralı benim gerçekliğimde de geçerliyse, bu, bunu çözmek için geceye kadar vaktim olduğu anlamına geliyordu. Öncelikle, kaymayacak kadar sıkı bağlanmış olsalar da cildimi parçalamayan bu süper yumuşak iplerden başlayalım. Tabii, bileklerimi kurtarmaya çalışırsam kesinlikle morartacaklardı. Hatta dişlerimle uzanıp, bu şekilde gevşetip gevşetemeyeceğime baktım.

"Hadi ama... kes şunu, olur mu!" diye şikayet ettim, ama bir tanesi gerçekten gevşediğinde tamamen şaşırdım.

Bir saniye durup bunu düşünmek için ara verdim. Geçen sefer, bazı şeylerin olmasını istemiştım ve sihir gibi, tam da öyle olmuşlardı. Ya sadece düşünmekle kalmayıp, söylemem gerekseydi?

Ne kaybedecektim ki?

"Keşke bu ipler gevşeyip ellerimi serbest bıraksa... Aman Tanrım!" Şok içinde bağırdım çünkü inanılmaz bir şekilde gerçekten işe yaramıştı! İpler tam da istediğim gibi davrandılar ve sanki kendi iradeleri varmış gibi bileklerimden düştüler. Tanrım, hepsi bu kadar mıydı?

Hızla yataktan kalktım ve uyuduktan sonra çaresiz hissederek tuvaleti kullanmak zorunda kaldım. Ayrıca, bu küçük kaçış planım sırasında kendimi ıslatmak istemiyordum, bu yüzden doğaya boyun eğdim ve ihtiyacımı giderdim.

Planımın bir sonraki kısmı, süveterimi bulmaktı çünkü hala sadece sütyen ve kot pantolon giyiyordum. En azından beni tamamen soydumamışlardı. Ama ayaklarımı tekrar spor ayakkabılarımın içine sokarken, en büyük déjà vu dalgası beni vurdu. Bu, üçüncü bir kaçırılma olayı olup olmayacağını ve bir dahaki sefere tüm kıyafetlerimi bulmaya çalışıp çalışmayacağımı merak etmeme neden oldu. Bu düşünce beni titretti.

Onların bana yaptıklarını düşündüğümde çok utandım. Aynaya bakmıştım, boynumda iz yoktu, cildimde de kan kalıntısı yoktu. Ben uyurken bana ne yapmışlardı? Beni temizlemişler miydi? Boynumdan damlayan kanın kalanını yalamışlar mıydı? Beni yalayarak temizlemişler miydi? Bana dokunmuşlar mıydı, saçlarımla oynamışlar mıydı? Ve bu düşünce neden beni bu kadar tahrik etmişti?

Neyim vardı benim?

Son zamanlarda kendime sık sık sorduğum bir soru.

Neyse, sonunda eve vardığımda kendime bu soruyu sormamın zamanı gelmişti... *yine*. En azından bu sefer yolu biliyordum.

Odanın kapısına yaklaştım ve kilitli olduğunu görünce şaşırmadım. Oh, bu da neydi...? İhtiyacımdan fazla birkaç kilit daha takılmıştı... *Ne kadar da sevimli, diye düşündüm alaycı bir gülümsemeyle.*

"Kapının açılmasını diliyorum," dedim ve birden fazla kilidin kayarak kapının açıldığını duyana kadar bekledim.

"Vay canına, bu gerçekten harika," dedim ve içeri girerken, yapmam gereken başka bir dilek hatırlamak için bir an durdum.

"Bu kattaki tüm güvenlik görevlilerinin gitmesini ve başka bir şeyle meşgul olmasını diliyorum." Bu, dairede herhangi biri varsa alarmı çalmamaları için bir önlem. Yeterince zaman geçirdiğimi hissedince, aynı koridordan geçerek çıktım ve bir kez daha ürkütücü sanat eserine baktım.

Kazağımı, çantamı ve telefonumu bulmam uzun sürmedi. Victor'u ve kaçmak için ihtiyacım olan her şeyi alıp buradan çıkacağıma asla inanmayacağını düşünerek neredeyse kendime gülümsüyordum. Onun şehri olsun ya da olmasın, şansın gücünü açıkça hafife almıştı. Yine de, ben bile buna zar zor inanabiliyordum, sadece nasıl olduğunu değil, en önemlisi...

Ne zaman geçeceğini de sorgulamak zorunda kaldım.

* * *

Eve varır varmaz, önceliğim Stacey'i aramak oldu.

Onun sesi panik içinde cevap verdi: "Neredeydin sen?!" Ağzımı açıp her şeyi anlatmak istedim ama hiçbir şey çıkmadı.

"Nessa?" O benim adımı söyledi ve benim aklıma gelen tek şey "Selam kızım" gibi zayıf bir cevap oldu.

O alaycı bir şekilde, "Bana bunu söylemeye cüret etme! Dün geceki mesaj neydi öyle? Eğer bana böyle bir şey gönderip ayrıntıları anlatmayacağını düşünüyorsan, o zaman arkadaşlık sorunlarımız var demektir ve bizi terapiye yazdırıyorum!" dedi.

Kahretsin, neden bu aramayı yapmadan önce Victor'un dün gece ona ne mesaj attığını kontrol etmedim ki? Artık çok geçti.

Ne söyleyeceğimi düşünürken dairenin bir ucundan diğer ucuna gidip geldim. Kalın siyah halı, benim kargaşamın izleriyle lekelenmişti.

"Ee?!" Stacey sertçe sordu, ben de Victor'un söylediğini varsayarak, benim tavsiyemi dinlemeye karar verdim.

"Tamam, dediğim gibi, eski bir arkadaşıma rastladım ve bana yardım etmemi istediler..."

"Külotlarını mı açacağını düşündün?" diye sordu, beni çılgılık attırarak.

"Ne?!"

"Diğerine ne verdin, sütyenini mi? Yani, hey, yargılamıyorum ama iki süper seksi erkek kardeş ve ikizler! Erkeklerden vazgeçip sonra tekrar geri dönersen, gerçekten dalga geçmiyorsun demektir." Onun tüm bu kızca konuşmaları sırasında, sanki bu bir kabusmuş gibi başımı sallıyordum. Tabii ki, Victor'un beni ne tür bir belaya soktuğunu gerçekten öğrenmenin tek bir yolu vardı. Bu yüzden, ona hemen şöyle dedim

"Seni sonra ararım."

"Hayır, bekle... sakın telefonu kapatma...!"

Kırmızı telefon simgesine dokundum ve mesajları hızlıca taradım. Victor bana yalan söylediğinde "söylediğim" şeyi neden kaçırdığım hiç de şaşırtıcı değildi. Çünkü Stacey'den yaklaşık kırk tane cevap mesajı vardı. Tamam, çoğu patlıcan ve ateş emojileriydi... oh, ve giflerden bahsetmeye bile başlamayayım. Seksi dans eden sandviçlerden, gökyüzünden düşen sosisli sandviçlere ve dar iç çamaşırlarını yırtan erkek striptizcilere kadar her şey vardı.

Ama hepsini geçtim, kalbim onun ona ne mesaj attığını merakla çarpıyordu.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır... *Siktir!*" Onun çok uzun mesajını okurken, bunun dehşeti içime işledi...

"Hey, bu gece dönmeyeceğim, hatta bir süre dönmeyeceğimi umuyorum. Çünkü az önce süper seksi bir adamla harika bir randevum oldu ve onun ikiz kardeşi olduğunu öğrendim. Yaşasın! Bu da demek oluyor ki, çok ateşli bir seks gecesi beni bekliyor ve bunun ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Umarım beni asla bırakmazlar ;) Yemin ederim, bir erkeğe karşı hiç bu kadar hislerim olmamıştı ve şimdi iki tane var ve en iyi yanı, seçim yapmak zorunda olmamam. Ne şanslıyım, ikisi de çok seksi ve iki kat daha yakışıklı.

Sana yakında mesaj atarım.

Oh, ve amcığma şans dile.

"Ne oluyor lan!?" Beni azgın bir ergen ve seks delisi bir nympho gibi gösteren lanet olası makaleye bağırdım! Yani, neden lanet olsun...? Neden Tanrı aşkına böyle bir şey söylemiş ki?! Ve kim lanet olsun, "*kukuma şans dilerim*" diye bitirir ki?! Kim lanet olsun böyle bir şey yapar?! Telefonum çalmaya başladığında ve arayanın Stacey olduğunu görünce şaşırmadım.

"Erm hey, açıklayabilirim," dedim, burnumun köprüsünü tutarak bunun yardımcı olacağını umarak.

"Tamam, bakalım ne diyeceksin!"

Çılgınca volta atmayı bıraktım ve ona "Dün gece biraz sarhoş olmuş olabilirim" dedim.

"Ve iki süper seksi erkekle yattım... evet, o kısmı anladım tatlım," dedi ve beni iniltiye boğdu.

"Ben kimseyle yatmadım," diye tartıştım, çünkü bu doğrudu. "Kahretsin, bu çok yazık," dedi ve ben de aniden bu tür bir utançtan kurtulmamı sağlayacak tek şeyi söylememe neden oldu. "Onlar eşcinsel!"

"Ne?" diye sordu, hayal kırıklığı açıkça belliydi, çünkü belli ki tüm ayrıntıları öğrenmeyi umuyordu.

"Evet, sadece bir şakaydı, sanırım içlerinden biri telefonumu ele geçirmiş olmalı ve ben eve gelemeyeceğimi sana haber vermem gerektiğini söylediğimde, bana şaka yapmak için bu fırsatı değerlendirmiş olmalı," dedim, çünkü bu gerçekten çok daha mantıklı görünüyordu ve şüphesiz o da hemen buna inandı.

"Oh... vay canına, dediğim gibi, bu çok yazık. Elbette endişelendim, ama aynı zamanda 'woohoo, aferin sana kızım' diye de düşündüm, anlarsın ya?"

Gülerek cevap verdim, ama tabii ki bu sahte bir gülümsemeydi, çünkü kafamda tek yapabildiğim gerçekte olanları canlandırmaktı. Ama daha da önemlisi, *gerçekte olmasına izin vereceğim şeyleri canlandırmaktı*.

Çünkü onlara bayılmasaydım, Victor benim kanımı fazla almamış olsaydı, bir sonraki adım bu olur muydu? Yatak odasına gider miydik ve orada ikisiyle de yatır mıydım? Yani, hiç itiraz ettiğimi hatırlamıyorum, kazakımı çıkardıklarında ve sırayla beni öptüklerinde bile.

Tanrım, bunu düşünmek bile beni heyecanlandırıyordu. Öyle ki, Stacey'nin söylediklerini dinlemiyordum, ta ki sonuna kadar.

"Bir daha söyler misin?" diye sordum, o tehlikeli his yine omurgamdan yukarı doğru yayılıyordu.

"Süper seksi erkeklerden bahsetmişken, iki tanesi güneş gözlüğü takmış olarak içeri girdi."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve hemen sordum, "Çabuk, nasıl göründüklerini söyle."

"Biri takım elbise giyiyor ve sanki Men in Black'in takvimine aitmiş gibi görünüyor, tabii bu gerçek bir galaksiler arası hükümet örgütü olsaydı," diye cevapladı ve beni nefes nefese bıraktı. Bu fikirden değil, daha çok Victor'un artık benim alanıma girmiş olmasından dolayı. Ama tabii ki, ona çalıştığım yeri aptalca söylemiştim. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!

"Peki ya diğeri?" diye sordum hemen.

"Her takvimde olması gereken seksi bir motosikletçi gibi... Tanrım, kendiliğinden yanabilirim."

Onu, mezarlıkta yenik düşen gotik bir dul gibi kendini yelpazelediğini hayal edebiliyordum.

"Siktir, tamam, Stacey, beni dinle, onlara söyleme..."

"Buraya geliyorlar," diye sözümü kesti ve beni paniğe sevk etti. "O zaman uzaklaş. Arka odaya git ve..."

"Merhaba beyler, nasıl yardımcı olabilirim?" diye seslendiğini duydum, beni tamamen görmezden geliyordu.

Victor'un sesini duyduğumda donakaldım ve telefonu, zaten kırık olan yerinden daha da kırılacak kadar sıkı tuttum.

"Stacey, değil mi?" Victor, bal gibi tatlı bir ses tonuyla sordu.

"Benim," dediğini duydum, bu yüzden son bir kez daha denedim. "Stacey, beni dinle, onlara hiçbir şey söyleme, sadece bir bahane uydur ve..." Bu yalvarış, Talon'un "Bize bir iyilik yap tatlım, telefonu kardeşime ver" dediğini duyduğum anda sona erdi.

Hızlıca nefes aldım ve telefonu aşağı çekip baktım, parmağım kırmızı telefonun küçük kare görüntüsünün üzerinde duruyordu. Ama sonra uyarı geldi...

"Yerinde olsam aramayı sonlandırmazdım. Buradaki arkadaşının, sevgililerine kaba davrandığını düşünmesini istemeyiz."

Ne yaptığını bildiğim için dişlerimi sıktım, arkadaşımın ellerinde olduğunu hatırlatarak.

"Onu rahat bırak!" diye bağırdım ve telefonu kulağıma geri koydum.

"Dün gece sana verdiğim söz hala geçerli, Nessa."

İçimi çektiğim nefes, sanki vücudumdan hava çıkıyormuş gibi hissettirdi, tam da kışım kanepeye değdiği anda.

"Ne istiyorsun?" diye sordum, sesim umutsuzdu.

"Bence bu çok açık, benim küçük kaçak sanatçım," diye mırıldandı.

"Beni lanet olası yatağa bağladın Victor, ne yapmamı bekliyordun? Uyanıp sana teşekkür etmemi mi?" diye bağırdım, bu da onun biraz homurdanmasına neden oldu, sonra da uyardı:

"Hayır, senin hala orada olmanı bekliyordum, böylece seni kendimiz serbest bırakıp, istediğimiz gibi sana bakabilirdik."

Buna başımı sallayarak, "Beni sürekli kaçırıp durmamalısın

"

O güldü ve "Yapamam mı?" diye düşündü.

"Hayır, yapamazsın... Benim de haklarım var," diye tartıştım ve bu, gerçek olmasına rağmen kulağıma zayıf geldi.

"Bunu ne kadar çabuk öğrenirsen o kadar iyi, işte burada... Sen bize aitsin, Vanessa Cadell. O gece gördüklerinle haklarını kaybettin. Hayatın artık bizim elimizde ve senin sorumluluğunda değil, bizim sorumluluğumuzda."

Ağzım açık kaldı.

"Ama bu... bu *delilik*," diye inanamadan fısıldadım, bu da onu bir kez daha güldürdü ve bana hatırlattı

"Biz vampiriz tatlım, ne bekliyordun? İnternette kan satın alan dürüst vatandaşlar mı?"

O anda onun Stacey'den uzaklaştığını fark ettim, çünkü elbette bunları kimsenin duyabileceği bir mesafede söylemezdi. Talon ne yapıyordu? Arkadaşımla sohbet edip onu uysal tutmaya mı çalışıyordu? Bu düşüncenin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum. Ya ondan hoşlanıyorsa? Tanrım! Benim neyim vardı böyle?

"İkiniz de bana zihin kontrolü mü uyguluyorsunuz?!"

O da inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı ve "Hayır, sana zihin kontrolü uygulamadık!" dedi.

"Sana inanmıyorum! Çünkü kendi başıma böyle hissetmezdim!" dedim ve hemen pişman oldum çünkü çok fazla itiraf etmişim. Victor elbette bunu fark etti.

"Ne şekilde?" diye hemen sordu, beni irkiltti, sonra da cevap vermekten kaçındım.

"Sana bunu söylemeyeceğim."

"O zaman seninle bir anlaşma yapalım, eğer bana söylersen, kardeşim ve ben sana kendi kararını verme şansı vereceğiz."

Kaşlarımı o kadar çattım ki başım ağrımaya başladı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sormadan edemedim.

"Şey, iki seçenek var. Buradaki gotik arkadaşını adresini bize vermeye zorlayabiliriz ve seni şimdi almaya gelip, üçüncü kez kaçırmadan önce bavullarını kendimiz toplayabiliriz..."

"Tanrım, bunun alternatifi ne?!" diye bağırarak sözünü kestim, o da gülerek bana tek seçeneğimi söyledi.

"Ya da bu gece kendi isteğinle bize gelmeyi seçebilir ve arkadaşını bu karmaşaya karıştırmazsın."

"Bu şantaj," dişlerimi sıkarak söyledim.

"Ne dersen de, ama seçeneklerin bunlar, ben seçmeden önce birini seç," dedi Victor ve aklıma gelen tek şey ona şunu hatırlatmaktı

"Ama ona zarar vermeyeceğini söylemiştin."

"Sözümü tutacağım, ama bu, istediğim bilgiyi almak için onu korkutmamayı içermiyor."

"Seni piç kurusu!" diye bağırdım ve bana söylemeden önce kocaman omuzlarını silktiğini neredeyse görebiliyordum.

"Öyle olmadığımı hiç iddia etmedim, şimdi ne olacak, benim tatlı Nessa'm?"

Acı dolu bir iç çekişle, öfkeyle gözyaşlarımı sildim ve Stacey'nin bu işe karışmasını gerçekten istemediğim için,

"Tamam! Bu gece sana geleceğim." O ise işkencemi sona erdirmeyi düşünmedi, bana tıslayarak hatırlattı.

"Artık bunun yaptığımız anlaşma olmadığını

biliyorsun." "Ne? Az önce sana geleceğimi

söyledim..." Beni hemen kesip sözümü kesti.

"Neden sana zihin kontrolü uyguladığınızı düşündün?" diye sordu ve ben, o göremese de başımı sallayarak nefesimi tuttum.

"Hadi ama tatlım, bana söylemek istediğini biliyorsun," dedi, sesi bir anda sert ve emir vericiyken yumuşak ve şefkatli bir tona dönüştü. Ve ikisi arasında, ikincisi kesinlikle daha tehlikeliydi.

Bu yüzden gözlerimi kapattım, gözyaşlarımın yanaklarımdan akmasına izin verdim ve itiraf ettim, "Çünkü ikinizi düşünmeden duramıyorum ve istemiyorum..."

Bu yüzden."

Yumuşak bir iç çekişle, sonunda bir yemin gibi gelen bir şey söyledi. Bu, onun söylediği diğer her şeyden çok daha fazla beni korkutan bir şeydi. "Oh bebeğim, bu gecedan sonra, sana söz veriyorum ki..."

"...Durmak istemeyeceksin."

Bölüm 21

Sıvı Cesaret

Telefonu kapattım, söylediklerinden çok korkmuştum. Zihin kontrolü kullanmadıklarını ve onlara olan takıntımın gerçek olduğunu duyduğumda çok korktum. Aptallığımın suçlusu benden başkası değildi. Ve neden onları sürekli buluyordum? Onları üç kez ben bulmuştum. Önce Talon, sonra parkta Victor, sonra da dün gece restoranın dışında. Sanki kendimi tutamıyormuşum gibi.

Bende bir sorun mu vardı?

Bir mesaj geldi ve Stacey'den olduğunu düşünerek okudum... *Yanılmışım.*

"Bu akşam saat yedide Penthouse'da ol ve bir çanta hazırla." Cevap vermemek için kendimi tutamadım.

"Bir torba sarımsak ve tahta kazık mı?"

Onun cevabı midemi yine kıpır kıpır etti. "İç çamaşırı ve ip dene."

Kahretsin, neden dudaklarımın kenarındaki gülümsemeyi engelleyemedim? Hayal kırıklığından akan gözyaşlarım nereye gitmişti? Tek gereken bu muydu, flörtöz bir mesaj mı? Kendime başımı salladım, durmam gerektiğini zaten biliyordum. Telefonumu kapatmalı ve onu görmezden gelmeliydim. Ne olursa olsun... cevap vermemeliydim.

Tabii ki cevap verdim.

"Şimdi ahşap torna tezgahımı çalıştırıyorum."

Neredeyse zihnimde kahkahaları duyabiliyordum.

"Yedide görüşürüz, komik kız, geç kalma ve PS... Sarımsağı severim."

Ona dev bir sarımsak gibi giyinmiş bir kızın gifini gönderdim ve "O zaman kıyafetim hazır" dedim.

Sonra kendimi daha fazla flört ettiğim için azarladım ama yine de durduramadım. Sanki bir hastalık gibiydi. Cevabı geldiğinde, görmek için aceleyle telefonumu düşürüyordum.

"Güzel, pençelerimi keskinleştireceğim ve seni parçalamaya hazır olacağım. seni parçalamaya hazır olacağım."

Beni parçalaması düşüncesi beni ürpertti.

ona cesaret verdiğimi bilerek, yine cevap vermemeye zorladım. Aslında ihtiyacım olan şey, bundan kurtulmanın bir yolunu bulmaktı.

Ayrıca, pek çok sorusu olan Stacey'e de bir sürü açıklama yapmam gerekiyordu. Onlara eşcinsel arkadaşlarım olduğunu ve aslında bir çift olduklarını söylediğimde, neredeyse tüm kadınlar adına ağlayacaktı. Çünkü ilk yalanımı söyledikten sonra, bu en mantıklı şey gibi görünüyordu. Onlara dün gece numaramı almadıklarını, ama kitapçada çalıştığımı bildiklerini söylemek. Bu gece beni dışarı çıkmaya zorladıklarını, falan filan, yalanlar uzayıp gitti.

Çünkü başka ne yapabilirdim ki, ona gerçeği söylemek mi? Bu sadece onu tehlikeye atardı. En azından Victor sözünü tutmuş ve ona adresimi sormamıştı. Kendi isteğimle geleceğime güveniyordu. Ama gelmezsem, bana ulaşmanın başka yolları olduğunu da biliyordu. Bugün Stacey ile konuşmaları bile bana korku salmaya yetmişti.

"Düşün, lanet olsun!" dedim, mutfığa gidip acil durum içkisini aldım, bu Stacey'nin hediye olarak aldığı ve nefret ettiği bir şişe elma likörüydü. Bana gelince, beynimi sakinleştirecek ve "kardeş takıntısı düğmesini" kapatacak her şeye çaresizce ihtiyacım vardı.

Bu yüzden saat yediye geldiğinde, sarhoş olmuştum ve olmam gereken yerde değildim.

* * *

"Bu gece yeni eşcinsel arkadaşlarıyla buluşacağını sanıyordum ve şunu söylemeliyim ki, bana bir şans vereceklerdiyse, kesinlikle bir strap-on satın alırdım," dedi Stacey içeri girdiğinde ve ben kahkahayı patlattım, biraz da burun kıvrarak. Bu, benim zil zurna sarhoş olduğumu açıkça ortaya koyan bir şeydi. Lanet olsun, ben on kat sarhoştum... *belki de yirmi kat.*

"Tamam, görünüşe göre biri partiyi erken başlatmak istemiş," dedi ve sanki çılgın bir parti hayvanına yaklaşıyormuş gibi çantasını yavaşça yere bıraktı.

Adil olmak gerekirse, beni o kadar sık sarhoş görmemişti ama gördüğünde, neredeyse her zaman gözyaşlarıyla sonuçlanıyordu, kıkırdamalardan değil, ödemekte zorlandığım bir fatura daha aldıktan sonra her zaman gelen acınası gözyaşlarından. Bunun olması için genellikle iki kadeh şarap yeterliydi.

Bu yüzden şu anki durumum çok şaşırtıcıydı, çünkü şu anda mutlu bir sarhoş rolünü oynuyordum. Nedenini bilmiyordum, çünkü berbat hayatımda cinayete tanık olmak, iki deli gibi seksi vampir, birçok kaçırılma girişimi ve söz konusu seksi vampirleri öpmek vardı. Oh, ve tüm bu süre boyunca, görünüşe göre yakın gelecekte kan bağışçısı olmak için gönüllü olarak kaydolduğumu unutmuştum.

Ekstra vitamin almaya başlamalı mıyım?

Belki demir takviyesi? Belki de o kase mısır gevreği yerine biftek yemeliyim...? Ha, sanki biftek alacak param varmış gibi! Mmm, belki bana biftek yedirirler... Ooo, kremalı patates püresi ve tereyağlı sebzelerle birlikte.

"Ne düşünüyorsun? Silahlarımla oynadın mı?"

"Evet, ama yeterince keskin değiller," diye sarhoş bir şekilde cevap verdim.

"Tabii ki değil, çoğu film aksesuarı," diye tartıştı Stacey, sahte hançeri benden alıp "silahlarını" sergilediği rafa geri koyarken. Ne yazık ki benim için hiçbir işe yaramıyordu. Çünkü söylediklerime rağmen, kazık yapma imkânım yoktu ve beni dev bir sarımsak gibi gösteren bir elbisem de yoktu. Aslında, şu anda sarımsaklı ekmeği bile zar zor alabiliyordum.

"Peki, seksi eşcinsel erkekle randevun saat kaçta?" diye sordu, ben de omuz silktim ve cevap verdim.

"Yedi."

"Hay aksi, Nessa, saat dokuz oldu!"

Gülmekten kendimi alamadım. Sadece delilikten ya da neredeyse boş bir şnaps şişesinden çıkabilecek türden histerik bir kahkaha.

ikisinin ortasında bir yerdeydim.

"Oooh, çok kızacaklar," dedim, ellerimle ağzımı kapatarak.

"Neden?" diye sordu, beni elimle fısıldamaya zorlayarak,

"Onlar planları planları bana bana Bir bir hissettiren gibi "Onları ara"

"Onları ara," dedi ve telefonumu ona doğru sallamamı sağladı.

"Yapamam, telefonumu kapattım," dedim, o da telefonu almaya uzanıp,

"Sadece tekrar aç ve..." dedi.

"Hayır!" diye bağırdım ve o yapamadan telefonu geri aldım çünkü telefonu takip edip edemeyeceklerini bilmiyordum.

"Tamam... bak, gitmek istemiyorsan gitme."

Bu benim için pek bir seçenek olmadığını bildiğimden yüzümü buruşturdum, çünkü gitmezsem yarın bunun bedelini ödeyecektim.

"Gitsem iyi olur," dedim, bu da onun kaşlarını çatmasına neden oldu. "Ne oluyor, Nessa?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum ve düşün beni ayıltmaya yardımcı olabileceğine karar verdim. Stacey beni banyoya kadar takip etti, ben de duşu açtım ve girmeden önce suyu ısıttım.

"O zamandan beri tuhaf davranıyorsun..."

"Ne zamandan beri?" diye sordum, o durakladığında. "Falcıdan beri."

Bunu söylediği anda, her şey bir anda yerine oturdu. Tam bir Tada anı gibiydi, ona dönüp hak verdiğimi söyledim.

"Haklısın, her şey o gece başladı."

"Her şey ne zaman başladı?" diye sordu, ben ise önceki geceden beri bir kez üstümü değiştirmiş, kapüşonlu süveterimi başımdan çıkarıyordum.

"Her şey onu tanıdıktan sonra oldu," dedim, kollarını tutup ona anlattığım azıcık bilgiyi anlamasını sağlamaya çalışarak.

"Tamam, şimdi mantıklı konuşmuyorsun," dedi arkadaşım, ama ben açıklamak yerine şöyle dedim

"Duş almam lazım, ama bana uygun bir şeyin var mı? Her zamanki kot pantolon ve tişörtüm dışında giyebileceğim bir şey?" diye sordum, gözleri fal taşı gibi açıldı ve çığlık attığında ne dediğimi tamamen unuttu.

"Eeeek, makyaj zamanı!" Sonra koşarak uzaklaştı ve ben aynada kendime bakarak şöyle dedim

"Az önce ne oldu?"

Yüzümde bir cevap yoktu.

Bölüm 22

Sevimli ve sarhoş

Talon

Yine kayboldu!

"Lanet olsun, bunu nasıl yapıyor?!" Kapıyı açık bulduğumuz ve onun olması gereken yerde olmadığını fark ettiğimiz anda hırıldadım.

"Onu yatağa bağladık lan, siktir yiğin!" diye ekledim.

Kardeşim öfkesinden hırıldamaya çok meşgul olduğu için henüz bir şey söylememişti. İkimiz de onun uyanıp rahatsız olacağından veya kendine zarar verecek kadar üzüleceğinden endişelendiğimiz için kasıtlı olarak uzun süre uyumamıştık. Bu yüzden güneş ışığının çekiciliğine karşı koyup erken uyanmıştık, ama yine de çok geç kalmıştık... *O gitmişti.*

"Bilmiyorum ama sanırım bunu öğrenmenin zamanı geldi!" Victor, hala onun lezzetli ve bağımlılık yapan kokusunu taşıyan çarşafı yumruklarken homurdandı. İhtiyacını gidermek için burnuna götürmesi gereken koku. Şu anda, tıpkı benim gibi, ona daha da takıntılı olacaktı. *Artık ikimiz de onu tatmıştık.*

Dün gece, Victor kan arzusu ile mücadele ederken, ben de en az onun kadar şaşırmıştım. Normalde kardeşim itidal gösteren kişiydi, ama dün gece öyle değildi. Hayır, dün gece dikkatli olan ve bu konuda iyi iş çıkaran bendim, çünkü biraz daha kan kaybı olsaydı, doktor çağırmak zorunda kalacaktık.

Kardeşimin bu konuda kendini berbat hissettiğini biliyordum. Yani, ona kızgınlığımı dile getirerek onu daha da cezalandıran pislik olmak zorunda değildim. O zaten ikimiz için de yeterince kendini suçluyordu ve ikimiz de ona karşı yavaş davranmamız gerektiği sonucuna varmıştık. En azından onun sınırlarına ve kendi sınırlarımıza alışana kadar. Derisinin altındaki kanını bir kez koklamak, onu yutmak istememize yetmişti. Zamanla, ikimiz de bunun daha kolay hale geleceğini umuyorduk ama önce, kaçma ustası küçük kızımızı bir kez ve sonsuza kadar bulmamız gerekiyordu.

"Siktir, bu gidişle onu lanet kasamıza kilitleyeceğim," diye bağırdım odadan çıkarken. Oda, hiçbir işe yaramayan ekstra kilitlerle donatılmıştı. Tanrım, bu kız neydi böyle, boş zamanlarında kasa hırsızı mıydı?

"En azından bu sefer adını biliyoruz," dedi Vic kuru bir şekilde, beni homurdanmaya itti.

"Göt herif."

O bu lafi görmezden geldi, bunun yerine ceketimi tutup göğsüme vurdu. Artık bizim küçük şeftalimizin kokusunu taşıyan bir ceket.

"Hadi, onu yakalayalım." "Ve?"

"Kendi şehrimizde bizden kaçmaya çalıştığında ne olacağını ona gösterelim," dedi Victor, karanlık ses tonu en tatlı cezayı vaat ediyordu.

Acaba o da benim yaptığım gibi, sadece kanının tadını değil, dudaklarının tatlı tadını da hatırlıyor muydu? Tanrım, o lanet öpücük hayatımda yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu ve ben çok yaşlıyım.

O tam anlamıyla mükemmellikti.

Sanki lanet bir rüya gibi, o anda bunun gerçekten olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Uyanıp onun gitmiş olduğunu göreceğimi düşünmek imkansızdı... *Hayır, o gerçeklik ertesi gündü, acı bir şekilde düşündüm.*

Tabii ki, kaçmak istemesinden dolayı onu çok fazla suçlayamayacağımı biliyordum. Biz korkunç heriflerdik ve sonuçta onu kaçırmıştık. Son duyduğum kadarıyla, bu tür şeyler flört dünyasında pek hoş karşılanmıyordu. Vampir Kralı olarak, genellikle istediğimizi alırdık, bu yüzden bizim için kaçırmak o kadar da sıra dışı bir şey değildi. Ama şimdi, başka birinin duygularını da göz önünde bulundurmamız gerekiyordu ve bu bizim için yeni bir alandı... Onun arkadaşıyla uğraşmak da öyle, sadece onu sarmalamak değil.

Elimi onun ince boynuna doladım ve kızımın nerede olduğunu söyleyene kadar sıktım. Hayır, ben oyalanmak ve cazibemi kullanmakla uğraşırken, Victor onun telefonunu alıp kızımızla ilgilenmişti.

"Demek bu civarda yaşıyorsun, tatlım?" diye sordum, onu utandırarak, büyük gözlükleri burnundan kayarak, uçlarına ulaşmadan onu yukarı itmeye zorlayarak. O sevimliydi ve bir zamanlar akşam yemeği için biraz Gotik tarzı birini hayal edebilirdim. Ama küçük Peach'ten sonra, başka kimse ilgimi çekmedi. Başka kimse ona yaklaşmadı bile! Çünkü o beni diğerlerinden mahrum bırakmıştı ve ben bundan son derece mutluydum.

"Öyle bir şey," diye cevapladı, beni etkileyen ihtiyatlı bir şekilde, çünkü beni reddedebilecek pek kimse yoktu.

"En iyi arkadaşından ne istediğini bana söyleyecek misin?" diye sordu, aynı anda bir yığın kitaba bir şey damgalıyordu, bu hareketi o kadar iyi yapıyordu ki, ne yaptığını bakmasına bile gerek yoktu.

"Dur tahmin edeyim, sen koruyucu en iyi arkadaş tipisin, değil mi?" dedim, kızımın çıkarlarını gözetken bu kızı şimdiden sevmiştim. O da bunu doğruladı:

"Nessa söz konusu olduğunda, öyleyim."

Yüzümdeki ifade onu daha fazla konuşmaya teşvik etmiş olmalı ki omuzları düştü ve o kibirli, etkilenmemiş bakışı kayboldu.

"Çok şey yaşadı, tamam mı?"

"Eski sevgilisiyle mi?" diye tahmin ettim, Peaches'in bana bunu anlattığını düşünmesini ve bu yüzden bana daha fazlasını anlatmaktan çekinmemesini umarak. Kardeşim eski sevgilisinden bahsettiğinde cinayet işleyip onu öldürmek istedim, hatta o pisliği bulup sırf yaşadığı için onu öldürmeyi bile düşündüm.

"Onu önemsemesi gereken herkesi dene." "Herkes mi?"

diye sordum, bu seferki şokum rol değildi.

"Bak, tek söylediğim, hayatına giren her insan tarafından incitilmiş ve... hala bunun bedelini ödüyor."

Bunu duyunca gerildim, her şeyin köküne inip tüm pisliklere bedelini ödetmek için can atıyordum.

"Sen hariç herkes... sen iyi bir arkadaşsın," diye cevap verdim, eğer o şimdi burada olsaydı onu korumaya çalışacağını bilerek. O da ince omuzlarını silkti ve bana şöyle dedi

"Onun için, kendisinin benim için yapmayacağı hiçbir şey yapmadım. Ama güven sorunları var ve haklı nedenlerle temkinli davranıyor... O pislik,

mümkün olduğunca fazla mesai yaptığını biliyor muydun? Hepsi başkasının borçlarını ödemek için."

Buna kaşlarımı çattım, hızlıca iki ile ikiyi birleştirip başka bir varsayımda bulundum.

"O bir kumar bağımlısıydı, değil mi?" dedim, o da başını salladı, ama bu bana öyle olmadığını söylemek için değildi, çünkü Nessa'ya daha fazlasını yaptığı açıktı.

"Ona hiçbir şey bırakmadı. Ne yazık... İnsanlar, kendileriyle nasıl yaşayabiliyorlar, bilmiyorum, anlıyor musun?" dedi ve ben kardeşime baktım, kızımızla olan konuşmasını yarı dinleyerek.

"Gerçekten karanlık ruhlar... ama söyle bana, adı neydi?"

Dişlerini sıktı ve benim kolay kolay unutmayacağım bir isim söyledi. *Onun lanet olası göğsünden kalbini söküp çıkardıktan sonra, o kalbi elimde attırırken nasıl unutabilirim ki!*

"Dexter... Dexter Armitage."

Ona attığım şeytani sırıtış, ona "Ama lütfen ona söylediğimi söyleme, beni öldürür." demesine neden olmuş olmalı.

Gülümsemem daha da genişledi, çünkü evet, bu yüzden ölüm olacaktı... ama onunki değil. Bu yüzden parmağımı dudaklarımın üzerinde gezdirdim ve ona şöyle dedim

"Dudaklarım mühürlü."

Evet, ve yakında o pisliğin karotis arterinin üzerinde olacaktı, çünkü o pisliği kurutacaktım. Tabii ki, bu kısmı ya da yemeğimi yemeden önce onu ölümüne dövdüğüm kısmı eklemedim. Ve şüphesiz kardeşim, yakında ölecek olan o pisliği avladıktan sonra ona kendi işkence yöntemlerini uygulayacaktı.

Kardeşimden bahsetmişken, Nessa'nın elini zorlayarak ve bir kez daha bize geleceğinden emin olduktan sonra görüşmeyi sonlandırdı. Arkadaşı duyamadığı halde, benim gelişmiş işitme yeteneğim ve dinleme becerim sayesinde bunu biliyordum. Ayrıca Vic, onun numarasını alıp kendi telefonuna kaydediyor gibi görünüyordu. Onu takip etme düşüncesi şüphesiz çoktan aklına gelmişti.

Siktir, ama avı seviyordum.

* * *

Siktir, ama avı seviyordum... Ha, bu düşünce sonunda bana geri tepip lanet olası karma olarak adlandırıldı.

Penthouse'a gelmesi gereken saatten saatler sonra, hala bekliyorduk ve her dakika daha da sinirleniyorduk. Tabii ki telefonunu kapatmıştı, bu yüzden kardeşimle aralarında geçen kısa mesajlardan sonra onu bulmak zaman alıyordu.

"Nerede bu kadın?!" Victor bağırdı ve ben de bu sorunun kaç kez sorulduğunu saymayı bırakmışım.

"Onun adını kesin olarak öğrendin mi?" diye sordum, o da bana sanki aptalmışım gibi baktı.

"Her otobüs durağında, tren istasyonunda ve şehirden kaçmayı düşünebileceği her yerde bir sürü adamımız var."

"En azından pasaportu ve ehliyeti yok," diye ekledim, şehirde araba sahibi olmanın birçok kişi için anlamsız ve pahalı olduğunu, uzun mesafeli seyahatlerin ise Nessa gibi biri için daha da pahalı olduğunu bilerek.

O piçin ona yaptıklarını bildiğim için, onun mali durumu beni dişlerimi sıkmaya zorladı. Victor, onun arkadaşından öğrendiğim şeyi duymak için telefona çok fazla odaklanmıştı, bu yüzden ona tüm borçlarının gerçek nedenlerini bildirmek gibi pek de hoş olmayan bir görevim vardı.

Victor sonunda yumruğunu arabanın camına vurarak kırdı ve bu beklenmedik öfkeye şaşırdım. Oh, öfkeleneneğini biliyordum, ama bunu bu kadar açıkça göstermek tam olarak kardeşimin tarzı değildi.

Hayır, genelde ben öyleyimdir.

Ama o burada olmadığı her dakika öfkemiz daha da artıyordu. Şimdi bir seçim yapmamız gerekiyordu. Bir kez daha iş yerine gidip arkadaşını kullanarak niyetimizi belli edebilir ve ona bize gelmesi için bir şans daha verebilirdik. Ya da onu bize götürecek olan arkadaşını takip edip ikisini de kaçırabilirdik. Arkadaşını koz olarak elimizde tutup, sonunda ona söyleneni yapmasını sağlayabilirdik.

Dürüst olmak gerekirse, ikinci seçeneği daha çok beğendim. Ama yine de, ben uzun zaman önce dalga geçmeyi bırakıp sadece bizim olanı almayı isteyen acımasız bir piç kurusuydum. Çünkü onun bizden nasıl kaçtığını bilmiyordum. Ancak, arkadaşını ele geçirirsek, kaçma olasılığının sıfır olacağını biliyordum. O zayıf gotik kıza bu kadar sadıkken kaçması mümkün değildi.

Tabii ki, Victor burada amacımızın onu bize aşık etmek olduğunu, bizden nefret etmesini sağlamak olmadığını belirten kişiydi. Onu kaçırmak bir şeydi, ama

arkadaşını da bu işe karıştırmak tamamen başka bir şeydi. Ne kadar uzun beklersek, kardeşimde başka fikirler olduğunu o kadar çok düşünüyordum.

Çok kızgındık. Aslında, tüm bu olayda tek tesellimiz, Victor'un Nessa'nın telefonda kendisine itiraf ettiklerini benimle paylaşmasıydı. Nessa, böyle olmamasını dilemesine rağmen, ikimizi de düşünmeye devam ediyordu. Açıkçası, bizim kaderimiz bu olduğu için, ölümlüler için durum böyleydi. Bizim için ise durum bin kat daha kötüydü, çünkü onsuz aldığımız her nefes acı vericiydi. İşte bizim takıntımızın derinliği buydu.

"Kulüpte bize ihtiyaç var," dedi Vic, ses tonu anlatılmamış bir cinayeti andırıyordu.

"Siktir git," diye homurdandım, biramı yudumlayarak, tadı için.

"Kayıp sevkiyatla ilgili haberler var."

"Ee?" diye karşılık verdim, ikna olmamış bir şekilde. Victor'un cinaî sesi kulağımda yankılandı ve duymam gereken her şeyi ekledi.

"Öldürecek bir şeyimiz var."

Bunun üzerine ceketimi aldım ve "Gidelim" dedim.

* * *

Midtown'da sahip olduğumuz, Yunanca'da "Kızıl" anlamına gelen Vyssiní adlı gece kulübüne vardık.

Kırmızı ön kapılara yaklaştık, cadde boyunca uzanan, isimleri konuk listesinde olmamasına rağmen içeri girmek için soğukta bekleyen umutlu insanlarla dolu uzun kuyruğu geçtik. Kapı görevlileri, beklemekten hoşlanmayacağımızı bildikleri için, biz yaklaşımadan önce saygıyla başlarını eğip kordonlu ipi çözdüler.

Gitmemiz gereken yerler, öldürmemiz gereken insanlar vardı...

Kaçırmamız gereken bir kız vardı.

Üçünden bahsetmişken, içeri girdikten sonra arka kapılara doğru ilerledik ve meraklı gözlerden uzak bir yerde tüm "işlerimizi" hallettik. Ana ofisimiz buradaydı, sahip olduğumuz bina apartmanımızdan çok uzak olmasa da. Daha çok, diyelim ki, kötü işlerimizi burada yürütüyorduk. İçeri girdiğimizde Andras'ın bizi beklediğini gördük.

Verdiği bilgi çok uzun sürmedi, ama kanatacak bir kurban bulana kadar beklemekten yorulacak kadar uzun sürdü. Küçük Peach'im yanımda olmadıkça ruh halim gittikçe kötüleşiyordu. Kardeşimin çenesinin öfkeli titremesinden, onun da aynı şeyi hissettiğini söyleyebilirim. Çoğu zaman bu tür düşük seviyeli işleri piyadelerimize bırakırız, ama Andras şu anda buna ihtiyacımız olduğunu biliyordu.

Ve haklıydı.

Ancak, hiçbirimizin beklemediği şey, Andras'ın küçük kaçakımızın az önce görüldüğünü bildiren bir telefon almasıydı. Ama bu haberden daha da şok edici olan, onun aniden odaya dalmasıydı.

Fırladı...

Sevimli ve sarhoş.

Bölüm 23
Elma Şarabı
Vanessa

Kırmızı kapılar.

Tabii ki giriş kırmızıydı.

En azından bir kez olsun kıyafetim ortama uygun düşmüştü.

Stacey'den kartı alıp falcının numarasını aradığım anda, bana bu adresi vermişti. Burada özel bir etkinlik düzenlediğini ve onunla gerçekten konuşmam gerekiyorsa, bu gece kulübünde benimle görüşeceğini söylemişti.

Aslında, tuhaf bir şekilde şaşırmış görünüyordu, ama benim aramamdan dolayı değil. Hayır, bana nereden aradığımı sorduktan sonra, sarhoş halimle ona dairemden aradığımı söylediğimde şaşırmıştı. Ancak o zaman bana adresi verdi, bu yüzden burada durmuş, içeri girmek için sabırsızlanan uzun insan kuyruğuna bakıyordum.

Her kadın, benim asla alamayacağım en moda kıyafetleri giyiyordu ve hepsinin kolunda tasarımcı ayakkabıları, çantaları ve terzi dikimi takım elbiseli iş adamları vardı. Erkek arkadaşı olmayanlar ise gruplar halindeydi... Her biri muhtemelen içerideki seçkinlerle tanışma şansı yakalayacağını umuyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, bu yer tam da bunun için uygun bir yerdi, çünkü bir bakışta içeri girme şansımın çok az olduğunu anladım.

Özellikle de aptalca kendime baktığımda, olmaya çalıştığım küçük gotik kıızı gördüğümde.

Stacey'den siyah ve mütevazı bir şey ödünç almayı umuyordum. Ancak, falcı bana adresi söylediğinde, oda arkadaşımın beni bir elbise giymem için ikna etmesine izin verdim.

Şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum.

Stacey bana elbisenin Ophelia adında olduğunu söyledi. Elbiselerin isimleri olabileceğini bile bilmiyordum. Ama görünüşe göre olabiliyormuş ve vardı da. Siyah tafta, yanlarımdan fırfırlarla toplanmış, ardından korseli üst kısmın düz siyah panelleriyle birleşmişti. Kalın siyah kurdeleler çaprazlamasına çekilerek kumaşı o kadar sıkı tutuyordu ki göğüslerim üstten taşacak gibi görünüyordu... Stacey'nin benim kıvrımlarım olmadığı gibi benim de onun boyu olmadığım için buna şaşırmadım. Yine de, siyah bağcıklı botları sayesinde, yürümesi ne kadar zor olsa da boyumu yaklaşık on santim uzatmayı başarmıştım.

Etek ise farklı uzunluklarda siyah dantellerden oluşuyordu ve her birinin kenarları fırfırlıydı, bu da eteğin bacaklarımın etrafında genişlemesini sağlıyordu. Ayrıca arkası önünden daha uzundu. Opak siyah taytlar, farklı yönlerde çaprazlanan daha kalın kumaş sayesinde bacaklarım kalın kayışlarla sarılmış gibi görünüyordu. Botlar ise, farklı kalınlıklarda birçok zincirle süslenmiş parlak bir malzemeden yapılmıştı. Bence de çok havalı görünüyorlardı, ama hala sarhoştum, ne bilebilirdim ki?

Elbise, omuzlarımdan sürekli düşen ve kollarımın üst kısmına sarkan kalın dantel kayışlarıyla kendimi gotik bir hanımefendi gibi hissettirdi. Tabii ki Stacey saçlarımı da kıvırdıktan sonra bir tarafa çevirip, elbisenin dantelinden yapılmış siyah bir gülle tutturmuştu. Makyajım dumanlı siyahtı, kalın eyeliner ve maskara gözlerimi bir oyuncak bebeğin gözleri gibi gösteriyordu. Koyu kırmızı ruj gotik görünümü tamamlıyordu, ki bu görünüm artık herkesin küçümsediği bir şeydi. Sanki ben, kendi türümle kalmam gereken bir tür New York dışlanmışımıymışım gibi.

Siktir et onları! Kimseyi etkilemek için orada değildim. Sadece sokakta belli bir vampir ikilisi tarafından görülürsem diye bir kılık değiştirmek istedim. Ayrıca bir kulübe girebilmek için yeterince şık olmam gerekiyordu ve bana sunulan az sayıda seçenek arasında, korse sayesinde bana gerçekten uyan tek elbise bu olduğu için, alabileceğim en iyi şey buydu.

Bu yüzden, görevimi aklımda tutarak, Stacey'nin bana ödünç verdiği siyah kafataslı çantayı kalçama yerleştirdim ve kapıcılara doğru yürüdüm,

sarhoş halimde tökezlememeye çalışarak. Ancak, bana doğru gelen başka bir adamı görmedim ve ona çarptım, çarptığım anda özür dilemek zorunda kaldım. Yakışıklı siyahi adamı tanımadım, ama gözleri bana doğru büyüdü, muhtemelen giydiğim kıyafet yüzünden. Koyu gri takım elbisesi benim giydiğim kıyafetle çarpıcı bir kontrast oluşturunuyordu ve bir toplantıya gidiyormuş gibi görünüyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, başımı eğerek.

"Hata bendeydi, ama lütfen, siz geçin," dedi ve bunun sadece utanç verici bir sonla biteceğini biliyordum. Çünkü böyle bir yere girebilme şansımın en iyi ihtimalle çok az olduğunu biliyordum. Sırada bekleyen diğerlerinden daha çok bana acısalar bile, giriş ücretini karşılayabileceğimi sanmıyordum. Sarhoş halde oraya gitmeden önce bunu düşünmem gerektiğini fark ettim.

"Teşekkürler," dedim ve ona küçük, gergin bir gülümsemeyle karşılık verdim, sonra sıranın önüne geçip büyük, ürkütücü kapı görevlilerinin yanına gittim.

"Adınız?" diye sordu biri, bana her şeyi anlatan bir bakış attı... *hayatta olmaz*. Ama tam o sırada arkamdaki adam benim önüme geçerek konuştu.

"O benimle birlikte," dedi kararlı bir sesle ve onların gözleri büyüdü, sonra başlarını salladılar. Kapı görevlileri ip bariyeri kaldırdığında sıra şikayet etmeye başladı ve dürüst olmak gerekirse, ben de onların kadar şok olmuşum.

"Bunu benim için yapmak zorunda değildin," dedim iri yarı adama, gözleri o kadar koyu ki, giriş holünün loş ışığında siyah görünüyordu.

"Sorun değil, ama burada biriyle buluşacak mısın?" diye sordu. Giriş ücreti ödemek için hostese yaklaştığımızda başını salladığını fark ettim. Güzel ve sık sarışın kadın, özellikle kıyafetimi gördükten sonra bir an şaşırılmış göründü.

"Erm, evet, bir nevi," diye ekledim ve bizi içeri alan hostese bakarak, bir sonraki kişilere ödeme yapmalarını istediğini gördüm.

"Burada mı çalışıyorsunuz?" diye sordum, o da bana gülümseyerek

"Bingo" dedi.

"Vay canına," dedim, etrafa bakınarak bu saf zenginlikleri kendi gözlerimle gördüm. Ancak odanın ortasındaki devasa cam avize, tavandan farklı uzunluklarda dev kan damlaları düşüyormuş gibi görüldüğü için beni ürpertti. Binanın ön cephesinin tamamı, küresel bir şekle sahip kavisli renkli camdan yapılmıştı ve zengin kırmızı renkli yuvarlak koltuklar, tasarımın konturlarını mükemmel bir şekilde yansıtıyordu.

Dans pisti bile kırmızı camdan yapılmış gibi görünüyordu, ama üzerinde siyah kıvrımlar olduğu için şüphesiz bir tür reçineden yapılmıştı. Bu, bir tarafa yerleştirilmiş kavisli barla aynıydı ve ön kısmı da aynı reçineden yapılmıştı. Duman efekti, kırmızı renkte kıvrılan dumanlar ve karanlık kıvrımlar gibi yerden yükseliyordu. Barın arkasına yerleştirilmiş ışıklar her şeyi aydınlatıyor ve ortama ürkütücü bir hava katıyordu.

"Demek birini arıyordun?" diye sordu yanımdaki adam, ben de o anda onun beni bırakmadığını fark ettim, çünkü ben tüm odayı hayretle seyrediyordum.

"Evet, bir falcı, o... burada bir etkinlikte falan çalışıyor."

Sanki bunu ilk kez duyuyormuş gibi gözlerini kısarak, "Bir bakayım" dedi ve telefonunu ceketinin iç cebinden çıkardı.

cebinden çıkardı. Kimi aradığını bilmiyordum ama yabancı bir dilde konuşmaya başladı. Fransızca gibi geliyordu ve Yunanca olmadığına şükrettim çünkü o zaman oradan kaçardım. Giderdim. Aslında, bir daha Yunanca konuşulduğunu duyduğumda çıldırmadan duramayacağımı düşünüyordum.

"Adın ne?" diye sordu, yine gözlerimi bu inanılmaz mekandan uzaklaştırarak.

"Vanessa Cadell," dedim ve o da bir kez başını salladıktan sonra

"Gel, seni götüreyim," dedi ve beni takip etmem için kolunu uzattı beni arka kapılara doğru yönlendirdi. Bu kapılar daha çok yanık kırmızı renkteydi ve kalın siyah çerçeveleri vardı.

"Burada özel bir parti falan mı var?" diye sordum. O, kapıyı koruyan iki kapıcıya başını salladı ve onlar da hiç soru sormadan kapıyı hemen açtılar.

"Evet, koridorun sonunda, siyah kapılardan geçin."

"Tamam, çok teşekkürler," dedim ve o da bana kendini beğenmiş bir gülümsemeyle göz kırptı.

"Rica ederim, Nessa," diye cevapladı, ben içeri girerken, ama birkaç adım attıktan sonra dönüp baktığımda onu yine telefonda buldum. Ayrıca bir şey fark ettim... sarhoş kafamla bile.

"Hey, sana adımı söylemedim... *Nessa*." Son cümle, kapılar hemen kapanırken, neredeyse duyulmayacak kadar fısıldayarak söylendi.

"Bu çok tuhaftı," diye mırıldandım kendi kendime ve koridorda aceleyle ilerledim. Yolda kapılara bakmaya devam ettim, güvenlik görevlilerinin beni içeri aldıkları hatalarını fark edip beni dışarı atmak için kapıdan çıkacaklarını düşünerek. Bu yüzden, ağır görünen kapıları açmanın ne kadar kolay olacağını yanlış hesaplayarak, kendimi kapıdan adeta fırlattım.

"Oopsie... Sanırım ben... *Oh, lanet olsun!*" Kapıyı açıp, düşmemek için tutunarak bağırdım. Yukarı baktığımda, bu gece görmemek için kaçındığım iki adamı gördüğümde kalbim ne yapacağını bilemedi. Gözleri beni baştan aşağı süzdü, kıyafetimi gördükçe ısındılar.

Sarhoş halimde bile, kaçma zamanının geldiğini biliyordum çünkü, Tanrım, ikisi de beni yemek istiyor gibi görünüyordu. Avlarını gören aç kurtlar gibi. Arkadaşları Andras bile şok olmuş ve biraz... *aç görünüyordu.*

Hala tehlikeyi fark edecek kadar akli başında olduğumdan, hızla kapıları geçip koridorda koşmaya başladım, arkama bakıp ikisinin de peşime düştüğünü gördüm. Topuklarımla tökezledim ve dizlerim yere çarptı. Ama en azından alkol ve halı kaplı zemin sayesinde acı çekmedim. Hızla ayağa kalktım, kulübe geri dönmemi sağlayacak kapılara çok uzak olmadığımı biliyordum. Ancak, kapı kollarına tutunup tüm gücümle çekmeye başladığımda, kapılar yerinden kıpırdamadı.

Kilitliydim.

Arkamı döndüğümde Victor ve Talon'un koridorda bana doğru koşarak geldiklerini gördüm. Tanrım, ikisi de o kadar korkutucu görünüyordlardı ki, yemin ederim, nefes alamadım. Tekrar döndüm, yumruklarımı kapıya vurarak bağırdım

"Çıkarın beni! Kapıları açın!" Ancak bu boşunaydı, çünkü onlara ulaştıklarını hissettiğimde korku çılgılığıyla sona erdi. Önce bir el belimin alt kısmına, sonra bir el de morarmış bileğimi nazikçe kavradı. Bu kavrama Talon'a aitti, o da hala kapıya vurmakta olduğum elimi aşağı çekti.

Victor'a gelince, elinin ensemin arkasına kayarak, isterse bana zarar verebileceğini anlayacak kadar güçlü bir şekilde beni kavradığını hissettim. Özellikle de kardeşi ile aynı şeyi yapıp, diğer morarmış bileğimi de kapıdan çekip aldığımda.

"*Nessa, dur,*" Victor kulağıma nazik bir sesle fısıldadı, ben de paniklememek için çaresizce uğraştım. Çünkü bu onun tehlikeli sesiydi.

Beni bir şeyler yapmaya zorlayabileceğini bildiğim ses. Aptalca, salakça, ahmakça şeyler. Sonunda pişman olacağım şeyler. Tıpkı Talon'un sorduğu gibi

"Şimdi, bizimle savaşacak mısın, küçük Peach?"

Başımı salladım, savaşmayacağımı söyledim.

"Aferin kızım," dedi Victor, elini bileğimden çözüp parmaklarımı kavradı. Sonra, gerçeklik beni vurmaya başladığında, onların ofisi olduğunu düşündüğüm yere doğru yürümeye başladılar.

Falcı beni tuzağa düşürmüştü.

Bu, onun onlar için çalıştığı anlamına mı geliyordu? Neredeyse bunu soracaktım ama kapılara yaklaşırken kendimi durdurdum. Talon'un eli, kardeşinin elinden kurtulmam ihtimaline karşı belimin altında kalmaya devam etti. Tabii ki, sonunda bu, ayakta kalmama yardımcı oldu çünkü bir kez daha topuklarımdan tökezledim ve Talon bir adım geriye düşerek belimi kavrayarak beni dik tuttu.

"Vay canına, ufaklık... Görünüşe göre elimizde küçük bir ayyaş var," dedi Talon arkamdan, sesindeki mizahı kolayca duyuluyordu. Utanç verici bir şekilde geçirdiğimde, hemen ardından bir kıkırdama geldi. Yani, büyük bir Viking geçirtisi falan değildi, ama ikisinin de gülmesine yetecek kadar kötüydü.

"Biri sinirlerine yenik mi düştü?" Victor başımı geriye doğru eğip gözlerimin içine derinlemesine baktıktan sonra sordu.

Cevap vermediğimde, başını o kadar eğdi ki, ilk başta beni öpecek sandım. Ve buna verdiğim tepki yüzünden kendime çok kızdım, çünkü dudaklarım sanki buna hazırmışçasına biraz açıldı. Tabii, artık biraz daha uzun boylu olmam da yardımcı oldu, böylece o kadar eğilmek zorunda kalmadı.

Ama sonunda beni öpmedi. Hayır, sadece burnunu dudaklarımın kenarına sürttü ve derin bir nefes aldı.

"Mmm, elma kokusu alıyorum."

Çenemin başka birinin elinde tutulduğunu hissettim ve yüzüm Talon'a döndü. Böylece kardeşi gibi aynı şeyi yapabiliirdi, burnunu dudaklarımın üzerinde gezdirip mırıldanarak

"Elma likörü."

"Elimde sadece o vardı," diye küçük bir itirafta bulundum ve ona baktım.

Tanrım, ne kadar yakışıklıydı... Gülümsemesi nefesimi kesmişti. Birinin bu kadar seksi olması yasadışı olmalıydı. Şu anda tek hatırlayabildiğim, beni öpüş şekliydi... *ikisinin de beni öpüş şekli.*

Aptalca bir şekilde ikisinin de... *Tekrar*

yapmasını istiyordum.

Bölüm 24

Dizlerinin Üstüne Çök

"Yine bizden kaçtın, küçük Ateşböceği," dedi Victor, beni işaret ederek.

"Ve beni yatağa bağladın."

"Evet, ama bunun bize ne faydası oldu ki," diye cevapladı ve beni kanepeye doğru çekti. Hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kanepesi siyahtı. Odadaki hemen hemen her şey gibi. Yani, onların vampir olduklarını önceden bilmiyordum, şimdi ciddi ciddi sorguluyor olurdum. Duvarlar kan kırmızısıydı ve odadaki tüm mobilyalar siyahtı. Bir duvarda, savaş ve ölüm sahnelerini tasvir eden, karmaşık oymalı ahşap üzerine parlak boya ile yapılmış bir resim vardı. Bir başka duvarda ise, baş aşağı asılmış farklı dini haçlardan başka bir şey yoktu, bu da bana şu soruyu sordurdu: Bu, Deccal'ın işareti değil miydi? Eğer bu, onların vampir olduklarının işareti değilse, neyin işareti olduğunu bilmiyordum. Aşağı baktım ve ayaklarımın altındaki kalın kırmızı halı, siyah ve gri renkli süslü kıvrımlarıyla büyüleyiciydi.

Aslında, halıyı incelemekle o kadar meşguldüm ki, geri çekildiğimi hissedene kadar oturduğumu fark etmedim ve hepsi yanıma oturdular.

"Rahatla tatlım," dedi Victor nazikçe, elini omzuma koyarak, istediğini yapmam için yeterli basıncı uyguladı. Victor'un dokunuşu sayesinde, askım düşmeye teşvik edildikten sonra omzum artık çıplaktı.

"Bana ne yapacaksınız?" diye sordum, onlar istediği pozisyona geldiğinden emin olduktan sonra.

Talon buna güldü ve bana "Öncelikle, tekrar düşmeden önce ayağa kalkmanı sağlamak için" dedi.

Yüzüm kızardı ve küçük bir sesle, "Topuklu ayakkabılara alışkın değilim," dedim. "İyi, o zaman onları giydiğinde koşamazsın," dedi Talon, göz kırparak.

"Bunları Stacey'den ödünç aldım, bu yüzden bana büyük geliyorlar, elbise de öyle, ama o bana büyük gelmiyor çünkü göğüslerim onunkinden daha büyük, ama saçımı ve makyajımı da o yaptı," dedim sarhoş bir sesle.

Victor bana sırtıttı, ama alaycı bir sırıtış değildi, daha çok hayranlık dolu bir sırıtıştı.

"Çok güzelsin Nessa, gözlerimize bayram ettiriyorsun ama sormak zorundayım, bu değişim neden?" Victor sordu ve Talon da ona katılarak

"Gerçekten gotik bir zevk."

Yine kızardım ve eteğimi düzeltmeye başladım. "Bu benim kılık değiştirme kıyafetim."

Talon, saçımdaki gülün yaprağını koparıırken gülmemeye çalışıyor gibi görünüyordu.

"Bunu söylediğim için üzgünüm tatlım, ama bizi kandırabilecek hiçbir şey giyemezsin... *sarımsak elbise bile*," dedi Victor, son cümleyi şakacı bir tonla kulağıma fısıldayarak beni istemeden güldürdü.

"Elbisen var mı, Peach?" diye sordu Talon, ben de ona başımı salladım ve bana attığı bakış acıma değil, sinirlenmeydi. Nedenini sormak üzereydim ki, "Peki, bu durum çok yakında değişecek" dedi.

"Sorun değil, elbiseye ihtiyacım yok. Ben sadece bir kitapçıda çalışıyorum," dedim. Victor parmaklarını çenem boyunca gezdirdi ve yüzümü nazıkçe kendine doğru çevirdi.

"Bize seninle ilgilenmemize izin vereceksin, değil mi Nessa?" Onun sorusuna şaşırarak biraz geri çekildim.

"Bana bakmak mı istiyorsun?" diye sordum, anlamadığım için kafam karışmıştı.

"Tabii ki... Bu hiç olmamalıydı," diye cevapladı Talon ve aşağı baktığımda, sol elim

elinin onun elinde olduğunu ve parmağını morarmış bileğimin üzerinde gezdirdiğini fark ettim. "Bağlandığın yerlerden kurtulmaya çalıştın... bu şekilde mi kurtuldun?" diye sordu, kardeşi Victor diğer elimi tutup bileğimin içini öperken.

Oradaki mavimsi cilt, kurtulmak için ne kadar çabaladığımı gösteriyordu ve o bunu görünce pişman olmuş gibi görünüyordu.

"Sanırım öyle," diye cevap verdim, yalan söylediğimi ve onlara gerçekte nasıl kaçtığımı söyleyemeyeceğimi bilerek.

Eğer söylersem, bunu bir daha yapma şansım kalmazdı çünkü açıkça bu gece beni eve bırakmayacaklardı. Hayır, gideceğim tek bir yer olduğunu biliyordum ve bu düşünce beni hem korkutuyor hem de korkutmuyordu. Sanki sonsuza kadar kapana kısılma ihtimalini bilerek, isteyerek yasak bölgeye adım atmak gibiydi.

Gönüllü bir mahkum.

"Peki kapının kilitleri, bu nasıl mümkün oldu?"

Kaşlarımı çattım ve ona "Kendimi pek iyi hissetmiyorum" dedim.

Yalan söylemiyordum, çünkü bu konuyu konuşmak bana garip geliyordu. Sanki aralarında gizli ve sessiz bir şey geçiyormuş gibi, başımın üzerinden birbirlerine bakiştıklarını hissedebiliyordum.

"Su ister misin?"

Talon ayağa kalkıp iri vücuduyla masaya doğru yürürken, Victor'un sorusuna başımı sallayarak cevap verdim. Bir şeye bastı ve tıpkı evlerinde olduğu gibi, gizli bir hoparlörden bir ses geldi.

"Efendim?"

"Su ve belki biraz ağrı kesici," diye ekledi, benim rahatsızlığımın içkiden kaynaklandığını düşünerek. Kim bilir, belki öyleydi, ama *ya başka bir şeyse?*

"Kardeşim ve ben değilsek, burada kimi arıyordun?" diye sordu Victor ve ben başımı sallamaya başladım.

"Söyle bana," diye ısrar etti ve ben de ona söylemeye hazır olarak ağzımı açtım, çünkü daha önce olduğu gibi, onu reddedemezdim. Ancak baş dönmesi hissi arttı ve kendimi durduramadan başım öne doğru eğildi ve yerlerine kusmaya başladım.

Victor bir an için şoktan hareket edemeyecek kadar şaşkın görünüyordu ama ben daha fazla kusmaya başlayınca harekete geçti. Tüm saçlarımın yüzümden geriye toplanıp ensemin dibinde tutulduğunu hissettim. Sonra Talon yanıma geldi ve yanıma çömeldi, eli sırtımda yatıştırıcı dairesel hareketler yapıyordu.

"İşte böyle, hepsini çıkar bebeğim," dedi Talon, pahalı görünümlü halılarının üzerine kusmuş olmamdan hiç rahatsız olmamış gibi. Vampir kaçırırlar olsun ya da olmasın...

Tamamen utanmıştım.

"Çok... üzgünüm, yenisini... alabilirim," diye söylemeye çalıştım, Victor yanımda hırladı, bu agresif ses beni irkitti.

"Halı umurumuzda değil tatlım, o yüzden sus ve kendini iyi hissetmeye çalış... Tamam mı?" Talon sırtımı ovmaya devam ederken bana böyle dedi. Kapıda bir vuruş duydum ve artık yalnız olmadığımızı fark edince utançım iki katına çıktı.

"Su," diye bağırdı Victor ve ilk başta bana söylediğini sandım.

Ama sonra "Şimdi git" diye emretti.

Sesindeki öfke beni ürpertti ve Talon da elini hala sırtımda tutarken bunu hissetti.

"Victor," diye uyardı, kardeşinin beni korkuttuğunu açıkça biliyordu.

Yine o şeyi yapıyorlar mı diye merak ettim, sadece bakışlarla iletişim kuruyorlar mı diye

çünkü bir sonraki hatırladığım şey, Victor'un öne eğilip bana bardağı uzattığıydı.

"Al, iç, bebeğim," dedi nazikçe, kardeşi gibi konuşuyordu ve sesindeki şefkat beni anında rahatlatı.

İstediğini yaptım, kendimi sakinleştirip içkiyi içebilecek kadar sakin hissediyordum. Ama tam o anda utanç beni vurdu ve lanet olası bir kamyonun gücüyle vurdu.

"Lütfen... lütfen gitmeme izin ver. Çok utanıyorum," diye itiraf ettim, Victor alaycı bir şekilde gülerken Talon bana şöyle dedi

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

Bundan birkaç saniye sonra, Talon beni kollarının arasına aldı ve başım dönerek koluna yaslandı.

"Hiçbir yere gitmeyeceğimi sanıyordum?" diye sordum, gözlerimi kapatarak, çünkü dünyanın dönmesini durdurmanın tek yolu buydu.

"Şşş, küçük sarhoş kız," Talon bana seslendi ve bir kapının kapandığını duyduğumda gözlerimi açtım, kendimi bir banyoda bulduğuma şaşırdım. Ve bu, bir gece kulübünde bulmayı beklediğim türden bir banyo değildi.

Bir tanesi dışında kabin yoktu. Yukarıdaki büyük duş başlığını çevreleyen ve odanın odak noktası haline gelen altıgen bir cam. Tasarımı ve şekli o kadar sıradışıydı ki, daha çok

bir sanat galerisinde bulabileceğiniz bir şeye benziyordu. Siyah metal çizgilerle bölünmüş bir cam kafes gibi.

Çift lavabo, duşa bakan duvar boyunca uzanıyordu ve gri mermer lavaboya yerleştirilmişti. Tuvalet başka bir duvarın arkasına yerleştirilmişti, ancak odanın ana özelliği duşuydu.

Talon beni lavaboların arasındaki tezgahın üzerine oturttu, arkamda bir ayna duvarı vardı. Aynalara bakmadığım için mutluydum çünkü nasıl görüldüğümden korkuyordum. Hastalıktan dolayı gözlerimden akan yaşların hala cildimde olduğunu hissedebiliyordum, bu da maskaramın yüzümden akıp akmadığını ve dudaklarımın köşelerinde bulaşmış rujun olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Talon önüme geçip başparmaklarıyla gözlerimin altını silerken, yanaklarımı avuçlayarak yüzümü yukarı doğru kaldırdığında bu şüphem doğrulandı.

"Yalan söylemeyeceğim tatlım, ama berbat durumdasın."

Yüzümü utançla çevirmeye çalıştım. Ama o buna izin vermedi, aksine yüzünü benimkine yaklaştırdı ve sırtarak bana şöyle dedi

"Ama sen bizim sevimli dağınık halimizsin."

"Haklısın," dedi Victor, elinde bir paket ve suyla bizi içeri takip ederek.

"Bar çalışanlarından biri bunları buldu," dedi Victor kardeşine, ona yüz mendili gibi görünen bir paketi uzattı.

Talon hiçbir şey söylemedi, ama bir tanesini çıkardı ve yüzüme yaklaştırdı, ben de geri çekilip şöyle dedim

"Ben yapabilirim."

"Yapabilirsin ama yapmayacaksın," diye uyardı ve rahat tavrının yerini sert bir emir almıştı. Özellikle de çenemi tutup yüzümü sabit tuttuğunda, reddedemeyeceğim bir emirdi.

"Gözlerini kapat," dedi ve şimdi gözlerimin üzerine yeni bir mendil sürdü. Beyaz bez siyah ve lekelerle kaplandı. Sırada dudaklarım vardı, Victor onlara da yeni bir mendil ve fazladan bir şey sürdü.

"Naneye alerjin mi var?" diye sordu.

Başımı salladım ve "Sadece hapşırmamı sağlıyor" dedim.

Bunun üzerine dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı ve "O zaman ağzını aç" dediğinde yüzünde bir sırıtiş kaldı.

Yine düşünmeden yaptım ve o ağzıma bir şey attı, bir kez daha bu ikisine neden bu kadar güvendiğimi merak ettim... o kadar güvendim ki, bana istedikleri her şeyi yapıyordum. Tamam, bu

bana uyuşturucu falan vermiş gibi değildi ve onun *dediği* gibi olduğunu görünce rahatladım... *nane*. Ağzımdaki kusmuk tadını gidermek için kesinlikle buna ihtiyacım vardı, ama burnumda hissettiğim o bilinen gıdıklanmayı hiçbir şey giderebilirdi.

"Achoo!" dediğim gibi hapşırdım, Talon kıkırdadı, Victor parmaklarının arkasını yanağımda gezdirip

"Çok tatlısın."

Yine kızardım, makyajımdan arınmış ve Talon yüzümü temizlemiş olduğu için bunu kolayca görebiliyorlardı.

"Ah, işte bizim güzel kızımız," dedi.

"Gerçekten öyle, şimdi iç," dedi Talon, bardağı bir kez daha bana uzattı. Söyleneni yaptım ve itiraf etmeliyim ki, onların önünde hasta olmak ne kadar utanç verici olsa da, hayatımda hiç bu kadar önemsendiğimi hissetmemiştim.

"Daha önce kimse bana böyle ilgi göstermedi," dedim kendimi durduramadan, vücudumda kalan alkolün etkisiyle filtrelerim tamamen ortadan kalkmıştı.

Talon bana yumuşak bir bakış attı ve Victor bana şöyle dedi

"O zaman buna alışsan iyi olur, Firefly, çünkü hiçbir yere gitmiyoruz."

Bunu kanıtlamak için yaptığı şey, ağzımı komik bir şekilde açık bırakmıştı. Talon bile gülerek çenemi hafifçe vurdu, sırf bu utanç verici gerçeği hatırlatmak için. Ama elinde değildi, kardeşi gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında.

"Ne... ne yapıyorsun?" diye kekeledim, gözlerim onun muhteşem vücudunu görünce büyüdü. Sanki Nil Nehri'nin ikiye ayrılması gibiydi, çünkü gömleğini açıp büyük omuzlarından çıkardığı an, o kadar epik bir andı. Ama orada durmadı... sonra kemerini çekti ve pantolonunu açtı.

Bundan sonra duşa doğru yürüdü ve şık kontrol çubuğuna dokundu. Duş çalışmaya başladığında, yağmur sesi odayı doldurdu. Zihnim hala dönüyordu ve Victor'un inanılmaz vücuduna aşırı odaklanmışım. Aslında, biri tüm borçlarımı silmeyi teklif etse bile, gözlerim Victor'un kaslarından ayrılmazdı.

Vay canına! Vücudu inanılmazdı. Kaslarla dolu, her biri belirgin ve parmaklarımla izlenmek için yalvaran bir güç merkezi. Dalgalı sekizli karın kasları ve sanki yolu gösteren o lezzetli V şekli... Tanrım, daha önce ağzımın

kuru olduğunu düşünüyorsam, bu kum içmek gibiydi. Neredeyse nane şekerimle boğuluyordum!

"Gördüğün hoşuna gitti mi, tatlım?" Talon gülerek sordu ve bir kez daha çenemi okşadı. Ama ağzımı kapatamıyordum, özellikle de Talon geri çekilip gövdesini çevirerek yarım saniyede siyah tişörtünü başının üzerinden çıkardığında.

"*Oh, lanet olsun,*" diye mırıldandım, daha fazla kas ortaya çıktıkça.

Sanki kendi striptiz şovumla ödüllendiriliyormuşum gibiydi, çünkü o da kemer tokasını çekti, metalden ve daha çok motorcu tarzında bir toka. Sanırım onun karanlık tarafına uyan, ölüm meleği tokasıydı.

Sırada kot pantolonunun en üst düğmesi vardı ve yemin ederim nefes alamıyordum. İkisi de önümde, yan yana dururken nefes alamıyordum. Yüz hatlarında hafif bir benzerlik olsa da, ikisi arasındaki fark şaşırtıcıydı. Yüksek elmacık kemikleri ve asil burunları ile aynı kemik yapısına sahiptiler. Tal biraz daha iri olmasına rağmen, boyları ve vücutları da birbirine yakındı.

Ancak, aralarındaki farkları belirtmem gerekirse, Victor'un vücudunun daha çok süper tonlu bir atletin vücuduna benzediğini söyleyebilirdim. Agresif bir kafes dövüşçüsü gibi. Talon ise daha az kaslı ve daha iri, vücut geliştirici gibi bir vücuda sahipti. Omuzları biraz daha geniş ve karnı biraz daha az sivriydi. Ama aralarındaki farklar ne olursa olsun, her santimetreleri inanılmazdı ve gözlerimi onlardan ayıramıyordum. Ya da belki de salya akıtmak doğru kelimeydi... Kahretsin, *salya mı akıtıyordum?* Kontrol etmek için bile elimi ağzıma götürdüm.

"Ne dersin kardeşim, kızımız çok mu fazla giyiniyor?" diye sordu Talon, kardeşinin omzuna dirsek atarak, ima ettiği şeye beni şaşkına çevirdi.

"Öyle sanırım, bunu düzeltelim, olur mu?" Victor, yaklaşırken gözlerinde kurnaz bir parıltıyla cevap verdi.

"Ben... ben..." Konuşamadım ve Victor yarı çıplak bir şekilde bana çok yaklaşınca, ona bakmaktan başka seçeneğim kalmadı ve kaşlarını kaldırarak bana meydan okudu. Orada, saçımdan çiçeği nazikçe çıkardı ve tezgahın üzerine koydu.

"Elbiseni yırtıp atacağım dememiş miydin?" diye sordu ve yanaklarım yine kızardı. Yemin ederim, bu iki erkeğin yanında kızarmak benim için kalıcı bir durum gibiydi.

"Sadece sebze gibi giyinmişsen," diye hatırlattım ona, o da başını hafifçe sallayıp sırttı, sanki benimle ne yapacağını bilmiyor ama yine de beni seviyormuş gibi.

"Ayrıca, bu elbisenin adı Ophelia ve benim değil," dedim ve o gülerek artık kırmızı olmayan dudaklarımı parmağıyla okşadı.

"Siktir, çok tatlısın," dedi ve yine kızarmayı engelleyemedim. Ama sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Tek dizinin üzerine çöktü.

Bölüm 25

Ateşteki Kan

Böyle bir adamın önümde bu şekilde eğilmesini görmek nefesimi kesti çünkü, şey, bunun çok sık olacak bir şey olduğunu düşünmüyordum, hatta hiç olmayacağını düşünüyordum. Aptalca, delice, safça ve her şeyden önce tehlikeli bir şekilde, ilk birkaç saniye boyunca, tüm soruların sorusu geleceğini düşündüm.

Ama daha da çılgınca olanı...

Evet diyecektim.

Ve o tek anda, kaçmam gerektiğini ve bu sefer Lower Manhattan'dan çok daha uzağa gitmem gerektiğini anladım. Bu kardeşlerin üzerimde kurdukları gücün yakında kaçınılmaz olacağını bildiğim için, bir kez ve sonsuza kadar ayrılmam gerekiyordu. Ne kadar uzun kalırsam, bunun gibi anların yaşanmasına o kadar izin vermiş olacaktım ve o kadar derine batacaktım.

Asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şeydi bu.

Bir daha kimseye üzerimde böyle bir güç vermeyecektim... *Asla.*

Ama kendime bunu verecektim. Bu tek gece, ve bu, ayrılırken yanımda götürdüğüm tek şeydi. Bir ömür boyu sürecektir pişmanlık ve acı tatlı kederle başa çıkacak kadar güçlü olacağını bildiğim bir şey.

Bu yüzden, o benim botlu ayağımı ellerine alırken, fermuarı indirip botu çıkarırken gözlerini benden hiç ayırmadan izledim. Ancak, ayağımı bırakmak yerine, iki eliyle tutup ağrıyan yerlerini ovuşturdu. Bu güçlü adam önümde diz çöküp, ayaklarımın masajını yaptı

kraliçenin önünde bir kral gibi, bu gerçekten oluyor mu diye sormama yetecek kadar güçlüydü. Eğer bu sadece bir rüyaysa, beynimin beni bu anın saf mutluluğunda sonsuza kadar tutmasını istedim.

Onun yaptıklarına ve sonsuza kadar onun olacağıma dair düşünceye karşı inlemekten kendimi alamadım. O masaja devam ederken, kafam geriye düştü, bir bacağımdan diğerine geçerek, o da botunu çıkardı. Bacaklarımın yukarısına uzandı ve ellerinin elbisenin altına kaymasını hissettiğimde nefesim kesildi.

"Vay canına!" diye bağırdım, ellerimi onun ellerine götürdüm ve kumaşın üzerinden sıktım, ona ne yaptığını sormak üzereydim. Kısa süre sonra, sadece taytımı değil, külotumun bel kısmını da tuttuğu ve her ikisini de yavaş, şehvetli bir okşama ile bacaklarımdan aşağı çektiği anlaşıldı. Parmakları uyluklarımın üzerinde kaydı, ben de onun görmemesi gerekenleri görmemesi için bacaklarımı hızla kapattım, sonra dizlerimin üzerinden ayak bileklerime kadar indi. Derin nefesim ve gergin kaslarım, tepkilerimi açıkça ortaya koydu.

"Mmm, sanırım zayıf noktayı buldun kardeşim," dedi Talon yanıma gelip elini başımın arkasına koyarken, parmak ucu yanağımı okşadı.

Victor mırıldandı.

"Sanırım haklısın, bakalım daha kaç tane bulabiliriz, olur mu?"

Victor'un yerini hızla Talon'un almasıyla nefesimi tuttum, Talon belimi kavrayarak bana doğru adım attı. Talon sonra tutuşunu sıkılaştırdı ve beni tezgahdan çekip ayağa kaldırdı. Ardından hızla döndürüldüm ve mermer kenara itildim, aynaya bakmak zorunda kaldım.

"*Ellerini düz tut,*" diye emretti Talon sert bir sesle ve her zamanki gibi, bu emri reddedemezdim.

"Bunu çıkarma zamanı," diye uyardı ve ellerini korsenin arkasını çekmeye başladı. Kısa sürede korsenin gevşediğini ve daha rahat nefes alabildiğimi fark ettim.

Onun çok daha büyük vücudu üzerime eğildi ve aynada onu görmek, korse olsun ya da olmasın, yine nefes almakta zorlanmama neden oldu. Ellerini benim ellerimin yanına koydu ve arkamdan beni sıkıca kavradı, merhametsiz bir tanrı gibi bana bakarak, onun önünde korkuyla titrememi bekliyordu.

Bu yüzden başımı eğdim, arkamdaki bu kadar hakim bir figürü izleyemiyordum. Bedenim, bu kadar şaşırtıcı bir boy farkı olduğu için gerginlikten titremeye başlamıştı. Özellikle de artık botlarım yoktu. Ben sadece göğsüne kadar ulaşıyordum, o benden bir baş

boydan daha uzundu. Yani bana kolayca tepeden bakabilirdi. Ta ki ellerimin altında mermeri bulana ve damarların dallarına odaklanıp avuçlarımın altındaki yolculuklarını takip edene kadar.

Bunun onun için yeterli olmadığını kısa sürede anladım, çünkü eli saçımı kavradı ve başımı geriye çekti, bu da bana hafif bir acı vererek bağırmamı sağladı.

"*Bana bak,*" diye neredeyse kükredi ve gözlerim anında aynadaki gözlerine kaydı.

"Ne kadar seksi olduğuna bir bak... Lanet olası bir tanrıça... *Kendine bir bak,*" dedi, elini saçlarıma geçirip başımı boynuma doğru eğerek, hiçbir yere gidemeyeceğimi garanti altına aldı. Beni ısırıp ısırmayacağını bilmiyordum, ama bu noktada, umursayacak kadar endişelenemiyordum bile. O anda bana hissettirdiklerine teslim olmaktan başka bir şey yapamazdım. Sanki dünyadaki en dayanılmaz kızmışım gibi. Sanki beni gerçekten istemiş gibi. Ama ben hiç erkeklerin istediği türden bir kız olmamıştım.

Daha önce kimsenin istediği bir kız. Bu bir uyuşturucuydu.

Lanet bir uyuşturucu ve ben de onun bağımlısıydım.

Aslında, Talon'un boynumu öpüp emdiği hissine o kadar kapılmıştım ki, bir an için yalnız olmadığımı unuttum. Ta ki Victor bize yaklaşıp kadar. Aynada onun tamamen çıplak olduğunu gördüğüm anda, nefesim kesildi.

Bu gerçek tanrı ile aynı odada olduğum halde, nasıl olur da beni tanrıça sanabilirlerdi? O nefes kesiciydi. Nefesimi ciğerlerimden çaldı ve yakınımına gelip burnunu yanağıma dayayana kadar beni esir aldı ve bana emretti

"Nefes al, Ateşböceği."

Doğal olarak, dediğini yaptım ve derin bir nefes aldım, bayılmadan önce çok ihtiyacım olan bir nefes.

Victor geri adım atmadan önce yüzüme gülümsediğini hissettim ve tezgahtan elimi tuttu. Talon, tam da Victor'un önümde durduğunu ve kardeşinin arkamda yer aldığını görmek için döndüğüm anda dudaklarını boynumdan çekti.

"Bu zevki ikimiz de yaşayacağız," diye fısıldadı Talon kulağıma, sonra iki çift elin eteğimin altına uzandığını ve elbiseyi yukarı kaldırdığını hissettim.

"Ama ben sütyen giymiyorum," dedim onlara, korse elbise giydiğim için giymeme gerek olmadığını içimden küfrederek.

"İyi," dedi Victor göz kırparak, sonra elbise hızla başımdan çıkarıldı. Elbise çıkar çıkmaz göğüslerimi hemen kapattım. Victor bu harekete sırtarak karşılık verdi, aynı anda Talon da arkamda alaycı bir şekilde güldü.

"Sanırım küçük Peach'e bizden saklanmaya çalıştığında ne olacağını öğretme zamanı geldi," dedi Talon, ellerini arkamdan bana doladığını hissettiğimde yine nefesim kesildi. Ön kollarımı tuttu ve büyük elleriyle kolayca kelepçeledi. Kolları şaşırtıcı bir kolaylıkla yanlara doğru çektiğinde, gücü kısa sürede karşı koyamayacağım bir şeye dönüştü.

"Lütfen... Ben..."

Victor parmak uçlarını çenemin altına yerleştirdi ve yüzümü yukarı kaldırdı, aynı zamanda cümlemi kendi istediği şekilde tamamladı.

"Sen mükemmelsin ve başka türlü bir şey duymak istemiyorum... *anladın mı?*" Sesinde tartışmaya yer yoktu, ben de sadece başımı salladım, o da bana gülümsedi ve dudaklarını boynuma değdirdi.

"İşte benim iyi kızım," diye övdü.

Yemin ederim, dudaklarının yaptığı şey yüzünden düşünemiyordum ve bu, övgüsünün bana verdiği sıcak parıltıyla birleşince... *duyularımı alt üst ediyordu*. Dün gece olanlara rağmen, dudaklarının boynuma bu kadar yakın olması beni korkutmalıydı, ama korkuyu içimde hissedemiyordum. Bu kadar iyi hissettirirken olmazdı.

Talon'un dudaklarını diğer tarafta hissettiğimde durum daha da iyiye gitti ve yemin ederim ki kafam omurgamdan kopacak gibiydi. Çünkü daha önce sarhoş hissediyorsam, bu damarlarıma doğrudan uyuşturucu enjekte etmek gibiydi. Zihnimin derinliklerinde, kendime bunu yapmamam gerektiğini, onlarla savaşmam gerektiğini haykırıyordum. Ellerini, dudaklarını bu şekilde üzerimde istememem gerektiğini. Onların arasında çıplak kalıp buna izin vermemem gerektiğini.

Bu düşünceyi hemen siktir et dedim!

Her türlü şüphe, endişe ve korkuyu defolup gitmesini söyledim. Siktirip gitmesini ve sabaha kadar geri gelmemesini, çünkü bu çok iyi hissettiriyordu ve durdurmak istemiyordum! Bu yüzden başımı geriye attım ve zevkten inlemelerim serbest kaldı, onlara bilmeleri gereken her şeyi söyledim.

Bunu istiyordum.

Siktir, bunu istiyordum.

Sanki kendiliğinden yanacakmışım gibi hissettim. Aslında, bu iki vampir için, sanki...

Kanım yanıyormuş gibi hissettim.

Ve beni sakinleştirmek için tek bir yol vardı, en azından kardeşler öyle düşünüyordu, çünkü beni duşa doğru yürümeye başladılar. Victor, Talon'a bir şey söylemek için başını kaldırdı ve sanki o kadar uyumluydular ki, kelimelere bile gerek duymuyorlardı.

Talon sırtımdan uzaklaştığında ve Victor kollarını bana doladığında bunu anladım. Çıplak vücutlarımızın birbirine bastırılması başımı döndürüyordu. Sanki o ana kadar bu sadece bir fantezinin ipucuymuş gibi, ama birdenbire gerçek oluyordu. Bu, karnıma bastırılan sert penisinin ağırlığıyla başladı ve bana bunun ne kadar gerçek olduğunu gösterdi.

"Artık sana gerçekten bakma zamanı," dedi Victor, sanki ben de tüm kalbimle inanmak istediğim bir cinsel vaatmiş gibi. Bu inanç, beni kucağına alıp duşa götürdüğünde başlamıştı. Tamamen unutmış olduğum bir inanç. Ama bu pek de şaşırtıcı değildi. Bu ikisi odadayken ve öyle görünürken şaşırtıcı değildi. Tanrım, mantıklı düşünemiyordum. Sanırım deprem ölçeğinde sekiz şiddetinde bir deprem olsa bile farkına varmazdım.

Victor'un vücuduna gelince, su üzerine yağmur gibi yağmaya başlayıp onu ıslattığı anda... evet, beynim sadece ona odaklanıyordu. Elini uzatıp saçının yarısını geriye çeken ipi çekerek saçlarını omuzlarına dökmesi. Ormanın ortasında, efsanevi bir şelalenin altında yıkanan bir Aztek tanrısına rastlamış olabilirdim.

Ağzım açık bir şekilde, başını suya daldırıp iki eliyle saçlarını geriye doğru itmesini izledim, sanki seks açlığı çeken bir fahişe gibi amımı yelpazeyle serinleten ıslak bir rüya gibiydi.

"Bu... bu adil değil," diye sözlerimi sarf ettim ve o bana sırtıtarak baktı.

"Ne adil değil, tatlım?" diye sordu, bilmiş bir ses tonuyla.

"O kadar yakışıklı olmak, yani, bu adil değil. Nasıl düşüneyim, nefes alayım, konuşayım ve..."

Victor güldü ve beni kendine doğru çekti, eli kalçama sıkıca yapıştı. Sonra başımı suya daldırdı, su sadece saçımı ıslatacak şekilde dikkat etti

ıslatmasına dikkat ederek, saçlarımı yüzümden geriye doğru okşadı. Ona özlemle bakarken, aşık olmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış bir köpek yavrusu gibi görünmüş olmalıyım.

"Sen o kadar güzelsin ki, konuşmana gerek yok... *Sadece benim için çılgılık atmanı istiyorum,*" dedi ve başını eğip beni öptüğünde nefesim kesildi. Kanım bir kez daha kaydı ve ben onun ağzına inleyerek karşılık verdim. Ben onun tadını dilimde sonsuza kadar saklamaya çalışırken, o öpücüğü tamamen domine etti.

"Hadi ama kardeşim, paylaşma zamanı," dedi Talon, Victor öpücüğü bitirir bitirmez beni kendine doğru çevirmek için ellerini bir kez daha belime doladı.

"*Aman Tanrım,*" diye nefes nefese mırıldandım, onun da ıslak ve çıplak olduğunu gördüğüm anda beynim hayret içinde dondu. Aniden damlaları dilimle yalamak istedim, ama bunun yerine gözlerimin onun her kıvrımını ve eğriliğini takip etmesine izin verdim...

"Bana öyle bakmaya devam et, kızım, yoksa seni yerim," diye uyardı Talon, dudaklarını yalayarak ve dişlerini serbestçe ortaya çıkararak.

Bu, en azından hala biraz sağduyumun kaldığını hatırlatan sert bir uyarıydı, çünkü bir adım geri çekilip Victor'a doğru gittim. Sert ve hazır olan penisi, kalçalarımın hemen üzerine düştü.

"Sakin ol bebeğim, seni yemekten bahsettiğinde... amını kastediyor... ona tatlı olacağını söyle... *tatlı amının diline nasıl krem gibi akacağını söyle.*"

Onun kaba sözleri ve içimi titretmesi beni şaşkına çevirdi. Yoğunluğu o kadar fazlaydı ki, gözlerinin akı siyahlaşmaya başlamış ve bir zamanlar yeşil olan irisleri artık gümüş rengi parlıyordu.

"Mmm, görünüşe göre kızımız biraz daha ikna edilmeye ihtiyaç duyuyor," dedi Victor, sesi hayal kırıklığına uğramış değil, eğlenmiş gibiydi. Aslında, sanki avın heyecanını seviyorlar ve bunu bitirmek için acele etmiyorlarmış gibiydiler. Hayır, sanki akıllarında tamamen farklı bir şey varmış gibi görünüyordu.

"Sanırım haklısın, kardeşim," dedi Talon, bana doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırdı.

"Ne... ne yapacaksın?" diye kekeledim, sesimden başka bir şey çıkaramadan, kendimden emin olamadan.

Talon, bunu sorduğumda gözlerini başımın üstüne kaldırdı ve bir kez daha kardeşine baktı. Victor'un sessizce başını salladığını görmek için geriye doğru baktım. Bundan sonra, Talon başını eğip bana söyleyecek kadar yaklaştığında yüzümün Talon'a döndüğünü hissettim.

"Sana cennetin tadını gösterme zamanı geldi," dedi ve parmağını dudaklarına götürdü. Ben de tamamen büyülenmiş bir şekilde, parmağını ağzına alıp emmesini izledim.

Daha önce hiç bir parmağı bu kadar kıskanmamıştım.

Ta ki o parmağını ısırıp dişlerini gösterene kadar. Sonra kendi etini acımasızca ısırdı. Sanki onun kendine verdiği acıyı hissedebiliyormuşum gibi irkildim ve yüzümü buruşturdum. Ama bu onu hiç rahatsız etmemiş gibi görünüyordu, bu da bana vampirlerin acı hissedip hissetmediklerini merak ettirdi.

Sormaya fırsatım olmadı çünkü kanayan parmağını ağzından çıkardı, kanın aktığı derin delikler kolayca görülebiliyordu. Ancak, onu suya sokup yıkamak yerine, yaralı, kanlı parmağını bana doğru eğdi ve beni kendine yaklaştırdı.

Victor'un arkamda yürüdüğünü hissettim, beni biraz daha yaklaştırdı, ta ki su püskürmesinden çıkıncaya kadar. Talon'un elinden ve bileğinden akan kanı görmek beni garip bir şekilde büyüledi. Sonra, sürekli akan suyun dışına çıkar çıkmaz, kanlı parmağını bilerek göğüslerimin arasından vücudumun ortasına doğru kaydırды. Sanki beni işaretlermişçesine cildimi kırmızıya boyadığını izledim. Üçümüzün de gerçekten istediğı yere doğru bir çizgi çizdi. Karnıma ulaştığı anda derin bir nefes aldım. Cinsel organıma yaklaştıkça nefesim daha da zorlaşıyordu. Öyle ki, bir sonraki talebini mırıldandığı anda, kendiliğinden yanacağımı sandım.

"Bana aç."

Gerginlikten oluşan sert yumruğumu yuttum, çünkü daha da büyürse boğulurdum.

Bunun onun istediğı şey olduğuna inanarak ağzımı açtım ve arkamdan bir kıkırdama duydum. Çünkü elbette Victor beni izliyordu. Talon ise sırtarak uyluğuma dokundu, aynı anda Victor kulağıma fısıldadı

"Bacaklarını aç, bebeğim, kardeşime bacaklarını aç."

"Ama eli kanıyor," diye hatırlattım ona, bunun üzerine o da

"Aynen öyle... şimdi bize güven," diye ekledi.

Ben de öyle yaptım ve bacaklarımı açtım, emin olamayan hareketlerim uyluklarımı titretmişti.

Talon parmak ucunu kıvrımlarımın ortasından aşağı doğru kaydırды, onları neredeyse hiç ayırmadan, ve ben nefesimi tutamadım. O kadar uzun zaman sonra başka birinin elinin orada olması bana yabancı geliyordu. Ama o orada durmadı, çünkü hiçbir uyarı ya da hazırlık yapmadan, aniden kanayan parmağını

parmağını içime itti. O kadar hızlı bir şekilde içime girdi ki, bir zamanlar küçük ve gri olan dünyam anında renkli bir kaleydoskopla dönüştü!

Gerçekliğim o kadar parçalanmıştı ki, geriye sadece yıldızların arasında yüzen bedenim kalmıştı, sanki başka bir boyuta taşınmış gibi hissettim. O kadar şiddetli boşaldım ki, parçalanacağımı sandım. İçime girmesine neredeyse gerek kalmadı, sadece bir kez yaptı ve ben hiç olmadığı kadar güçlü bir orgazm yaşadım. Bana bu etkiyi yapan onun kanı mıydı? Beklediğim gibi bitmedi, çünkü o hızla tekrar hazırladı.

Parmağı içime girip çıkarken, anlamsız sözler haykırıyordum, bunların hiçbirini anlayamıyordum. Onlara durmalarını yalvarıyor olabilirdim, durmamalarını yalvarıyor olabilirdim, artık bilmiyordum. Sonra Victor eliyle boynumun önünü kavradı ve başımı geriye doğru zorladı, kendimi tamamen tüketilmiş hissettim.

"*Bana bak,*" diye emretti, kardeşi ise parmağıyla beni bir sonraki bilinç kaybına sürüklemeye devam ediyordu.

İçgüdüsel olarak itaat ettim, gözlerimi açık tutmak gibi bir zamanlar basit olan bu görevi ona karşı koyamadım. Şu anda ise, Everest'e tırmanmak gibi geliyordu. Sonunda, bunu yapmak için harcadığım çabaya değdi, çünkü kardeşinin yaptığı şeyi onun da yaptığını gördüm. Bir yerine iki parmağını ağzına soktu, sonra ikisini de ısırıldı. Sonra parmaklarını ağzından çıkardı ve göğsümü kapattı, kanlı el izini orada bıraktı.

Beni işaretledi. *Beni kendisine ait olarak damgaladı.*

"Kızımıza geleceğinin ne getireceğini gösterme zamanı," dedi, hala boynumu tutarken ve kardeşini kükretirken.

"Evet, yapalım."

Sonra Talon ikinci parmağını da ekledi, bu da beni çılgılık attırdı, ki bu Victor'un kanayan parmaklarını bana yukarıdan yedirmeden önce ihtiyacı olan tek şeydi. Eşsiz tadı dilimde patladığı ve onun kanını ilk yudumladığım anda, tekrar boşalırken etraflarında çılgılık attım.

Victor parmaklarıyla ağzımı siktiği ve kardeşi de parmaklarıyla amımı siktiği için acımasızdılar. Ecstasy dalgaları birbiri ardına gelip çakıldıkça cinsel organımın duvarları sıkılaştı. Parmakları o kadar derine girmişti ki, Victor kanayan etini ağzıma sokarken kendimi parmak uçlarımda yükseldiğimi hissettim.

Birkaç dakika içinde titreyerek, ayakta duramayacak hale geldim.

"Sanırım kızımız ilk sınırına ulaştı," dedi Victor, parmaklarını ağızından çıkarırken memnun bir sesle, kanayan eliyle yüzümü kendine çevirip kanlı ağızımı öpebilmek için. Bu seferki inilti tamamen onundu, çünkü dudaklarımdan kendi tadını alıyordu. Bu hareket onu neredeyse vahşileştirdi. Talon, titrek kanalımdan kendini çekti ve ben bu kaybın acısıyla inledim.

Ama bu aynı zamanda Victor'un beni daha iyi tutabileceği anlamına da geliyordu ve öpücüğü derinleştirirken beni tamamen kendine doğru çevirdi. Bu sırada Talon'un beslenme konusunda kendi fikirleri vardı, çünkü boynumda dudaklarını hissettim. Ve o gece yaptığı gibi, ikinci kez dişlerini bana geçirdi.

Victor'un ağızında çığlık attım, bu da onu kükretmesine neden oldu ve beni kaybetmemek için vücudumu daha sıkı tuttu. Eli saçlarımı neredeyse acı verecek kadar sıktı ve kardeşi beslenirken boynumu ona açık tutmak için kullandı.

Talon'un eli, kardeşi ve benim ıslak vücutlarımızın arasında benim amıma doğru kıvrıldı. Orada, parmakları klitorisimin üzerinde davul gibi vurdu ve ben çığlık attım, hiç olmadığı kadar sert bir şekilde boşaldım.

Aslında, bunun bir çığlık olduğunu sanmıyorum, bence bu lanet bir ulumaydı, çünkü coşkulu dalgayı sürmeyi bitirmeden çok önce nefesim kesildi. Ve bacaklarımdan gücü kesildi. Vücudum sadece birkaç santim düştükten sonra kaldırılıp dik tutuldu. Talon'un derimi deldiği yeri yaladığında, Victor'un yüzüme öpücükler yağdırdığı zamanki gibi, ancak zar zor farkındaydım.

Hiç bu kadar güzel bir şekilde becerilmiş ve bakılmış hissetmemiştim. Kendimi parçalanmış ve çıplak hissediyordum, sadece bu ikisinin beni tekrar bir araya getirip öyle tutma gücüne sahip olduğunu biliyordum. Beni diğerleri için mahvetmişlerdi.

"Güzel Moirai Theía'mız... çok iyiydin," diye övdü Victor, ama ben ses çıkaramadım, bunun ne anlama geldiğini de soramadım. Hayır, hareket bile edemedim. Sanki tüm kemiklerim jöle ile değiştirilmiş gibi hissettim. Bundan sonra yürürken sendeleyeceğim anlamına mı geliyordu acaba? Bu ikisi beni sonsuza dek değiştirmiş olsalar bile şaşırmazdım.

O anda, ne olduğunu nihayet anladığımda, şaşırtıcı bir netlik göğsüme çakıldı.

Bana kendi kanlarını içirmişlerdi.

Bir vampirin kanını. Bu durumda, kendime sorabileceğim tek soru şuydu: Hikaye kitapları doğru muydu?

Onların kanını içmek beni de onlardan biri yapma gücüne sahip miydi?

Beni onlardan biri haline getirebilir miydi?

Bölüm 26

Mükemmel Küçük Hazine

Uyanıp nerede olduğumu bilememeye alışmaya başlamıştım. En son ne zaman kendi yatağında uyumuştum? Hatırlayamıyordum. Hayır, tek hatırlayabildiğim, kardeşlerin dün gece bana yaşattıkları her dokunuş, her tat ve her duyguydu.

Ve bunların hepsini hoş karşılamamıştım.

Arzulamıştım.

Ve utanç verici bir şekilde, panik halimden kısa bir süre sonra bile, çünkü bakımlarına devam ettikleri anda, onların ellerinde oyuncak olmuştum. Vücudumu ve saçımı yıkarken, her biri beni paylaşmaktan ve birlikte oynamaktan mutlu oldukları küçük bir seks bebeğiymişim gibi, zamanlarını alırken tek kelime bile edemedim.

Ancak, yapmadıkları tek şey benimle seks yapmaktı. Aslında, bildiğim kadarıyla, ikisi de bana verdikleri tatlı rahatlamayı bulamamıştı. Sanki gece tamamen benimle ilgiliymiş gibi ve onlar da bunu böyle tutmaktan memnundular. Bu beni hayrete düşürdü çünkü zevkin böyle olabileceğini hiç bilmiyordum. Bir kadına bu kadar özverili bir şekilde verilebileceğini... ve karşılığında hiçbir şey almadan. Ama daha da önemlisi, sadece memnun görünmekle kalmayıp, lanet olasıca mutlu görünüyorlardı!

Cinsel zihnim, kalbimin bir parçasını daha özgürce vererek uçup gitmişti. Tehlikeli bir kombinasyondur, ama yapacak bir şey yoktu. Çünkü

sonsuz orgazmlara ulaştırıldıktan sonra bile, bana çok daha fazlasını vermeye devam ettiler. Vücutumun her yerine sabunlu, nazik okşamalarıyla çok zen gösterdiler. Hayranlık dolu sözleri beni dünyanın en güzel kadını gibi hissettirdi. Açıkçası gözlerim doldu.

Beni duştan çıkarıp, *almak istediğim* yumuşak, kabarık bir havluya sardıklarında bile, ne zaman devralmam gerektiğini merak etmeye devam ettim. Ne zaman beni ayağa kaldırıp gideceklerdi?

Ama bu hiç olmadı.

İkisi de ellerini üzerimde tutmasa bile, en azından biri bana dokunuyordu. Kendime ait olduğum tek an, tuvalete gitmeme izin verdikleri zamandı, utanç verici bir şekilde dışarıda durup işimi bitirmemi beklediler.

Sonra ikisi de, sanki hayatları boyunca bana bu şekilde bakmışlar gibi, iyi yağlanmış bir makine gibi birlikte çalışmaya devam ettiler. Ya da, hayatım boyunca demeliyim, çünkü onların gerçek yaşlarını bilmiyordum. Aslında, öğrenmekten korkuyordum, çünkü, diyelim ki, bu kadar kısa sürede tekrar şok olmaya hazır değildim.

Onlar birlikte çalışmaya devam ederken, biri beni kuruladı, diğeri ise bu sefer Talon'un tişörtünü giydirmeye hazırdı. Bana çok büyük gelen tişört, kardeşlerin eğlencesine neden oldu.

Ancak, bakımları sayesinde onlara gösterdiğim gülümsemeler, Victor beni kucağına alıp ofisinin panellerinde gizli olan gizli bir kapıya doğru yürüdüğü anda kayboldu. Bu kapıya sadece Talon görünmez bir tarayıcıya elini koyduğunda erişilebiliyordu. Kapı açıldı ve Victor beni içeri taşıdı. Yine de, koridoru geçip kasa kapısı görünene kadar şoktan hiçbir şey söyleyemedim.

O zaman mücadele etmeye başladım.

"Sakin ol... sssh, benim için sakın ol," diye fısıldadı ve şaşırtıcı bir şekilde sakinleştim, bunu yapmamın tek nedeninin başka seçeneğim olmaması olduğunu fark ettim. Çünkü oraya bir aile yadigarı veya para bonusu gibi konulma ihtimaline paniklemem imkansızdı, sanki artık koleksiyonlarına ekleyecekleri paha biçilmez bir hazine parasıymışım gibi. Ama Victor bana sakın olmamı söylemişti ve ben itaatsizlik edemeyecek kadar gszdm.

Beni kontrol ediyorlardı.

Öyle olmak zorundaydılar. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

İçeri girdiğimizde, bir banka kasası gibi hazinelerle veya kilitli kutularla dolu bir oda bekliyordum, ama yanıldığım hemen anlaşıldı. Bunun yerine, bir yatak odasıydı, bu da bana bunun bir tür güvenli oda olup olmadığını merak ettirdi. Çılgın güvenlik önlemleri bunu akla getiriyordu, çünkü kontrol panelinde onu açmak için yaptıkları şeylerin yarısını görmedim.

İçeri girdikten sonra, zihnim, olan biten her şeyi ve onların yaptıklarını düşünerek dönüp duruyordu. Oda, her zaman böyle görünmüyorsa, yeni evcil hayvanları için güzel bir küçük kafese dönüştürülmüş gibi görünüyordu. Ortadaki büyük siyah metal yatak on kişiye yetecek kadar büyüktü ve odanın odak noktası gibi duruyordu. Kan kırmızısı çarşaf, odayı bir korku filmi setine benzetiyordu, bu da bana onların bir sonraki planının bu olup olmadığını sorgulatiyordu. Beni kurutmak için ritüel bir plan mı?

"Uyku zamanı, küçük aşkım," dedi Victor şefkatle, sanki içimdeki paniği hissedebiliyormuş ve zihnimi ve korkularımı yatıştırmaya çalışıyormuş gibi. Bu sevgi dolu sözler beni etkiledi ve bu durumu atlatabilmek için onlara sarıldım.

"Lütfen, beni buraya koymanıza gerek yok, kaçmayacağım," demiştim onlara, yalvararak ve birbirlerine attıkları sessiz bakışların benim istediğimi kabul edecekleri anlamına geldiğini umarak.

Victor beni yatağa yatırdı ve omuzlarımdan tutup beni döndürdü, böylece artık kardeşi ile yüz yüze gelmişim. Sonra saçımı nazik ve hassas hareketlerle taramaya başlayarak beni daha da şaşırttı. Bundan sonra bana şöyle dedi:

"Uzun sürmeyecek, seni başka bir yere götürebilmemiz için sadece bir gece kalacaksın."

"Doğru, küçük Peach, korkma, sana iyi bakacağız," dedi Talon, odanın köşesindeki güvenlik kamerasına başını sallayarak.

"Ama ben istemiyorum..." Victor ıslak saçlarımı taramayı bitirince konuşmaya çalıştım.

"Şşşş, şimdi uyku zamanı. Kendine zarar vermeyeceğinden ve tekrar kaçmaya çalışmayacağından emin olmak için, kısıtlamalar olmadan uyu," diye cevapladı Victor, saçlarımı okşadıktan sonra alnıma bir öpücük kondurdu. Talon da aynısını yaptıktan sonra beni yatağa yatırıp örtüsünü üzerime örttü ve bana emretti

"Uyu, Nessa... *uyu, bizim mükemmel küçük hazinemiz.*"

Ve ben de uyudum.

Sırf o emrettiği için.

Ama şu an? Şu an tamamen uyanıktım ve zihnim nihayet tekrar berraklaşmaya başlamıştı. Dün gecedен sonra bile, beni hala esirleri olarak görüyorlardı, bu da bana, eğer bir ilişki varsa, bunun ne tür bir ilişki olacağını sorgulatıyordu. Bu soru, acı gerçeği hızla ortaya çıkardı, sonunda kendime neden bu kadar korktuğumu itiraf ettiğimde beni vuran acı gerçeği.

Onlara aşık olmuştum.

Ne kadar çılgınca olsa da, artık inkar edilemezdi.

Ama herhangi bir gelecek olacaktıysa, önce bana evcil hayvanmışım gibi kilitli tutamayacaklarını anlamalarını sağlamam gerekiyordu. En azından beni beslemek ve sulamak istiyorlardı, çünkü yan masada bir sepet meyve ve bir şişe su buldum. Tanrım, burada işlemek için bir lazımlık olmamasına şaşırdım!

Oturup saçlarımı yüzümden çekerek, Victor'un dün gece saçlarımı yıkadığı anı hala zihnimde tazeydi. Saçlarım ıslakken uyuduğum için saçlarımın dalgaları çılgınca duruyordu. Sonra Talon'un bana giydirdiği tişörtü gördüm, onu burnuma götürüp derin bir nefes almadan edemedim. Onun kokusuna neredeyse ağlayacaktım, şu anda tek seçeneğimin yine kaçmak olduğunu bir kez daha fark ettim. Çünkü ne kadar aşık olursam olayım, önce bazı cevaplar almadan bana bunu yapmalarına izin veremezdim. Ve bu cevapları burada bulabileceğimi sanmıyordum.

Bu yüzden ayağa kalktım ve geçilmez kapıya baktım. Muhtemelen beni içeride tutacak kadar güçlü tek yerin burası olduğuna inanıyorlardı. Güçlerimden habersizdiler.

Kendime olan güvenimden kaynaklanan bir kendini beğenmişlik hissi beni sardı ve bu sefer taleplerimi, daha önce hiç olmadığı kadar güçlü bir sesle dile getirdim.

"Kamerayı kapat ve kapıyı aç." İkisi de gerçekleşti. Kırmızı ışık söndü ve ağır kilitlerin açılma sesi yankılandı. "Keşke" dememe bile gerek kalmadı. Çünkü artık dilek yoktu. Sadece kontrol vardı. Geri almaya kararlı olduğum kontrol, vampir severler lanet olsun.

Onları sinama zamanı gelmişti.

Onlara olan sevgim, geçmelerini umarak ettiğim duaları besledi. Kasa kapısını itip karanlık koridora girdim ve "Işıklar" diye emrettim.

Işıklar anında yandı, böylece nereye gittiğimi görebildim. Kısa süre sonra ofislerine geri döndüm ve üzerine kustuğum halının kaybolduğunu görünce yüzümü buruşturdum. Bununla uğraşmak zorunda kalan zavallı ruh için çok üzüldüm. Bu duygu uzun sürmedi çünkü banyoya koştum ve kıyafetimin hala yerde olduğunu gördüm, sanki ortadan kaybolmuşum gibi, burada olduğumun tek kanıtı olarak kalmıştı. Bu, dün gecenin gerçekten yaşandığını acı bir şekilde hatırlattı.

Yakında başka türden bir hatırlatma daha olacaktı. Talon'un tişörtünü çıkardım ve yerine elbiseyi giydim, tişörtü yere attım. Hızlıca giyindim, dün geceki gibi görünmekten başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Geride bıraktığım tek şey, masalarına koyduğum siyah dantelli güldü.

Bir tür veda öpücüğü gibi.

Ama bu sonsuza kadar sürecek miydi?

Bu acı verici düşünceleri kafamdan silkeledim ve çantamı aldım, dün gecedan sonra hala kanepede olduğunu görünce şükrettim. Sonra zaten kilitli olacağını bildiğim kapıya baktım. Kardeşlerin beni arkasında tutmak için koydukları bir başka engel.

"Açın," dedim, sesim garip bir şekilde sakın ve kontrollüydü. Sonra dün gece kaçmaya çalıştığım koridora çıktım, bu sefer hiçbir şeyin yoluma çıkmayacağını biliyordum. Bu kapıyı da diğerleri gibi açmasını emrettiğimde, hiçbir şey yoluma çıkamazdı.

"Kimse beni durdurmasın," dedim, kapıyı açıp arkasında boş bir alan buldum. Bir zamanlar canlı olan kulüp soğuk ve terk edilmiş görünüyordu. Bir zamanlar umut dolu insanlara gizli vaatler veren boş bir odadan ibaretti. Yoğun caddeye çıkana kadar her kapıyı açarak kendi vaatlerimi geride bırakıyordum. Parlak, göz kamaştırıcı güneş ışığından kaçmak istedim. Özellikle de insanlar bana, sanki bu utanç verici bir yürüyüşmüş gibi bakarken.

Keşke bilselerdi.

Gökyüzüne baktım ve yüksek sesle sordum

"Şimdi ne olacak?" Ama tam o sırada bir taksi yanımda durdu ve şoför sordu

"Araba mı lazım?" Şüpheyile gözlerimi kısarak, şansımın gerçekten o kadar uzanıp uzanmayacağını kendime sordum. Sonra yaklaştım ve ona şöyle dedim

"Evet, 97 Allen Street'e gitmem gerekiyor ve ücretsiz olması gerekiyor."

Gözleri dondu ve dümdüz önüne baktı, tuhaf bir zombi gibi tekrar tekrar şöyle dedi

"Allen Caddesi. Ücretsiz yolculuk."

Omuzlarımı silktim ve umutla içeri bindim. Tabii ki işe yaradı...

Bunu daha önce denemediğim için kendime lanet ettim.

* * *

Daireme geri döndüğüm anda, bundan sonra ne yapmam gerektiğine dair bir planım hazırды. Dün geceden sonra, falcının tüm bunlarla bir ilgisi olduğu açıktı. Her şey o gece, bana dokunduktan sonra başlamıştı, sonra bana tuzak kurmuş, dün gece beni kasten kurtların arasına göndermişti.

Ama neden?

Bütün bu olaylarda onun planı neydi? Artık bunu kesin olarak öğrenmenin zamanı gelmişti. Bu yüzden elbisesini çıkardım, Talon'un dün gece benim cinselliğimi çözdüğü gibi çözmekte çok başarılı olduğu kurdelesini çektim. İkisiyle ilgili düşünceler aklımın önündeydi, gecenin anıları sürekli olarak zihnimde canlanıyordu, bu beni çıldırtıyordu. Duşa bile baktım ama sonunda başımı salladım. Bunu yapamazdım. Onların kokusunu cildimden yıkayamazdım. *Henüz değil.*

Bu yüzden iç çamaşırlarımı, alt kısmı genişleyen taş yıkamalı bir kot pantolon ve krem rengi fermuarlı kapüşonlu sweatshirt ile kombinlediğim lacivert bir tişört aldım. Sonra telefonumu, anahtarlarımı ve banka kartımı cebime koyup daireden çıktım.

Görevin açık.

Gerçeği öğrenmenin zamanının geldiğini biliyordum ve bunun için önce başlangıca dönmem gerekiyordu.

O geceye geri dönmek.

Bölüm 27

Bir Kalbi Gerçekten Kırmak

Şaşırtıcı bir şekilde, şansım tükenmemişti. Hatta, beni Yonkers'a geri götürdü ve şimdi, içinde çok fazla sır barındırdığını bildiğim aynı eski donanım mağazasıyla karşı karşıya kaldım.

Ancak, tren yolculuğumun sonuna gelmeden önce, telefonumu tamamen unuttuğumu fark ettim. Hâlâ açık olan ve yanımda bulunan telefonu.

Bu da, telefon çalmaya başladığında, bakmadan aptalca cevap verdiğim ve homurdanan talebi duyduğum anda donup kaldığım anlamına geliyordu.

"Neredesin lan?!"

O kadar korktum ki, aramayı sonlandırdım. Ama kapatmadan önce, bir kez daha cevap vermemi isteyen sürekli çalan sesi görmezden gelerek bir mesaj göndermeye karar verdim.

"Özür dilerim."

Bundan sonra zil sesi kesildi. Bir saniye sonra cevap geldi. "Geri dönersen özür dilemene gerek yok."

Buna gerildim, pişmanlık dolu bir nefes verdim ve "Bunu yapamam" yazdım.

Nefesimi tutarak aptalca bir cevap bekledim.

"Nasıl yapıyorsun bilmiyorum, ama sonsuza kadar bizden kaçamazsın."

"Deneyebilirim."

Son mesajı yazdım ama göndermedim. Bunun yerine, bazı gerçekleri söylemeye karar verdim.

"Beni sürekli kilit altında tutamazsınız. Ben sizin evcil hayvanınız değilim, ikinizin de oynaması için hazır bekleyen bir oyuncak değilim."

Yazarken sesimdeki acıyı duyduklarına emindim.

"Hayır, sen çok daha fazlasısın."

Bu cevap beni yüksek sesle nefes almaya zorladı, trende oturan insanlar bana dikkatle baktılar. Erken çöken gece, insanları daha temkinli hale getiriyordu çünkü karanlık her zaman şehrin tehlikelerini ortaya çıkarırdı, ama endişelenmeleri gereken kişi ben değildim.

Sokaklarda dolaşan bilinmeyen düşmandı.

Beni takip eden.

Sonunda telefonumu kapattım, son mesaja cevap veremeyecek kadar güvenilmez hissediyordum. Çünkü onlara nasıl hissettiğimi söylediğim anda, bir daha asla geri alamayacağım bir gücü onlara teslim etmiş olacaktım. Onlara beni dışarıdan yok etme gücünü verecektim. Ve gerçeği öğrenmeden bunu yapmayacaktım.

Bu yüzden, kararlılıkla dükkana doğru yürüdüm, bu da beni şimdiki zamana geri getirdi ve neden kararlılıkla içeri girdiğimi anladım.

"Kapalıyız!" dediğini duydum ve dişlerimi sıktım.

"Benim için değil," dedim, onu hızla ortaya çıkmaya zorlayarak, ve yüzündeki sırıtış güvenilmez türden bir sırıtişti. Ancak lacivert iş elbisesi sürprizdi. İlk başta kendini tanıttığı falcı gibi değil, Wall Street'te çalışan biri gibi görünüyordu. Bu sefer orada ne bulacaktım? Bir ofis, dizüstü bilgisayar ve telefonda randevu alan bir sekreter mi? Saçları bile modaaya uygun bir şekilde şekillendirilmiş, makyajı ustaca yapılmıştı. Bu kadın kimdi?

"Ah, demek bununla nasıl savaşıacağını öğrendin," dedi, ben de kaşlarımı çatarak sordum

"Neyle savaşımayı?"

"Lanetle."

Kafamı hafifçe salladım, sanki bu onun kalıcı sözlerini kafamdan silmeme yardımcı olacakmış gibi. Hayır, sözler değil... *sadece bir tane.*

Lanet.

"Sen ne diyorsun lan?!" diye bağırdım, bu da onu sırtıtmaya sevk etti, sonra başını arka odaya doğru çevirdi.

"Cevaplarını istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu, ben hareket etmediğimde, çatlak kapıya bakarak burada kalmanın iyi bir fikir olup olmadığını sorgularken.

"Ya da şimdi gidip vampirlerine koşabilirsin, seçim senin."

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

"Vampirleri biliyor musun?" diye sordum, bu da onu çılgınca bir kahkaha atmaya sevk etti. İçimdeki tüm içgüdülerim kaçmam gerektiğini haykırıyordu. Bir tanesi hariç.

Merak.

Çünkü bilmem gerekiyordu. Ve o da bunu biliyordu. Bu yüzden odasına doğru yürüdü, benim onu takip edeceğimi biliyordu. Ben de aptalca onu takip ettim. Odanın aynı görünmesine neredeyse şok oldum, çünkü onun orada durması neredeyse komik görünüyordu, o kadar yerinden yoksundu ki.

"Sana çay ikram ederdim, ama sanırım bu noktada ikimiz de formaliteleri aştık."

"Bana bir şey yaptın," dedim, doğrudan konuya girdim çünkü burada gereğinden fazla kalmak istemiyordum.

"Evet," dedi, inkar etmeye bile çalışmadan. "O gece, sen... bir şey gördün, sen..."

"Seni lanetledim," dedi, sanki bunu tekrar yapma gücü varmış gibi beni bir adım geriye sendeletti.

"Ama neden... neden böyle bir şey yaptın? Ben sana hiçbir şey yapmadım!" O sadece omuzlarını silkti ve bana şöyle dedi:

"Kişisel bir şey değildi, sadece uygunsun. Hepsi bu." Yine başımı salladım ve sordum

"Neye tam olarak uyuyordum?"

"Bir vampirin kalbini fethetme ihtiyacım... bu durumda iki vampirin kalbini," diye cevapladı ve beni şaşkına çevirdi. Yüzüm inanamama ifadesiyle buruştu çünkü bu, duymayı beklediğim en son şeydi. Ne yazık ki, burada durmadı.

"Anlayacağın, onlardan bir şeye ihtiyacım var, elde edilemez, büyük güce sahip bir şeye."

"Madem bu kadar elde edilemez bir şey, neden benimle uğraşıyorsun? Neden benim..."

Bu noktada beni hemen keserek, sanki sinir bozucu bir sineği kovuyormuş gibi manikürlü elini salladı.

"Çünkü sen onu elde etmem için anahtarsın. Yaptığım laneti kendime yapamam, yoksa onları da senin gibi bana aşık ederdim."

Kalbim durdu. Yemin ederim, acımasız sözlerinin ağırlığıyla bacaklarım neredeyse çöküyordu.

"Sen... sen onları... *bana aşık mı* ettin?" Acımdan, ıstırabımdan kekeledim. Onun kötü niyetli kahkahası bıçak gibi içimi kesti.

"Görüyorsun, seni bu kadar mükemmel yapan da buydu. Sevilmek için o kadar çaresizdin ki, çok kolaydı. Manipüle edilmesi çok kolay bir ruhtun."

Öfkem arttı ve ona doğru tehditkar bir adım attım, yumruklarım yanlarımda sıkılı, ona vurmaya hazırды. Kullanılmaktan bıktım. Kum torbası olmaktan yoruldum.

Artık yeter!

Aslında, ilk kez biraz paniklemiş görünüyordu, ellerini hızla kaldırdıktan sonra bana şöyle dedi:

"Onu çıkarabilirim." Bu beni durdurdu.

"Çıkar!" Bu düşünceyle gözlerim yaşlarla doldu. Onları bir daha asla göremeyeceğim gibi aptalca bir düşünce. Bu acı verici ve aptalca maskaralığı sona erdireceğim. Ben sadece lanet olası bir kukla olmuştum! Hepimiz öyleydik, ama yakında onların sahneye zorlandıklarını bilen tek kişinin ben olacağımı keşfedecektim.

"Çıkaracağım ama bunun bir bedeli olacak."

Dişlerimi sıktım ve bunun gerçekte ne olduğunu anladım... *şantaj*. O zaman dedim ki

"Siktir git!" Sonra topuklarımı döndüm ve oradan ayrıldım.

Ancak, çok uzağa gidemedim çünkü o peşimden koştu ve beni durdurarak şöyle dedi

"Bu asla bitmeyecek, Vanessa!"

Dişlerimi sıktım, adımı bile bilmesinden nefret ediyordum.

"O zaman gideceğim," dedim, gideceğimi bilerek. Bir çanta hazırlayıp, Greyhound otobüsüne binip ortadan kaybolacaktım.

"Yapamazsın... lanet izin vermez," dedi ve tüm vücudum gerildi.

"Ne demek istiyorsun?!" diye sordum, şimdi başka bir tür korku beni sarmıştı.

"Neden onları sürekli bulduğunu hiç merak etmedin mi? Onları arıyorsun, elinde değil. Bu lanetin bir parçası, tıpkı onların seni tutamaması gibi. Tıpkı seni sevmekten kendilerini alıkoyamamaları gibi." Bunun üzerine keskin ve acı bir nefes aldım, gözlerimdeki acımasızlıktan yüzümü çevirip gözlerimi kapattım. Sonra kendimi zorlayarak sordum

"Hiçbir zaman gerçek olmadı mı?"

"Sadece senin için gerçekti," diye cevapladı ve bu cevap sanki kalbimi bıçaklamış gibiydi! Bunca zamandır en büyük korkularımı doğruluyordu. Hiçbir zaman gerçek olmamıştı. Bana olan duyguları lanetten başka bir şey değildi. İkisine de büyü yapılmış, gerçek olmayan şeyler hissetmelerini sağlamıştı. Bana bu kadar bağlanmalarına şaşmamalı, *kendilerini tutamıyorlardı.*

"Bak, bana inanmıyorsan, Victor'un normalde ne tür kadınlardan hoşlandığını bir bak, şimdi söyle... sana benziyorlar mı?" diye sordu, telefonuna dokunarak, onun koluna yapışmış uzun boylu, zayıf esmerlerin fotoğraflarını tek tek bana göstererek.

Her biri benim tam tersimdi.

O anda yıkılmak istedim. Ağlama isteği o kadar güçlüydü ki, acı içinde ağlayarak oradan kaçmak üzereydim. Beni orada tutan tek şey, bunu bitirme kararlılığımı. Bunu bir kez ve sonsuza kadar bitirme kararlılığım.

"Lanetini boz," dedim, yumruklarım titriyordu. "Öyle yapacağım ama önce benim için bir şey çalmanı istiyorum." Ağzım açık kaldı ve inanamadan, "Bunu nasıl yapacağım lan?!" diye bağırdım.

"Nasıl yapılacağını biliyorsun sanırım." Üçümüzün bunca zamandır ne yaptığımızı biliyormuş gibi bana keskin bir bakış attı.

Dün gece zihnimde birdenbire canlandı ve tamamen farklı bir şekilde tekrar oynatıldı. *Utanç verici, acı verici bir şekilde.*

"Peki ya yaparsam, ne olacak?"

"Kardeşler seni tamamen unutacaklar. O zaman hayatına özgürce devam edebilirsin. Onlar olanlardan haberdar olmayacaklar."

Ama ben unutmayacağım, diye düşündüm acı bir şekilde. Asla unutmayacağım.

Sonsuza kadar mahvolmuş olurdum.

"Artık onları aramayacağım, değil mi?" diye sordum, emin olmak için.

"Hayır, sadece uzaklaşabilirsin."

İğrenerek o kaltağa baktım. Acı bir alaycı gülümsemeyle, bunu saklamaya çalışmadım.

"Peki istediğin şeyi nasıl çalacağım?" Sorduğum için kendimden nefret ettim.

"Bu gece, her zamanki gibi onları arayacaksın. Çekiciliğin peşinden git, şu anda yaptığın gibi ona karşı koymaya çalışma."

Haklıydı, gitme ihtiyacım her saniye artıyordu ve bu sadece yalnız kalmak ve kendime acımaya dalmak için çaresizliğimden kaynaklanmıyordu. Onları tekrar görme ihtiyacımdı. Onlarla birlikte olma ihtiyacımdı. Artık her şey çok daha mantıklı geliyordu.

"Seni evlerine, gerçek evlerine götürmelerine izin ver. Seni kendilerine bağlı tutabilecekleri son yer orası. Şehrin dışındaki kaleleri. Oraya git, Victor'un bir hançeri olduğunu göreceksin."

"Bir hançer mi? Bütün bunlar lanet olası bir bıçak için mi!" Neredeyse hırıldadım, artan öfkem kolayca fark edilebilirdi.

"Dinle! Bu sıradan bir hançer değil. Senin hayal edebileceğinden çok daha güçlü. Onu bana getir, ben de sizi lanetten kurtarayım," dedi, hayal kırıklığı giderek artıyordu.

"Oh, ve onlar beni öylece bıçakla birlikte dışarı çıkarmaya izin verecekler, ha?" diye sordum alaycı bir şekilde, kollarımı kavuşturup ona başımı sallayarak. Çılgın kaltak sırtımaya bile başladı.

"İkimiz de senin neler yapabileceğini biliyoruz, her gün onlardan nasıl kaçabildiğini sanıyorsun? Geceleri onların emrindesin, ama gündüzleri sana ait. Bu lanetin bir parçası." Bu da en kötü türden bir başka gerçeğin ortaya çıkmasıydı. Tabii ki, şansım ona bağlıydı, ama ikisini de reddedememek beni gerçekten rahatsız ediyordu. Yani haklıydım, şansım tükenmek üzereydi.

"Bu hançer neye benziyor?" diye sordum sonunda ve o gözle görülür şekilde omuzlarını gevşetti.

"Bilmiyorum, çok az kişi görmüştür..." Alaycı bir şekilde güldüm.

"O zaman ben nasıl..."

"Onu kişisel, önemli bir yerde saklayacaktır. Sanki sana konuşuyormuş gibi onun çekiciliğini hissedeceksin."

Bundan nefret ediyordum. Her şeyinden!

"Sözünü tutacağını nereden bileceğim?" diye bağırdım, onu

sırıttı

1. "Bilemezsin, ama burada başka seçeneğin de yok, değil mi?" diye diye işaret etti ve ben ona alaycı bir şekilde baktım. O ise bu sert bakışı görmezden geldi. Ama ne yazık ki haklıydı, onun istediğini yapmazsam bu durum asla sona ermeyecekti. Üçümüz sonsuza kadar onun yalanlar ağına hapsolmuştuk. Onları ne kadar sevdiğim önemli değildi, bu yalanlarla yaşayamayacağımı biliyordum. Çünkü o sevgi içinde onları bırakmam gerektiğini biliyordum. Onları bu lanetten kurtarmalıyım. Onun dediği gibi, bu sadece birimiz için gerçektir.

"Ve beni hatırlamayacaklar mı?" diye sordum, o da başını salladı. "Sokakta yanlarından geçsen bile sana ikinci kez bakmayacaklar ikinci kez bakmazlar."

Sonunda gözlerimi kapattım, çünkü onun sözleri son darbeyi vurmuştu. Boğazımı yuttum, başımı sallayarak aynı anda zorla,

"O zaman yapacağım."

"Ben de burada bekliyor olacağım," dedi ve aramızda söylenecek başka bir şey kalmadığını görünce, dönüp hızla oradan ayrıldım. Kalbim paramparça olmuştu. Çünkü bu son kez olacaktı ve bu düşünce olması gerekenden daha fazla acıyordu. Özellikle de bunların hiçbirinin gerçek olmadığını bildiğim için. Mutlu sonu olmayan, hastalıklı ve çarpık bir masal.

Ama benim için gerçektir.

Kalbim için gerçektir.

Ve şimdi onu tamamen parçalamayı seçmek zorundaydım. Yani en başından beri korkularım haklı çıkmıştı...

Bir şekilde...

Onlar benim ölümüm olacaktı.

* * *

Bir saat sonra bile, onları aramak için durmaksızın yürürken gözyaşlarım hala akıyordu. Yaklaştıkça çekim gücü daha da güçleniyordu. Şansım güneş ışığıyla birlikte soldu ve bu, elimdeki az miktardaki parayla şehirde dolaşmak için kartımı kullanmak zorunda olduğum anlamına geliyordu. Tabii ki, telefonumu tekrar açıp onları beni almaya gönderebilirdim. Ama bu, kendimi toparlamak için ihtiyacım olan zamanı bana vermezdi.

Çünkü, onlardan farklı olarak... *benim hala oynamam gereken bir rol vardı.*

Her adımda daha kolay hale geldiğini söylemek isterdim, ama bu yalan olurdu. Duygularımı bir süreliğine kandırabilirdim, ama tüm acıyı gizlemek için yeterli değildi. Beni gördükleri anda görecekləri acı, çünkü umutsuzca döktüğüm gözyaşları gözlerimi acıtıyordu. O lanet falcıyla hiç tanışmadan kendimi lanetlenmiş hissettim, çünkü hayatım bu değil miydi?

Birbiri ardına gelen hayal kırıklıkları. Suyun içinde kan kokusunu alan köpekbalıkları gibi etrafımda dönen sonsuz bir döngü. Onun dediği gibi, çaresiz ruhum çok kolay bir hedefti. Umut dolu kalbim hem nedeni hem de bedeli oldu. Ve bedel ödemeye devam etti. Çünkü bunu asla atlatamayacağımı biliyordum.

Onları asla unutamayacaktım.

Onlardan korkmak... evet, bunu hala yapabiliyordim.

Bunu, sonunda kendimi şehrin hoş olmayan bir bölgesindeki eski bir depoda bulduğumda hemen anladım. Çünkü kardeşlerin gerçekte kim olduklarını hemen hatırladım.

Tıpkı o geceki gibi.

Katiller.

Onlara götüreceğini bildiğim açık kapıdan gelen acı ılıklarını duyduğum anda bunu anladım. Gerçekten geçmek istemediğim bir kapı. Ama tıpkı o ilk gece olduğu gibi, kendimi durduramadım. Artık nedenini biliyordum. Bu yüzden, tehlikeli hareketlerle, başka seçeneğim olmadığı için, kapıyı biraz daha açtım. Hatta gözlerimi kapalı tutarak, karanlıkta gözlerini açmak istemeyen korkmuş bir çocuk gibi başımı salladım. Eve yeni gelen canavara gözlerini açmak istemeyen bir çocuk gibi.

Ama şimdiye kadar, bu dünyanın canavarları sadece kendi yarattıkları canavarlardı. İçlerinde dış dünyaya gizledikleri hasta ve sapkın şeyler olanlar.

Onlar aramızdaki insanlardı.

Bu ikisi, benim kişisel canavarlarıma yeni bir anlam kazandırdı. Gözlerimi açıp önümdeki dehşeti gördüğümde bunu anladım. İki korkunç vampir, bir adamı ölümüne dövüyorlardı. Her darbe bir kemiği kırıyor ya da deriyi yırtıyordu. Artık neredeyse tanıyamadığım bir adamın yüzüydü.

Bileklerine dolanan zincirlerle asılı duruyordu. Kanca takılmış bir balık gibi havada sallanıyordu. Dikkatimi çeken tek bir dövme vardı, çünkü boynunun arkasında kanla kaplı olmayan tek yer orasıydı.

Bir zamanlar sevgiyle okşayarak parmak uçlarımla izlediğim sivri uçlu desenlerden oluşan o kıvrımlar.

Neden o beni hiç sevmemişti?

Eğer öyle olsaydı, şu anda hayatlarımız ne kadar farklı olurdu. Ben canavarlarıma aşık olmazdım ve o da şu anda onların merhametine kalmazdı.

Hem kalbimi hem de paramı çalan ilk kişi olan adam, şimdi Victor ve Talon'un ellerinde tuttuğu hayata bağlı bir ipin ucunda sallanıyordu.

Ve sonunda, Victor haklı çıktı...

Sonunda onun için çılgılık attım.

Bölüm 28

Gözyaşlar

ı Victor

Yemin ederim ki kader bize gülüyordu!

Moirai ile yaşadığımız o geceden sonra, bir dönüm noktasına geldiğimizi düşünmüştüm. Tal ve ben, onun gece kulübünde serbestçe dolaşmasına izin vermenin çok riskli olduğu konusunda hemfikir olduk, çünkü iş yerimiz ölümlülerin görebildiğinden çok daha fazlasını barındırıyordu. Yani onu odamızda uyutmak bizim için güvenli değildi, bunun olabileceğini önceden tahmin ederek onu kasamıza rahatça yerleştirdik.

Ama bunun bir önemi yoktu.

Bu noktada, onun yüzde yüz insan tadı olmasına rağmen, neredeyse imkansız olmasına rağmen, onun lanet bir cadı olduğuna inanırdım. Hem de çok lezzetli bir cadı. Aslında, dün gece ondan içmemek için sahip olduğum tüm irademi kullanmam gerekmişti.

Ama Tal ve ben, şimdilik ondan beslenirken sırayla yapmamızın en iyisi olacağı konusunda anlaşmıştık. Çünkü bu çok yeni bir durumdu ve kendimizi kontrol etmeyi öğrenmemiz gerekiyordu. Kaderinde olanlar genellikle tek bir vampir içindir, iki vampir için değil, bu yüzden onun ihtiyaçlarımıza karşı toleransını yavaş yavaş geliştirmek istiyorduk.

Aynı şey cinsel iştahımız için de geçerliydi ve dün gece sadece gelecek olanın bir ön tadıydı. Çünkü dün gece onunla ilgiliydi. Onun zevkiyle ilgiliydi ve biz de orada kendimize ait farklı bir zevk bulduk.

Asla keşfetmeye zahmet etmediğimiz özverili bir zevkti... çünkü zevk genellikle sadece bizim için vardı.

Ama onunla durum farklıydı. Dokunuşlarımıza verdiği tepkileri içmek, onun kanını içmek kadar bağımlılık yapıcıydı. Çünkü Kaderinde yazılı olanın tadı gibisi yoktu. Moirai'lerden sadece birinde bulunan ve her biri Kaderinde yazılı olan Vampirle bağlantılı olan eşsiz bir lezzet. Onu tattığımızda, bizim için kim olduğunu anlamak hiç de zor olmadı. Emin olmanın tek yolu buydu ve ikimiz de bunu deneyimlemiştik.

Tıpkı yakında onunla yatmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimleyeceğimiz gibi. Dün gece, bunun ne kadar tatlı olacağının sadece bir ön izlemesiydi. Ne kadar inanılmaz. Ne kadar doyumsuz.

Asla doyamayacaktık. Asla tatmin edilemeyecek bir arzu.

Tam da olması gerektiği gibi.

Ancak, olmaması gereken şey, onun sürekli parmaklarımızın arasından kayıp gitmesiydi. Ve bunu nasıl yapıyordu? Hala bilmiyorduk. Denemediğimizden değil, çünkü nasıl olduğunu keşfetmek için tüm kaynaklarımızı kullanıyorduk. Dün geceki kasa, bardağı taşıran son damlaydı. Video görüntülerinde sadece kameraya bakıp başını sallarken görünüyordu, sonra görüntü kesildi.

Sanki sihir gibi.

Tabii ki, avlanmak yerine onunla birlikte olmalıydık. Ancak, onun adına cezalandırmamız gereken bir pislik vardı ve izler bizi o kadar yaklaştırmıştı ki, bu sabah erken saatlerde elimizden kaçtı. Bu da, şimdilik vazgeçip ertesi gece çabalarımızı ikiye katlamamız gerektiği anlamına geliyordu. Ve şans eseri, o pisliğin başına zaten bir ödül konmuştu. Onu canlı olarak bana getiren her adama üç katını ödeyecektim.

Onu kim yakalamak istediği ya da bu aptalın kime borcu olduğu umurunda değildi. Onu yakalayabilecek tek kişiler kardeşim ve bendik. Özellikle de onun bir kez daha kaçtığını çok geç fark ettiğimizde ikimizin de ne kadar öfkeli olduğunu düşünersek. Bu yüzden onu arayıp bize dönmesini ya da nerede olduğunu söylemesini istedim. Onun küçük, üzgün mesajı öfkemi biraz dindirmeyi başardı.

Çünkü zorlu bir piç olmama rağmen, tamamen anlayışsız değildim. Onun söz konusu olduğunda değil. Onun tüm bunlarla mücadele ettiğini bildiğimde değil. Her sabah bizim tutsağımız olarak kendini bulmakta zorlandığını bildiğimde.

Bizim özümüzde ne olduğumuzu düşünürsek, haklı olan korkusuna rağmen, bizi ne kadar çok istediği konusunda mücadele ediyordu.

Bize henüz güvenmiyordu. Bunu biliyordum. Ama aynı zamanda, bu mücadelede bize yardımcı olacak tek silahın zaman olduğunu da biliyordum. Güvenin oluşması ve büyümesi için zaman. Yine de, onu kasaya kilitlemek, onun kırılma noktasına geldiği an gibi görünüyordu. Bizden asla kurtulamayacağını düşünürsek, bizim açımızdan gülünç bir düşünceydi.

Onu asla bırakmayacaktık.

Bu gerçeği ne kadar çabuk kabul ederse, yeni hayatına o kadar kolay alışırdı. Çünkü sabrımızın bir sınırı vardı ve o kaçmaya devam ettikçe bu sabrın ne kadar dayanacağı belli değildi. Hayır, bu gece kesin olarak öğrenecekti.

Çünkü planlarımız vardı.

Artık, bizi bulacağını biliyorduk. Ona kaçma yeteneğini neyin verdiğini bilmiyorduk, ama Vampir Eşlerinin çekiciliği hakkında daha fazla şey biliyorduk. Konuyu daha fazla araştırdıktan sonra, bu çekiciliğin çoğu Moirai'nin hissettiği ve uzun süre karşı koyamadığı bir şey olduğunu öğrendik. Nessa, bundan iki kat daha fazla etkileniyor gibiydi ve bu bizi alçaklar yapabiliirdi, ama bunu öğrendiğimizde gülümsemeden edemedik.

Onun her zaman bize geleceğini öğrenmek. Bu bir gerçektir.

Bu kaderin bir parçasıydı.

Ve bu çok güzeldi.

Dün gece olduğu gibi, kapıdan düşmek üzereyken onu bulmak, sanki kendini bir hediye olarak teslim etmesi gibiydi. Moirai'lerde daha önce hiç görülmemiş olan ve kafa karıştırıcı olan bir şey vardı... O da, ikimizin verdiği emirleri reddedememesiydi.

Henüz kardeşimle bu konuyu konuşmamıştım, çünkü dün gece ayrılmak onun fikri olduğu için öfkesi çok yüzeyseldi. O, kasaların tek güvenli yer olduğuna gerçekten inanmıştı. Yani, sonuçsuz avımızın ardından uyandığımızdan beri, kasaların umduğumuz gibi işe yaramadığı gerçeğiyle kendini suçluyordu.

Tabii ki, eski sevgilisinin bulunduğu ve depoya getirildiği haberi gelir gelmez, hiç vakit kaybetmedik. Artık öfkemizi çıkarabileceğimiz biri vardı. Lanet olsun, ama çok iyi gelmişti, bir ölümlüye tek yumruk atmak için kendimizi oldukça tutmak zorunda kalmamıza rağmen

tüm gücümüzle vurursak, yumruğumuzu kolaylıkla vücuduna saplayabilirdik.

Yani bizim için, işimizi ağırdan alıyorduk. Ama ona, birkaç kez bayılmasını sağlayacak kadar acı çektirdik. Tabii ki, neden böyle bir işkence yaptığımızı söylediğimizde, onun adını söyledi ve kardeşim kendini kaybetti. Onu kalbi durana kadar sertçe dövdük, adamlarımız onu hayata döndürmek için çok uğraştılar.

Çünkü onunla işimiz henüz bitmemişti. Ta ki çılgılığı duyana kadar.

Ve bu sefer, duymaktan zevk aldığım bir ses değildi.

"Siktir!" Kapıya baktığımda, onun korkmuş gözlerini ve dehşetle bakan bakışlarını gördüğüm anda tısladım. Onun bizi burada bulacağı aklıma gelmemişti. Çekim onu, bizim sık sık gittiğimiz yerlere götürmüş olmalıydı. Kulüp ya da alıştığı daire gibi. Ama o zaman daha iyi bilmeliydim, çünkü onunla ilgili her şey tipik değildi.

"Kaçacak," diye dişlerini sıkarak söyledi Tal, beni de şöyle dedirtti:

"O kadar uzağa gidemez," dedim ve ona doğru ilk adımımı attım, bu da kardeşimin tahmin ettiği gibi davranmasını sağlamak için yeterliydi. Ama onun ortadan kayboluşunu görmek ikimizi de harekete geçirdi. Göz açıp kapayınca kadar kapıya ulaştık, artık onun gözü önünde olmadan bunu yapmak güvenliydi. Onu karanlığımızla tanıştırmak için tam da doğru zaman değildi. Onun pislik eski sevgilisini ölümüne dövmemizi izlemek onu korkutmuşsa, bizim o yönümüzü görmek onu gerçekten çok korkuturdu.

Neredeyse kapıyı menteşelerinden söküp atacaktım.

Issız sokağa çıkıp kızın canını kurtarmak için koştüğünü görmek beni gerginleştirdi. Ama kardeşim peşinden gitmek üzereyken, elimi göğsüne koydum ve ona dedim ki

"Bekle."

"Ne için? Brooklyn Köprüsü'ne varana kadar mı?"

"Bir teorimi kanıtlamak istiyorum... Nessa, dur!" diye bağırmadan önce ona söyledim. Anında, tahmin ettiğim gibi, aniden adımlarını durdurdu.

"Ne oluyor lan?" diye sordu Tal, ben de gülümseyerek

"Sen dene" dedim.

Kaşlarını kaldırdı ve ona bağırdı

"Arkanı dön ve bize doğru yürü!" O da tam bunu yapınca, Tal şoktan gözlerini genişletti. Gelişmiş görme yeteneğimiz sayesinde, yüzündeki korkuyu kolayca görebiliyorduk.

"*Lütfen... lütfen beni bırakın,*" diye yalvardı, bize doğru yürümeye devam ederken bile.

"O sadece itaatkar değil," diye tahmin etti kardeşim, ben de başımı sallayıp ona hak verdim.

"Hayır, o zorlanıyor," diye sert bir şekilde cevap verdim.

"Bir cadı mı?" diye sordu Tal ve bu düşünce yine dişlerimi sıkacak kadar rahatsız ediciydi. Bize doğru yürüyen görüntüsü, onun kolayca itaat ettiğini hatırladığım diğer tüm anlar gibi artık lekelenmişti. Bu şekilde mücadele etmesine şaşmamalı.

"Andras'a bizimkilerden birine ulaşmasını söyle, kaynağını bulmak ve bilinen bir izi tespit edip edemeyeceklerini görmek için onu değerlendirmelerini istiyorum."

Tal, bunun ne anlama geldiğini bilerek başını salladı.

Aramızda küçük bir casus olabilir, sadece sikmek istemediğimiz, aynı zamanda tutmak istediğimiz bir casus. Çünkü bu gerçeği değiştirmiyordu, o bizim Kaderimizdi, ne olursa olsun. Ama bu, onun bu yüzden hedef alındığı anlamına geliyordu. Sanki biz farkına varmadan, birisi onun bizim için kim olduğunu anlamıştı.

O bir piyon olarak kullanılıyordu.

Lanet olası kafalar uçacaktı.

O yaklaşıma kadar öfkeli düşüncelerimi bastırmaya çalıştım, böylece bana olan korkusunu daha da artırmayacaktım. Yeterince yaklaştığı anda, kolumu uzatıp beline doladım ve onu kendime doğru çektim. Titreyerek verdiği nefes, rahatlama ve sıkıntının karışımıydı.

"*Oh Firefly,*" dedim, bana yaslanarak sessizce ağlamaya başladığını hissederken, başını göğsüme gömdü, ben de başının arkasını ellerimle kavradım. Ama sonra geri çekildi ve o büyük, yaşlı gözleri beni neredeyse mahvetti.

"Neden... neden bunu yapmak zorundaydın?"

Ne demek istediğini biliyordum, bu yüzden ona gerçeği söyledim.

"Bunu görmemeliydin, tatlım." Kardeşim başını kendine doğru eğdi ve ona şöyle dedi

"Kimse sana zarar verip paçayı kurtaramaz."

Gözleri tekrar doldu ve ağlamaya başladı, kardeşim başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. Sonra başını onun elinden kurtardı ve şöyle dedi

"Bu bana acı veriyor... peki ikinizi kim cezalandıracak?" Onun cesur sözlerine neredeyse gülecektim, ama kardeşim mükemmel bir cevap verdi.

"Sana yaşattığımız gözyaşlarını görmek yeterince ceza."

Sanki her şey çok fazla gelmiş gibi gözlerini kapattı.

"Lütfen onu öldürme," dedi ve beni gerginleştirdi, durduramadan içimden bir homurtu çıktı. O benden kurtulmaya çalıştığı anda kollarımı sıktım.

"Sana bu kadar acı çektiren birini nasıl hala önemseyebilirsin?" diye sordu Tal, çünkü ben hırlamadan duramayacak kadar güçsüzdüm.

"Onu umursamıyorum. Sadece onun ölümünün benim yüzümden olmasını istemiyorum." Ben buna alaycı bir şekilde güldüm, bu da onun bana hoşnutsuz bir bakış atmasına neden oldu.

"Onun ölümü bizim vicdanımıza yük olacak. Artık yaptığı hiçbir şey sana dokunmayacak."

Ama o anda beni şaşırttı, çünkü ilk kez isteyerek *bana dokundu*. Yanağımı avuçlayarak bana bilgeliğini aktardı ve kaderimizde benim daha önce görmeme izin verdiğimden çok daha fazlası olduğunu söyledi.

"Ama anlamıyor musun? Onu öldürürsen, bu beni etkileyecek çünkü hayatımın geri kalanında rüyalarımda beni rahatsız edecek. Çünkü onu hikayemin kötü adamı olarak tutmak yerine, onu kurban haline getireceksin," dedi ve ben onun dokunuşuna yaslanarak, doğruyu söylediği için ondan nefret ettim.

Onun saf, nazik ruhu tam da bunu yapardı. Çünkü bizim karanlığımız onu henüz kirletmemişti ve dürüst olmak gerekirse, bundan sonra da kirletmeyeceğini düşünüyordum.

Ve kendimde hayal kırıklığına uğramak için bir neden bulamadım.

Kardeşim de hayal kırıklığına uğrayamadı ve bunu sadece bir bakışla ifade etti. Yıllar boyunca mükemmelleştirdiğimiz bir şeydi bu, birbirimizin ne düşündüğünü tek kelime etmeden anlayabilmek. Bu yüzden başımı salladım ve depoya doğru başımı çevirdim. Tal ayrıldı ve duyduğu anda

"Onu bırak ve hastaneye götür" dediğinde, bana yaslandı, eli yanağımdan kayarak ceketimin yakasını tuttu. Sanki yakında uçup gideceğinden korkarak hayatı pahasına tutunuyormuş gibi. O anda başka bir şey olduğunu anladım. Uzun kirpiklerinde hala taze gözyaşları görünüyordu, ama gözleri kırmızı ve hafif şişmişti. Sanki bu noktaya gelene kadar uzun süre ağlamış gibi.

"Ne oldu, küçük aşkım?" diye sordum, ona olan gerçek duygularımı itiraf etmeye çok yakın bir sevgi sözcüğüyle. Ama sadece bunu sormam, onun bana her zamankinden daha sıkı sarılmasına ve yeni bir gözyaşı dalgasının gelmesine yetti. Bu seferki o kadar şiddetliydi ki, fırtınada bir yaprak gibi titremeye başladı.

"Ne oldu?" diye sordu Tal, ben de ona başımı sallayarak, endişeli ifademle henüz bilmediğimi söyledim.

"Konuş bizimle, küçük Peach," diye denedi, boynunun arkasını avuçlayarak, bize anlatması için onu teşvik etmeye çalıştı.

Ama sonunda ikimize de baktı ve tamamen kalbi kırık bir ses tonuyla şöyle dedi

"Çok üzgünüm... hepsi yalandı."

Ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarımı çattım ama sonra tekrar ağzını açtı ve bu sefer tek bir kelime söyledi.

"Lanetli... ohh." Sonra yere yığıldı...

Bilinçsiz.

Bölüm 29

Acı Tatlı

Vanessa

Farklı bir odada uyanmak farklı bir duyguydu.

Çünkü bu sefer gözlerimi açtığımda, yalnız olmadığımı hemen fark ettim. Ellerini üzerimde hissettiğim anda, çok geç kaldığım korkusunu hafifleten bir şey olduğunu anladım.

Veda etmek için çok geç kalmıştım.

Sadece onları ihanet etmekle kalmayacak şekilde planladığım veda. Onlardan çalmak ve laneti bozmakla bitmeyecek bir veda. Ama kendime acı-tatlı bir son vereceğim bir veda. Yanımda götürebileceğim bir anı. Cüzdanımdaki buruşuk bir fotoğraf gibi, bana acı verdiği kadar rahatlık da veren bir anı.

Sadece onların bana verebileceğini bildiğim bir anı.

"Hey, işte burada," dedi Talon, sesi sakinleştirici bir varlık ve yıpranmış ruhum için yatıştırıcı bir merhem gibiydi.

"Neredeyim?" diye sordum, etrafıma bakındım ve bir tür yatak odası süitinde olduğumu fark ettim. Hem de çok erkeksi bir yatak odası süiti. Orası karanlıktı, ama ışık eksikliğinden değil.

Duvarlar gri, zeminler neredeyse siyah gibi görünen koyu renkli ahşapla kaplıydı ve tavanda da aynı koyu renkli ahşaptan yapılmış kemerli kirişler vardı. Mobilyalara gelince, ince altın ayakları üzerinde duran aynalı siyah dolaplar vardı ve

aynı uzun kulplara sahipti. Küçük masalar da aynı tasarıma sahipti ve üzerinde ağır bir gotik ayna bulunan bir büfe vardı.

Bu odada halı yoktu ve iki vampir dışında hiçbir şey hoş geldin demiyordu. Ama daha spesifik olarak, ben sadece odada değildim, aslında bir kanepede yatıyordum. Renginin ne olduğunu tahmin etmeye gerek yoktu. Tanrım, bu adamların siyahla ne alıp veremedikleri vardı?

Oturmaya çalışırken, başımın düşündüğüm gibi sert bir yastığın üzerinde değil, aslında Victor'un kucağında olduğunu fark ettim. Victor saçlarımı okşuyordu ve bu his beni uyandırmaya yetecek kadar uyandırmıştı. Talon elinde bir içkiyle bize doğru yürüyordu, aynı anda Victor'un beni dikleştirmeye yardım ettiğini hissettim.

"Yavaş ol, bebeğim." Arkamdan gelen şefkatli sesi, ona tekrar sarılmak istememe neden oldu.

"Evdeymişsin," dedi Talon, bana bardağı uzatırken, kehribar rengi sıvı metal buz küplerinin etrafında baştan çıkarıcı bir şekilde dönüyordu.

Kokladım ve burnumu kırıştırdım, bu da onu güldürdü. "Evine geldin" derken, artık burada yaşadığımı ima eden sözlerini kasten görmezden geldim.

"Nedir bu?" diye sordum, dikkatimi içkiye vererek.

"Seni uyandırmaya yardımcı olacak bir şey," dedi Talon, o yaramaz gülümsemesi kız gibi içimdeki duyguları altüst etti.

İnanmamış bir ifadeyle baktım, o da başını sallayarak içkiyi dudaklarıma götürmemi ve deneme amaçlı bir yudum almamı sağladı. Her neyse, çok güçlüydü, öksürmeden önce dişlerimin arasından hava üfledim ve ona şöyle dedim

"Elma likörü olmadığı kesin."

Victor, öksürmeye başladığımda sırtımı ovuştururken arkamda kıkırdadı.

"Ama uyanıksın, değil mi?" diye sordu Talon, beni güldürüp şöyle bir yorum yapmamı sağladı

"Evet, ama eminim bu şeyle ölüleri bile diriltebilirsin."

"Evet, sen sormadan söyleyeyim, kalbimiz atıyor," dedi Victor kuru bir şekilde, beni güldürdü ve ona döndüm.

"Sarımsak gibi mi?"

Dudakları seğirdi ve "Sebzelerimizi bile yiyoruz" dedi.

Yine gülmekten kendimi alamadım, bu görüntüyü beğenmiş gibi görünüyordu.

"Ama bana bir kase filiz getirirsen, birini ısırırım," diye ekledi Talon, tiksiniş bir yüz ifadesi takınarak. O kadar gerçeküstü bir andı ki, gülmekten kendimi alamadım. Gerçekten burada oturmuş filizler hakkında mı konuşuyorduk?

"Eh, gözyaşlarına tercih ederim," dedi Victor, bardağı benden alıp yanındaki küçük yuvarlak masanın üzerine koydu.

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Talon ve bu, daha önce olanları düşünerek beni ayılmaya yetti.

"Bayılmış mıyım?" Talon yanıma oturmaya geldiğinde sordum, kardeşiye bakarken yüzündeki ifade okunamazdı. Onun iç çekişini duydum ve Victor'un önerdiği gibi ona döndüm.

"En iyisi bunu düşünme."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedim, olanları hatırlamaya çalışarak. Ağladığımı biliyordum ama onlara ne söylediğimi hatırlayamıyordum.

"Senden tek istediğimiz, sana bakacağımıza güvenmen," dedi Victor. Bu sözler beni onun yanında gerginleştirdi ama daha fazlasını söylemeden önce sessizce itiraf ettim.

"Keşke yapabilsem."

Elimin onun elinde olduğunu hissettim ve tıpkı kahve dükkanındaki ilk gece yaptığı gibi, bileğimin içini öptü. Tabii ki, artık nedenini biliyordum... *kanım*.

"O zaman bunu yapman için gereken süreyi sorarız," diye cevapladı ve ben yüzümü buruşturduğumda, bunun nedeni benim bildiğim, onların bilmediği şeydi.

Zaman, sahip olmadığım tek şeydi.

"Peki ben neredeyim?" diye sordum, konuyu değiştirerek, Victor da buna izin verdi, şimdilik bu konuyu ve elimi bırakarak.

"Millbrook'taki malikanemiz," diye cevapladı Talon, gözlerimi falcı sürtüğün bana bahsettiği yer olmalı diye irkilerek açtım. Aslında, sürtük kelimesine uygun bir isim bulmak isterdim. Hayatımı ikinci kez mahveden ve pislik eski sevgilimin neden olduğu acıma ekleyen kadının adı. Hazır laf açılmışken.

"Peki benim... eski sevgilim, o...?"

"Hayatta mı... evet, ne yazık ki," diye cevapladı Talon, Victor yanımda homurdanmakla meşgul olduğu için. O pislige olan nefrettime rağmen, içimden gelen rahatlama iç çekişimde duyuluyordu.

"Bu vampirler arasında yaygın bir şey mi, yoksa sadece siz ikinizin yaptığı bir şey mi?" diye sordum, cesur olup soru sormaya karar vererek. Şimdiye kadar hiç yapmadığım bir şeydi bu. Victor kaşlarını çatı, Talon ise sırtıttı.

"Hoşnutsuzluk, ölümcül öfke ya da seksi küçük şeftalilere olan açlık seslerini mi kastediyorsun? Evet, bu tüm vampirlerin yaptığı bir şey," diye cevapladı ve Victor alaycı bir şekilde güldü.

"Tamam, bilmek iyi oldu, sanırım," dedim utangaç bir şekilde, kucağıma bakarak, fermuarımla oynayarak. Bu uzun sürmedi çünkü Victor parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi ve bir sevgilinin yapacağı gibi elimi tuttu.

"Bir sürü sorunun olduğunu tahmin edebiliyorum, Nessa," dedi, bu da benim onun muhteşem kahverengi gözlerine bakmamı sağladı, gözlerinde kolayca kayboldum ve kendimi şöyle söylerken buldum

"Gözlerin çok güzel."

Talon gülmeye başlayınca anında utanç duydum, ama bunun bana yönelik olmadığını anlamam biraz zaman aldı.

"Hay sıçayım kardeşim, kızardın mı sen?" Kafamı Victor'a çevirdiğimde yanaklarının hafifçe pembeleştiğini gördüm, o da bana bağırarak cevap verdi.

"Tabii ki hayır!"

"Özür dilerim, seni utandırmak istemedim," dedim, o da bana yumuşak bir bakışla karşılık verdi. Somurtkanlığı açıkça sadece kardeşi içindi, ki o da hala gülmeyi kesmeyi anlamamıştı.

"Öyle olmadı, tatlım. Gözlerimi beğenmene sevindim, özellikle de kardeşimin gözlerine tercih ettiğine," diye karşılık verdi, Talon'un homurdanmasına neden oldu, sonra beni omuzlarımdan tutup bana bakmamı sağladı.

"Peki ya benimkiler, Peach? Hadi ama, benimkilerin kardeşimin sıkıcı, ruhsuz gözlerinden daha iyi olmadığını söyleme."

Buna güldüm ve "Meh" diyerek alay ettim.

O dehşete kapılmış gibi görünüyordu, Victor ise kahkahalarla gülmeye başladı, hatta neşeyle bacağını tokatladı. Ama sonra ona şöyle dedim

"Şaka yapıyorum Talon, senin de gözlerin çok güzel."

Ancak, bunu söylediğim anda, beklediğim tepkiyi alamadım çünkü bana attığı bakış çok ateşliydi. Yoğun bakışını hemen eyleme geçirdi ve boynumun arkasını tutarak beni öne doğru çekti, ardından şok içinde çılgılık attım ve

"Bir daha söyle."

"Gözlerin çok güzel mi?" diye tekrar ettim, bu da onun biraz sırtmasına neden oldu, sonra daha derin bir sesle bana şöyle dedi

"Adım, tatlım, adımlı söyle."

Bunun onun için neden önemli olduğunu anladığımda hızlıca nefes aldım. Çünkü daha önce onun adını hiç söylemediğimi düşündüm. Bu yüzden, eğer bu gerçekten burada geçireceğim son geceyse, o zaman cesur olup bunu iki elimle de yakalayacağım... *kelimenin tam anlamıyla*.

Kendi isteğimle dudaklarına uzandım ve avuçlarımla yüzünü kavradım. Sonra dudaklarının üzerine adımı fısıldadım.

"Talon."

Tepkisi umduğum gibiydi, çünkü beni kollarımın üstünden kavradı ve öptü. Kolayca eridiğim bir öpücüktü. Elleri, sırtımı okşayarak beni kollarına sararken yumuşadı. Sonra geri çekilip bana şöyle dedi

"Bana Tal de."

Sonra bana göz kırptı ve ben hemen kahkahaya boğuldum. Ben onun yüzüne birkaç santim uzaklıkta gülmeye devam ederken, onun gülümsemesi benimkini yansıtıyordu. Bundan sonra, kardeşinin bana yaklaşıp ensemini tuttuğunu, yüzümü ona çevirdiğini ve bana şöyle dediğini hissettim

"Ben Victor, beni hatırladın mı?"

Onun sırtışı da kardeşiinki kadar bulaşıcıydı ve beni alay ettiklerini fark ettim. Sonunda Victor'u öptüm ve ne kadar lezzetli olduğunu hissederek ağzına inledim. Ancak, geri çekildiğinde şakacı bir şekilde sordum

"Dur tahmin edeyim, sana Vic diye hitap edebilir miyim?"

"Victor Efendi yeter," diye cevapladı, beni tekrar güldürüp başımı sallamama neden oldu.

"Tanrım, şimdi de şaka yapıyor... Kardeşime ne yapıyorsun, Pet?" Tal alaycı bir tonla sordu.

Ona baktım ve bu sefer göz kırpan bendim.

Üçümüz arasında böyle bir şey olabileceğine inanamıyordum, çünkü kardeşlerin bu yönünü daha önce hiç görmemiştim. Aslında, bu neredeyse çok acımasızdı ve tekrar gözyaşlarına boğulmadan önce duygularımı kontrol altına almam gerekiyordu. Çünkü bu acı tatlılığı bir anı olarak yanımda götürmek istesem de, bunun gerçek olmadığını söyleyip duran cezalandırıcı bir yanımda da vardı. Onların gerçekten böyle hissetmediklerini.

Hepsi lanetin bir parçasıydı.

Onlardan fiziksel bir şey beklemek neredeyse yanlış geliyordu. Sanki bunu hak etmiyormuşum gibi. Sanki ahlaksızlıkmiş gibi. Ama sonra ellerini tekrar üzerimde hissettiğimde, aynı büyüün etkisine daha da derin bir şekilde kapıldığımı hissettim. Bu içsel kargaşa, Tal'ın kucağına aniden kaldırıldığımda şok içinde bir çığlık atmamla sona erdi. Bu pozisyon, onu bacaklarımın arasına almış durumdaydım. Orada, yüzümü yüzüne yaklaştırdı ve bana şöyle dedi

"Gülümsemeni kaybetmek istemiyorum, güzelim."

Yine, neredeyse eriyip gidecektim çünkü burada doğru olanı yapmak neredeyse imkansızdı. Özellikle de beni tekrar öpmeye başladığında, buna direnecek gücüm yoktu.

"Mmm, viski hiç bu kadar lezzetli olmamıştı," diye mırıldandı, bitirdikten sonra dudaklarını yaladı ve bana şunu sordurdu

"O muymuş?"

Bana cevap vermedi, bunun yerine Victor bardağa uzandı ve uzun bir yudum aldıktan sonra şöyle dedi

"Sıra bende."

Ayağa kalktı ve eğilerek saçımı geriye doğru çekerek bana doğru döndü. Sonra beni öptü ve dilinden viski tadı aldım.

"Yine haklısın kardeşim," dedi Victor geri çekildikten sonra. Ardından, kendimi Tal'ın kucağından kaldırılıp Victor'un kollarına alındığımı fark ettim.

"Nereye gidiyoruz?" diye nefes nefese sordum. "Partiyi yatak odasına taşıma zamanı."

Kalbim hızla çarpmaya başladı çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Aklım hala doğru olan ile lezzetli bir şekilde yanlış olan arasında ikiye bölünmüştü. Ama o beni oturma odasından çıkarıp birkaç basamak yukarı, kemerli bir geçitten geçerken, Tal'ın arkamızdan bizi takip ettiğini fark ettim. Ancak fark ettiğim tek şey bu değildi...

İçeri girdiğimiz anda gözlerim fal taşı gibi açıldı, ama gözlerim oradaki devasa yatağa odaklanmadı.

Hayır, bu sefer...

Gözlerim hançere takıldı.

Bölüm 30

Ektiğimiz Tohumlar

"O nedir?" diye sorduğumu fark ettim ve Victor, şeffaf bir güvenlik kutusunun içinde duran muhteşem hançere doğru bakışlarımı takip etti. Açmak için parmak izleri gerekiyormuş gibi görünen bir kutu. Kalın camın arkasından bile muhteşem tasarımı kolayca görülebiliyordu.

"Benim doğuştan hakkım," diye cevapladı ve ben de merakla kaşlarımı çattım.

"Evet, çünkü o yedi dakika her şeyi değiştirir," dedi Tal gülerek, Victor da gözlerini devirdi.

"Fondatori olarak bilinen hükümdar ailesinin en yaşlı üyesi ve kralın masasında oturan kişi hançeri elinde tutan kişidir."

"Ha?" diye sordum, hiçbir şey anlamadan, bu da onu gülümsetti. "Karmaşık bir durum," diye cevapladı, ben kendimi durduramadan sormamı sağladı.

"Güçlü mü?" diye sordum.

"Güçlü mü?"

O seksi kaşlarını kaldırdı, ama Tal ekledi

"Evet, en sağlam zarfları bile açabilir." Buna gülmeden edemedim.

"Şöyle söyleyeyim, o hançere sahip olan kişi krallığı yönetir."

"Krallık mı?" diye ciyakladım, bu da onun sırtıtmasına neden oldu. "Benim durumumda, New York eyaleti."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve düşünmeye başladım. "Yani, bu şehri senin olduğunu söylediğinde şaka yapmıyordun?"

"Krallığımda saklanacak pek yer yok," diye cevapladı ve beni yatağa doğru taşımaya devam etti. Yatak, kasadaki yatak gibi kocaman bir yataktı. Bu yatak, parlak siyah boyalı oyma ahşaptan yapılmıştı. Eski moda gotik bir görünüme sahipti ve arkadaki duvarın çoğunu kaplayan kocaman, kemerli bir başlığı vardı. Ayrıca siyah kadifeyle kaplıydı ve Chesterfield koltukları gibi düğmeli bir yapısı vardı.

Odanın geri kalanı, yatak ve üzerinde durduğu açık gri halı dışında, oturma odasıyla hemen hemen aynı tarzdaydı. Yan sehpa, diğer mobilyalarla uyumluydu ve üzerinde altın rengi kare duvar lambaları vardı. Uyumlu bir büfe, pencerenin yanında, odanın sağ tarafına yerleştirilmişti ve bu odadaki tek fark, üzerinde bir hançer bulunmasıydı.

"Bu durumda sen... bir kral mısın?" diye sordum, gözlerimi hançerden ayırıp, kendimi bir vampir kraliyet ailesinin huzurunda bulduğum için yaşadığım büyük şoka geri döndüm.

"Evet," diye cevapladı, sırtarak ve benim tepkimden açıkça keyif alarak.

"Vay canına... tamam, o zaman bu iş beni gerçekten aşıyor," dedim ve durduramadan, beni yatağa indirirken kaşlarını çatmasına neden oldum.

Ama ben daha yukarı çıkmaya başladığımda, onun başka bir fikri vardı, ayak bileğimi tutup beni geri aşağı çekti. Bu hareketle sırt üstü düştüm ve o üzerime çıkarken onun altında kaymaya başladım. Nefesim vücudumdan çıkarken yumuşak bir hışırtı ile hızla gitti.

"Hayır... *tam olman gereken yerdesin*," dedi bana ve kahretsin, keşke bu doğru olsaydı.

"Kesinlikle," diye ekledi Tal, bileklerimi tutup başımın üstüne çekti. Onları sabitledikten sonra, Victor kendini daha da aşağı indirdi, burnunu boynuma sürterek derin bir nefes aldı. Göğsünden gelen gürültülü bir ses, nefesimi tutmama neden oldu. Sonunda, suçluluk duygusu beni yiyip bitirdi ve yüzümü yana çevirerek onun yoğun bakışlarından kaçmaya çalıştım. O bunu kabul etmedi, çünkü yüzümün alt kısmını kavradı ve bakışlarımı hızla kendine çevirdi.

"Öyle düşünmüyor musun?" diye sordu, ses tonu emrediciydi.

"Ama sen bir kralın," dedim, bunun en güvenli cevap olduğunu düşünerek. Bu, bakışlarının yumuşaması için yeterliydi.

"O zaman sana kraliçemiz gibi davranalım ve seni sahiplenelim," diye kulağıma fısıldadı ve beni nefesimi keserek.

Kafamı sallamaya başladım, ama ağzını boynuma yaklaştırdı ve dişlerini göstererek beni uyardı. Hafif bir acı hissetmem, beni durdurmaya yetti.

"Yeter, Nessa, sen bizimlisin ve bunu kesinleştirmemizin zamanı geldi," dedi Tal, her iki bileğimi de kelepçeleyecek kadar büyük bir avucuna aldı. Sonra serbest eliyle kapüşonlu sweatshirtimin fermuarını açmaya başladı, metal dişlerin açılma sesi beni korkutacak kadar yüksekti.

"Ama..."

"Hayır. *Artık beklemek yok,*" dedi Victor, kardeşinin benim ilk kat giysimi çıkarmaya izin verecek kadar geri çekildi.

O, belimi kaldırarak kumaşın sırtımın altından çıkmasını sağladığında vücudum kavis yaptı. Böylece Tal, kollarımdan kumaşı çekip onları serbest bırakabilecekti. Ama beni serbest bırakmak istediği tek şey bu değildi. Sırada tişörtüm vardı. Bu sefer Victor beni oturur pozisyona getirdi, böylece tişörtümü başımdan çıkarabilecekti. Ve dün gece olduğu gibi, ikisinin birlikte beni çıplak bırakmak için çalışması başımı döndürüyordu.

Ancak, dün gecedен farklı olarak, Victor yatağın kenarında dururken, avuç içlerini yanlarıma dayayıp üzerime eğildiğinde sordu:

"Bunu istiyor musun, Vanessa?"

Tam adımı kullanması, bunun ne kadar ciddi olduğunu anlamamı sağladı. Bana bir seçim sunuyordu ve o anda benim onlar için yapacağımdan daha fazlasını yaptığını bilmek kalbimi parçaladı. Çünkü kendimi tutamadım ve başımı sallayarak evet dedim.

Yarın, bana verecekleri zevki reddedebilecek kadar güçlü olamadığım için kendimden nefret edeceğime şüphe yoktu. Hayatımın en muhteşem gecesi ve sonra sonsuza dek uzaklaşmak.

Bu, yaşadığım en acı anıydı ve bunun beni nasıl bir insan yapacağını biliyordum. Ne tür bir insan olacağımı biliyordum. Onları hak etmeyen bir insan olacaktım. Bunu biliyordum. Ama aynı zamanda mükemmelliği tadıp sonunda uzaklaşacağımı da biliyordum. İkisi için de en iyisi bu olduğu için onlardan uzaklaşacaktım... onlara gerçek bir şey için bir şans vermek için.

Çünkü bu sadece birimiz için gerçektir ve benim için de öyle kalacaktı... Onlar paylaştığımız bu anı hatırlamayacaklardı.

Asla bilmeyeceklerdi.

"Sözlerini istiyorum, aşkım," Victor bir cevap için ısrar etti.

Bu sevgi dolu sözleri, hayat kurtaran bir nektar içiyormuşçasına içime çektim. "Evet, Victor, seni istiyorum... *İkinizi de istiyorum,*" diye ekledim, Tal'a bakarak

"

"Tanrıya şükür."

Gülmekten kendimi alamadım, ama Victor cevabımı bir öpücükle mühürlediği anda gülüşüm boğazımda kaldı. Beni ona doğru eğilmeye zorladı. Sonra kot pantolonumun düğmesini açtığını hissettiğimde, fermuarın aşağı kayacak kadar sert çektiğine şaşırmadım.

"O zaman kızımızı çıplak bırakalım," dedi Victor, dudaklarımdan çekildikten sonra, bana göz kırptı ve ayağa kalktı.

Sırada kot pantolonum vardı, spor ayakkabılarım ve çoraplarım da onunla birlikte düştü. Süslü iç çamaşırlarım yoktu ama bu durum için olmasını dilerdim. Tal da ayağa kalkıp ikisi de bana hayranlıkla baktıklarında, aklım ikisine de kaymıştı. Özellikle Victor şöyle dediğinde

"Lanet olsun, muhteşem."

Kardeşi de hemen aynı fikirdeydi, bu da beni dünyanın en güzel kızı gibi hissettirdi.

"Evet, kesinlikle öyle, kardeşim." Ancak bu iltifat gölgede kaldı çünkü ikisi de soyunmaya başladı.

Gözlerim, her bir parçaları tek tek ortaya çıktıkça ikisi arasında hızla dans etti. İkisi de en iyi zamanlarında bile korkutucuydu, ama böyle... *bu bambaşka bir şeydi.* Çünkü dün gecedен farklı olarak, artık alkolün bana verdiği sıvı cesaretim yoktu.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Ama sonunda, bilmeme gerek kalmadı çünkü onlar benim için biliyorlardı. Victor kardeşine başını salladığında başladı. Tal'ın kendini bir kez daha yatağa yerleştirip sırtını başlığa dayadığını izledim.

"Kardeşimin yanına kay," dedi Victor.

İki kez söylemesine gerek kalmadı ve vücudumu yukarı doğru kaydırdım. Bunu yaptığımda, Tal uzanabileceği mesafeye geldiğimde, beni koltuk altlarımdan kaldırdı. Sonra beni kendine doğru çekerek göğsüne yasladı. Kafası benimkinin üzerindeydi, böylece izleyebiliyordu, aynı zamanda kolları da beni sarıyordu.

"Hâlâ çok fazla giysi giyiyorsun," dedi Tal, Victor bana doğru sürünürken sırtıtarak.

"Kesinlikle katılıyorum," dedi Victor ve Tal benim sütyenimi çıkarırken, Victor parmaklarını külotumun bel kısmına geçirip bacaklarımdan aşağı doğru çekti.

Tanrım, beni soydukları için kendimi yakacağımı sandım, bana dokunmaları bir yana. Victor'un yüzündeki ateşli bakış, beni daha da kıvrandırdı, özellikle de uyluklarımı tutup ayırarak cinsel organımı ona gösterdiği zaman.

"Bu bana bir ziyafet gibi görünüyor."

"Bol bir ziyafet," diye onayladı Tal, uzanıp iki göğsümü de avuçlayarak, kolları beni tamamen kaplayacak kadar büyüktü, ikisi tarafından tamamen tüketildiğimi hissettim. Victor bacaklarımdan arasına yerleşmiş, Tal'in iri vücudu beni arkadan tutarken, bu beni tamamen çözmeye yetti. Ve bu, cinsel organıma dokunulmadan önceydi. Uzun süre beklememe gerek kalmadı, çünkü Victor başını eğdi ve burnunu benim uzunluğum boyunca gezdirdi, derin bir nefes aldı ve homurdandığında beni kızarttı.

"Siktir, beni resmen salya akıtıyorsun, kızım!"

Ben bir şey söylemeden, ağzımı açtım ve burnunun yerini dilinin almasıyla inlemeye başladım.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım, Tal gülümsedi ve vücudum Victor'un ağzına doğru kıvrılmaya çalıştığı anda beni daha sıkı tuttu. Dili, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde amıma sihirli şeyler yapıyordu. Dili, klitorisime yoğun bir şekilde odaklanmadan önce aynı hareketi defalarca tekrarlardı. Derin bir şekilde emip diliyle titreşirken, ağzına ait olmak için yalvaran acılı bir tomurcuktu.

Tal'a verdiği ince baş sallamayı zar zor fark ettim, ona tam da doğru anda meme uçlarımla oynamaya başlaması için yeşil ışık yakmıştı, bu da beni roket gücüyle boşaltmıştı.

"AHHH siktir! Oh siktir... EVET!" İkisi de vücudumu çılgına çevirirken çılgılık attım ve Tal'in acımasız tutuşunda titreyene kadar orgazm devam etti. Meme uçlarımdan çekilip bükülmesinden kaynaklanan baskı nefes almamı zorlaştırdı, acı kör edici beyaz bir zevke dönüştü.

"Siktir... oh Tanrım... lütfen... oh siktir!" Ne istediğimi bilmiyordum, sadece bunun bitmesini istemiordum. Ve bitmedi çünkü Victor iki parmağını da ekledi, onları içime sokarken aynı anda geri dönüp

benden bir orgazm daha kopardı. Ancak bu sefer, kardeşinin başını sallaması farklı bir uyarıydı, Tal kulağıma fısıldadı

"Korkma... bize güven."

O, ağrıyı hissettiğim anda direneceğimi biliyormuş gibi kollarını sıkılaştırmadan önce ne demek istediğini sorma fırsatım olmadı. Victor aniden ısırıldığı yerden gelen ağrı, parmakları daha derine girerken dişleri klitorisimin etrafındaki deriyi deldi.

"AHHH OOOHHH SİKTİR!" diye bağırdım ve çok geçmeden tekrar boşaldım. O kadar güçlüydü ki, ölecekmişim gibi hissettim! Ama patladığımda, sıvının etime çarptığını hissettim ve yarı yarıya kan olmasını bekleyerek aşağı baktım. Ama hayır, Victor, istismar edilmiş amımdan kan emmeyi bıraktıktan sonra vücudumu boşalmaya zorluyordu. Zorla katlanmak zorunda kaldığım zevkin acımasızca ham sonuçları arasında nefes nefese kalmışken, o temizlemek niyetinde görünüyordu.

"Siktir, bu çok ateşliydi," dedi Tal, artık beni tutmak zorunda olmadığı için ellerini kollarımı okşayarak. Victor beni yalamayı bitirdi, sonra vücudumda yukarı doğru sürünerek aynı anda beni aşağı çekti. Kafam Tal'ın bacaklarının arasına, yatağa düşecek kadar aşağı indi. Nedenini soramadan, dudakları dudaklarıma değdi ve bir sonraki talebini homurdandı

"Kendini tat... ne kadar lezzetli olduğunu tat."

Sonra beni öptü, derin ve tutkulu bir öpücükle, damlayan heyecanım dilini kapladı. O kadar çiğ, kirli ve çok seksi bir öpücüktü ki, bu günahkar, şehvetli hareket karşısında ağzında inledim.

"Şimdi seni sikimle becerme zamanı geldi. Kardeşimle anlaştık," dedi Victor, dudaklarımı domine etmeyi bitirdikten sonra.

"O senin amını ilk kez alacak, ben ise senin ağzını benim sikimde ilk kez alacağım," dedi Tal, gözlerindeki yoğun bakışlar onları bir kez daha parlatıyordu. Aynı zamanda şeytani bir karanlık gözlerinin beyazlarına sızıyordu. Beni ne kadar çok istediklerini görmek, heyecan verici olduğu kadar korkutucuydu da.

Vücudumu ne kadar çok ele geçirmek istediklerini. Yakında beni ele geçirmek istedikleri şekilde konumlandırırlardı bir vücut.

Tal dizlerinin üzerine çöktü, vücudu yan dönmüştü ve uzun, sert sikinin tehlikeli bir güzelliği vardı... *sikinin boyutu inanılmazdı!*

"Sanmıyorum... Ben... şey... hepsini ağzıma alamam," itiraf ettim, büyüklüğünden biraz korkmuş gibi görünüyordu. Victor'unkini de içime sığdırabilir miyim diye merak ettim, çünkü o da aynı görünüyordu.

Tal elini yüzümün yanından aşağı doğru kaydırđı, beni yatıştırıcı bir şekilde okşadıktan sonra bana şöyle dedi

"Sorun yok, bebeğim, şimdi rahatla ve bize bırak."

"Burada kendimi tutmakta zorlanıyorum, kardeşim," diye ekledi Victor, dişlerini sıkarak, önce kalçalarını kavrayıp kendini hazırladıktan sonra, kendini benim içimde tutarken. Beni ne kadar istediğini itiraf etmesi başımı döndürdü. Gerçeklik, o anda kabul etmek istediğim bir şey değildi, kendime bunun gerçek olduğunu söylüyordum. Bunun herhangi bir lanet yüzünden olmadığını. Onların beni gerçekten istediklerini.

Yarın gerçeklerle başa çıkabilirdim.

Bu gece, her şey rüyaydı.

"Bize ait ol, bebeğim, seni tüketmemize izin ver, Vanessa," dedi Tal, ben de başımı sallayarak evet dedim ve Victor'un içime girmeye başlaması için tek gereken buydu.

Uzun süre sonra ve onun bu kadar büyük olması nedeniyle ilk başta gerilme acı vericiydi. Ama o aniden tamamen içeri girdiğinde, bu his kısa sürede derin bir arzuya dönüştü.

"Ahh, tanrım... evet!" diye bağırdım, o içime girip titrek vajinamın duvarlarına tamamen yerleşirken.

"*Siktir!*" Victor tısladı ve ben soru sormaya zaman bulamadım çünkü hareket etmeye başladı, ilk başta yavaşça, sanki benim onun büyüklüğüne alışmam için zaman tanıyormuş gibi.

"*Tanrım, ama kendimi tutmam gerek,*" diye inledi, bana ne kadar hızlı hareket etmek istediğini ama bana zarar vermekten korktuğunu söyledi. Böylesine acımasız bir vampir için, bu beni derinden önemsendiğimi hissettirdi.

"Yavaş ol kardeşim, dikkat et," diye uyardı Tal ve ben Victor'un yüzüne baktım, acı verici bir zevk içinde olduğunu gördüm.

"Nasıl hissediyor?" diye sordu Tal, Victor'un başını kaldırıp kardeşinin gözlerine bakmasını sağladı ve ona şöyle dedi

"Sanki cennetten gönderilmiş gibi, sanki bizim için yaratılmış gibi."

Biraz ağladım ve gözlerim doldu çünkü bu hem en acımasız hem de en güzel şeydi.

"Hala bunu istediğini söyle bebeğim, çünkü beni öldürüyor bu durum. Seni incitmek istemiyorum," dedi Victor, alnını alnıma dayayarak ve yanağını avuçlamamı sağladıktan sonra, zar zor duyulacak bir fısıltıyla şöyle dedi

"O zaman al beni. Ben seninim."

O homurdandı, ama şimdi bunun saf, katıksız bir zevk olduğunu anladım, benim çılgılımla boğulan bir zevk. Çünkü o tekrar içime girmiş ve beni ciddiye almaya başlamıştı. Acımasız darbelerim içimdeki her siniri ve cinsel noktayı vuruyor, beni hızla orgazma ulaştırıyor ve bir sonraki dalga geldiğinde çılgılık attırıyordu.

"Ağzında benim sikim olmadan alabileceğin tek şey bu, şimdi o güzel dudaklarını benim için aç," dedi Tal, sesi arzuyla kalın ve boğuktu. Sonra parmaklarını çenemde hissettim, emrini yerine getirmem için yeterli basıncı uyguluyordu. Ağzımı açtım, böylece sikiinin ucunu dudaklarımın arasına yönlendirebildi.

Ön sıvı damlası, tuzlu damlayı kaçırmak istemediğim için dilimle yalamak istememe neden oldu. Zevk dolu inlemesi, dilimle onun uzunluğunu okşayarak onu daha derine almam için beni teşvik etti. Çıkardığı vahşi seslerden onun hoşuna gittiğini anladım, sanki duracağımdan korkuyormuş gibi eli başımın arkasına gitti.

Bu arada, Victor içime girmeye devam ederken zevk bir kez daha artıyordu, penisi daha hızlı bir şekilde girip çıkıyordu ve ağzımda kardeşinin penisini tutma görevimi zorlaştırıyordu. Daha önce birine karşı bu kadar güç hissetmemiştim, aynı zamanda diğeri beni tamamen domine ediyordu. Tal'ın imkansız uzunluğunu daha da aşağıya doğru boğazlarken orgazmımı kovalarken, zihnim arzuyla sersemlemişti.

"Boşalacağım tatlım, sen de uslu bir kız ol ve hepsini iç, tamam mı?" Ona başımı salladım, ağzım hala ikimizin de istediği yerdeydi.

Yüzündeki gülümseme, bunun sebebi olduğumu bilmek bana sonsuz bir mutluluk verdi. Kafamı tekrar yukarı aşağı sallamaya başladım ve boğazımı gevşeterek onu daha uzun süre içimde tutmaya çalıştım.

Çabalarım kısa sürede ödüllendirildi, çünkü kendimi boşalırken hissettiğim anda, bu onu doruğa ulaştırmaya yetti. Elini saçlarıma geçirip beni penisinin üzerinde sabit tutarken, onun etrafında inlemem penisinin uzunluğu boyunca dalgalandı ve başını geriye attırdı. Boşalırken kükredi ve ben, onun tohumlarının güçlü fişkırımlarla patladığını hissederken hepsini yutmak için uğraştım. Boğazımın arkasına çarpan sperm fişkırımları beni boğazlamaya zorladı. Ama dudaklarımdan dökülse bile, o bir saniye bile beni bırakmadan boşalmaya devam etti.

Nefes almakta zorlandığımda beni bıraktı, saçlarımı okşadı ve eğilip beni övdü.

"Mükemmel... mükemmeldi, *lanet olası bir rüya gibiydi.*" Sonra başparmağıyla dudaklarımdan damlayan spermi toplayıp ağzıma geri itti ve kalın, damlayan parmağını emmemi sağladı.

Victor, Tal'in orgazmını tamamlamam için itişlerini yeterince yavaşlatmıştı. Ta ki şimdiye kadar, beni daha sert ve daha hızlı sikmenin güvenli olduğunu anlayana kadar. Kalçalarımı kavrayışında morluklar oluşmaya başladı ve acı, heyecanı daha da artırdı.

Victor bana "Yaklaştım bebeğim" dediğinde, bu başlamadan önce yapmam gereken bir şeyi hemen hatırladım.

"Victor, ben... oh tanrım... sik... ben hap kullanmıyorum... vampirler... oh tanrım evet, evet..." Bu endişe arasında çıkardığım inlemeler Tal'i güldürdü.

"Evet, seni hamile bırakabiliriz," dedi ve beni paniğe sevk etti.

"Çekilmen gerek!" dedim ona, Victor kulağında homurdandı,

"Hayatta olmaz... *Seni dolduracağım, bebeğim.*"

Onun sözleri beni, dünyayı sarsacak bir boşalmaya yaklaştıırken çığlık attım. Aklım, bu hatayı yapmasını engellemem için bana bağıırıyordu.

"Ama... ama..."

"*Ama yok, sen benimsin ve hepsini alacaksın!*" diye bağırdı, mümkün olduğunca derine girebilmek için kıcıımı kaldırdı ve o anda onun etrafında parçalandım.

"Ahhhhh Siktir!" diye bağırdım ve tıpkı kardeşi gibi, Victor da başını geriye attı ve tavana doğru kükredi, içime boşalırken her santimimi tohumuyla kapladı.

İçimdeki panik, nefes nefese kalmamın bir nedeni daha oldu, coşkulu halimden çıkarken nefes almaya çalışıyordum.

Ama şimdi, suçluluk duygusuyla dolu zihnimde en büyük soru şuydu...

Ne yapmıştım ben?

Bölüm 31

Sevgi Dolu Son

Victor üzerime yığıldığı anda, beni kollarına aldı ve titrediğim halde beni sıkıca tuttu. Beni kendine çekerek, tatlı övgüler ve rahatlatıcı sözlerle bana şefkatle seslendi.

Vücudum bitkin düşmüştü ama zihnim tam bir kargaşa içindeydi. Çok ileri gitmiştim ve bunun için kendimden başka kimseyi suçlayamazdım. Bunu biliyordum, ama konuşacak halim yoktu. Konuşursam, sadece gözyaşlarına boğulup her şeyi itiraf etmeye çalışacağımı biliyordum.

Gerçeği öğrenirlerse beni öldürürler miydi? Hayatımı sonlandırmamaya karar verirlerse beni buradan atarlar mıydı? O anda hangisinin daha kötü olacağını bilmiyordum, çünkü onlarsız yaşamak düşüncesi bile çok acımasızdı.

Bu yüzden onların beni kollarında tutmalarına ve aralarına almalarına izin verdim, sonra da üzerimize battaniyeyi çektim.

"Artık kaçmak yok, bebeğim," dedi Victor şefkatle, dudaklarını alnıma koyup beni öptü. Sonra Tal bana akıl almaz bir şey yaptırdı...

"Bize söz ver."

Konuşamadım, sadece başımı sallayabildim. Ama bu açıkça yeterli değildi çünkü Tal'ın şu talebini duydum

"Sözünü duymak istiyorum, güzelim."

Keşke cevap verebilseydim, hayır, istemediler. Suçlarımın listesine bir tane daha eklememi istemediler. Tek tesellim

sabahleyin benden nefret edeceklerdi, ama gece olunca beni hiç hatırlamayacaklardı. Bu yüzden, sonunda kendi kalbimi kırdım ve onlara

"Söz veriyorum."

Bu, sadece kaçmayacağıma dair bir söz değildi, tamamen ortadan kaybolacağıma dair bir sözdü.

İstedğim gibi uykuya dalamadım. Hayır, bunun yerine, ikisinin de yanımda rahatladığını hissedene kadar bekledim ve...

Ancak o zaman sessizce ağlayarak uykuya daldım.

* * *

Uyandığımda, kendimi yatağa zincirlenmiş bulduğumda şaşırmadım. Bileklerimde kalın kelepçeler vardı ve her ikisi de yatak başlığına bağlıydı. Dün gece hangi anda uyanıp sözüme inanmadıklarına karar verdiklerini merak ettim. Bu düşünce beni üzdü çünkü bir kez olsun, kalacak kadar güvenebilecekleri biri olmak isterdim.

Ve ilk kez, bunu yapmak için her şeyi verirdim.

Ama onlar hala uyurken, bu sefer derin bir uykudaydılar, kaçışımın sözlerini fısıldadım.

"Kelepçeleri çözün."

Nasıl olduğunu anlamadığım halde, kelepçeler anında açıldı, bu da onların ne tür kelepçeler olduğunu sorgulamama neden oldu. Tal'ın kolu göğsümün üzerinde, Victor'un kolu ise kalçalarımın üzerindeydi. İkisi de en kötüsünden korkuyormuş gibi uyuyorlardı. En kötüsü gerçekleşmek üzereydi, *ama onlar için değil.*

"Ben kalkarken onları uyandırmayın," dedim, böylece onların altından daha kolay çıkabilecektim. Uyandıkları takdirde daha fazla güvenceye ihtiyacım olduğuna karar vererek, kelepçeleri aldım ve her birinin bileğine birer tane taktım. Sonra dedim ki

"Ben buradan uzaklaşana kadar ikiniz de güçlü kalın."

Bu dileğin onları yerinde tutmaya ve bana ihtiyacım olan avantajı sağlamaya yeteceğini umuyordum. Artık geri dönemezdim, bu yüzden kalktım, giysilerimi topladım ve kullanabileceğim bir banyo bulduktan sonra giyindim.

Bununla ilgili sorun, onlardan yeterince uzun süre uzak kaldığım için, içeri girdiğim anda uyanmaya başlamalarıydı.

"Sabah ön sevişmesi için aklımızdaki plan bu değildi, Peaches," dedi Tal, Victor ise bunun ne olduğunu çok iyi bildiği için dişlerini sıktı. İkisi de artık oturmuş, olan bitene çok dikkatli bir şekilde bakıyorlardı.

"İyi bir plandı, ama bunlar bizi tutmayacak," diye uyardı Victor, beni şöyle dedirtti:

"Üzgünüm."

Bu, onun kaşlarını çatmasına yetti ve sonra zincirleri çekmeye başladı, zincirlerin tuttuğunu görünce şaşırdı. Tal şok olmuş görünüyordu ve hemen aynısını yaptı, zincirlerin çarpma sesleri gözlerini kapatıp irkilmeme neden oldu. Çünkü anladığım kadarıyla, ben odaya geri döndüğümde özgür kaldıklarını göstermek istemişlerdi.

Ama zincirli kalacaklarını beklemiyorlardı.

"Ne yaptın... *bu sihir mi?*" Victor, bıçak sırtı gibi sert ve keskin bir sesle sordu.

"Bilmiyorum. Sadece işe yaradığını biliyorum," diye itiraf ettim, sesim gergin ve derin bir pişmanlıkla doluydu.

"Demek bu şekilde bizden kaçıyordun? Bir şeyin açılmasını dilediğinde, o şey açılıyor mu?"

Victor'a evet demek için başımı salladım. Tal kardeşine baktı, inanamayan bakışları kolayca anlaşılıyordu, mizah izleri çoktan kaybolmuştu.

"Peki şimdi planın ne? Kaçarsan bizi yine bulacağını biliyorsun, o zaman ne anlamı var?" diye sordu Tal. Ben de derin bir nefes alıp ikisine de şöyle dedim

"Bu bir daha olmayacak, bugünden sonra olmaz."

İkisi de bana gözlerini kısarak baktılar, ama ilk soruyu Victor sordu.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

Artık dayanamayıp ilk gözyaşlarım akmaya başladı.

"Üzgünüm, bunların hiçbirinin olmasını istemedim. Bunu bilmeniz gerekiyor."

"Neyin olmasını istemedin?" diye sordu Tal, sesi artık kardeşi kadar sert ve gergindi.

"Bunları hatırlamayacağınızı biliyorum, ama bilmeniz gerekir ki... *benim için... benim için gerçektir,*" dedim onlara, yanaklarımı silerek acıyı gidermeye çalışıyordum ama boşunaydı. Gözyaşlarımı ne kadar silersem sileyim, bu ıstıraptan kurtulmam mümkün değildi.

"Senin için gerçek olan neydi?" diye sordu Victor, en büyük korkumun gerçekleştiğini itiraf etmemi sağladı, çünkü artık saklamanın bir anlamı yoktu. Ayrıca, bunu onlara söylemediğim için her zaman pişman olurdum, bunu hatırlayan tek kişi ben olsam bile.

"İkinize aşık olmam," dedim, yeni bir gözyaşı dalgası içinde. Zincirlerin şiddetle çekilme sesi beni irkitti.

"Bizi serbest bırakın!" diye bağırdı Victor, itirafımı yaptıktan sonra bana ulaşmak için daha da çaresizce.

"Üzgünüm, yapamam. Umarım beni affedebilirsiniz, yakında buna gerek kalmayacak olsa bile."

"Bu ne anlama geliyor? Neden hatırlamayacağımızı söyleyip duruyorsun?" diye sordu Tal ve Victor tahmin ettiği gibi çenesine öfkeli bir nabız geri döndü.

"Bir cadıyla anlaşma yaptın."

Ağzımı ellerimle kapatmadan önce küçük bir hıçkırık attım, bir sonrakini tutmaya çalışarak.

"Anlaşma... ne anlaşması?" Tal, şimdi de aynı derecede öfkeli bir ifadeyle sordu.

"O bizden kurtulmak istiyor, kardeşim," dedi Victor acı bir şekilde, ben de ağlayarak yatağa bir adım daha yaklaştım.

"Hayır! Hayır, istemiyorum ve asla yapmayacağım. İstesem bile yapamazdım
İstesem bile yapamam."

Victor gözlerini kısarak gülmeye başladı, kötücül, karanlık bir sesle, hiç mizah içermeyen bir kahkaha attı.

"Aptal kız, Kaderimiz bizi unutabileceğine inanıyor." Tal acı bir şekilde güldü ve aynı fikirde olduğunu belirtti.

"Ah küçük Peach, kiminle uğraştığını bilmiyorsun, değil mi?" Onların gerçeği öğrenmesi gerektiğini bilerek başımı sallamaya başladım.

"Kandırılan ben değilim, siz ikisiniz. Tüm bunların gerçek olduğunu sanıyorsunuz, ama gerçek olan tek şey benim için gerçektir. İşin acımasız kısmı da bu. Hepimiz kandırıldık, ama haklısınız, benden daha aptal değilsiniz, çünkü ben inandım... *Lanet olsun, bunun gerçek olmasını ne kadar da istedim,*" dedim onlara, tavana bakarak ve bir sonraki gözyaşı dalgasını tutmaya çalışarak.

"Gerçektir!" Victor öfkeyle söyledi ve kardeşi de ona katıldı.

"Çok gerçek ve bizi serbest bırakırsan, bunu tekrar kanıtlayabiliriz!"

"Üzgünüm," dedim yine, sonunda gitme cesaretini bulana kadar bunu daha kaç kez söyleyeceğimi merak ederek.

"Sürekli bunu söylüyorsun, ufaklık, ama hatalarını düzeltmek için hiçbir şey yapmadığın sürece sözlerin boş kalır," dedi Victor sert bir sesle, tehlikeli tonu beni irkitti.

"İnan bana, onları düzeltmemin tek nedeni ikinizi de sevmem."

"Orada durup bize sana dokunma hakkımızı reddederek yine boş bir duygu sergiliyorsun," diye ekledi Victor, öfkesi her saniye artarak.

"İstediğine inan, çünkü çok yakında bunun bir önemi kalmayacak," dedim ona, Tal'in hırlamasına neden olarak.

"Ne planladıysan, bu bir hata. Sana kimlerin etki ettiğini bilmiyorum, ama bir vampir, kaderindeki kadını tattıktan sonra onu unutacak kadar güçlü bir şey veya biri olduğunu bir saniye bile düşünüyorsan, yanılan tek kişi sensin."

"Ben senin Kaderin değilim," dedim öfkeyle, gözyaşlarımı silerek ve ikisinin de geri çekilmesiyle sanki onlara vurmuşum gibi görünmesinden nefret ederek.

"Cezan giderek artıyor, tatlım, bu yüzden şimdi durmanı ve beni dinlemeni öneririm, bu her şeyi düzeltmek için son şansın. Bizi serbest bırak, ve bunu hemen yap!" Victor talep etti, ben de ona hatırlattım

"Korkarım ki emirleri yerine getirme vaktim sona erdi, çünkü gün ışığı çıktı. Bu da artık senin kontrolün altında olmadığım anlamına geliyor. İnanması zor olabilir, ama keşke öyle olmasaydı, çünkü o zaman bu kadar büyük bir suçluluk duygusu hissetmezdim." Victor başını salladı ve bana şöyle dedi

"Ah, tatlı kız, bunu sanki sonmuş gibi konuşuyorsun."

"Yakında öyle olacak," dedim kararlı bir şekilde.

"HAYIR! Hayır, öyle olmayacak ve asla olmayacak, beni anlıyor musun?!" diye bağırdı, öfkesinin kükremesi beni korkuyla birkaç adım geri çekilmeye zorladı. Kahretsin, gözleri şeytani bir şekilde parıldayıp dişleri uzadığında çok korkutucuydu.

"Onu dinle Nessa, çünkü doğruyu söylüyor," dedi Tal, sanki iyi polis rolünü oynuyormuş gibi.

"Keşke bu şekilde gelişmeseydi. Ama lütfen, işlerin bu noktaya gelmesine izin verdiğim için üzgün olduğumu bil. Kendimi bu kadar kaptırmama izin verdiğim için ve biz... *dün gece olanlara izin verdiğim için.*"

"Pişmanlıklarını kendine sakla!" Victor öfkeyle bağırdı, beni irkitti.

"Tek pişmanlığım, durumdan yararlanmış olmam. Sana inandırdıkları yalandan yararlanmış olmam!" diye tartıştım, neden hala burada olduğumu merak ederek. Sanki kendimi oradan uzaklaştırmayı başaramıyormuşum gibiydim.

"Tek yalan, çekip gidebileceğini düşünerek kendine söylediğin yalanlar. Bizden kaçabileceğini, bu gezegende saklanabileceğin tek bir yer olduğunu düşündüğün yalan... Çünkü sana söz veriyorum, kızım... *Seni bulacağız!*"

"Victor, sakın ol kardeşim," Tal onu sakinleştirmeye çalıştı, ama o sadece hırladı ve devam etti.

Sanki her an patlayacakmış gibi birkaç adım geri çekildim.

"Seni bulacağız, Nessa, ve şüphen olmasın, bir dahaki sefere seni esir aldığımızda bu kadar güvenmeyeceğiz!"

Bunu duyunca nefesim kesildi, çünkü artık kesinlikle gitme vaktimin geldiğini biliyordum. "O zaman gerçekten çok üzgünüm, ve bundan sonra yapacağım şey için daha da üzgünüm," dedim dedi, Victor'un şu anda benden nefret ettiğini, bir dahaki sefere beni bulduğunda sadece esiri yapmakla kalmayacağını, *hayır, bir dahaki sefere beni bulduğunda beni öldürmek isteyeceğini* bilerek. Onun öfkesinden kurtulabilmemin tek umudu, anılarının gerçekten silinmiş olmasıydı.

Bu yüzden, anıların silinmesini ummaktan başka seçeneğim olmadığından, Victor'un nefesini kesen ve beni tehlikeli bir şekilde uyaran hançere doğru yürüdüm.

"Hayır, Nessa, sakın bunu yapmaya kalkışma!"

Beni parçalayan acıya karşı gözlerimi kapattım, sadece onu ona

"Üzgünüm, başka seçeneğim yok."

"Bunu sana kim yaptırıyor? Onları bulacağız. Bunun bedelini bunun bedelini ödetiriz ama lütfen, bebeğim, *bunu yapma,*" dedi Tal, Victor'u hırlatarak.

"Bu yanlış ellere geçerse ne olacağını hiç bilmiyorsun... bu... lanet olsun, kızım, ama bu her şeyi mahveder!"

Buna irkildim, onun haklı olmasından nefret ediyordum. Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Belki tüm bunlar bittikten sonra, her şeyi düzeltmenin bir yolunu bulurdum. Ama şimdilik, gerçekten başka seçeneğim yoktu.

"Bunu düzelteceğim, yemin ederim... çantayı aç," dedim ve hançerin çantası açıldığında hepsi şaşkınlıkla nefeslerini tuttular. Sonra ona uzandım, ona dokunduğumda hissettiğim titremeyi durduramadım

Sanki bana bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi. Ruhumun daha derin bir kısmına bağlanıyor ve içimdeki bir şeyi fark ediyordu.

"Ne oldu... bir şey hissediyorsun, değil mi?" diye sordu Victor, ne olacağını fark edince sesi biraz panikleşti.

Titreyerek nefes alıp ona söyledim.

"En çok istediğim şey, senin istediğin gibi biri olabilmektir. İkinizin de umduğu gibi biri olabilmektir ve bunun için gerçekten üzgünüm. Ama umarım bir gün onu bulursun. Kaderindeki kişiyi bulursun, çünkü ancak o zaman doğru şeyi yaptığımı anlayacağım. Ancak o zaman kalbimi feda ettiğimi anlayacağım... Hoşça kal Talon, hoşça kal Victor," dedim ve odadan çıkarken,

"Ben buradan çok uzaklara gidene kadar kimse onları duymayacak, kimse de gitmemi engelleyemeyecek. Bu malikanedeki herkes özgürlüğümü bana verecek."

Sonra, yüreğim parçalanarak gözyaşları içinde oradan uzaklaşmak zorunda kaldım. Bunu, çok geçmeden bu günü unutacaklarını bildiğim iki öfkeli vampirin sesleri eşliğinde yaptım.

Beni tamamen unutacaklardı. Ve
en kötüsü, onlar...

Onlara özgürce verdiğim kalbi unutacaklardı.

Bölüm 32
İntikamın Bedeli
Vasileios

Zaman her şeydi.

Babamın öğrendiği ve benim de hayatımda uyguladığım önemli bir ders.
Bana en büyük silahımı veren ders...

Sabır.

Ama artık yolun sonunu görebildiğim için, bunun da sınırları olduğunu itiraf etmeliyim. Cadı Circe, benim bu meşhur sabrımı son kez denediği için bu sınırları yakında öğrenecekti. Bu yüzden karanlığımın beni onun dükkânına götürmesini istedim, bu benim hazırladığım planlar için bir hileydi.

Circe bana bir hayat borcu vardı ve ben bunu kasten henüz tahsil etmemiştim. Çünkü bana daha iyi bir şekilde faydalanabilirdi. Karanlığı beslemek için toplanan başka bir ölü ruhtan daha iyi bir şekilde.

Ruhlar ve kan, benim işim buydu.

Onun kanını tatmıştım, ruhu bana aitti. Tıpkı ondan öncekiler gibi.
Tek fark, bu seferki pazarlık ettiği bir bedeli vardı.

Erebus ailesinin hançeri.

Tek istediğim buydu. Sahip olmak için can attığım tek şey.

Ve yakında benim olacaktı. Zaman, bir kez daha benim tarafımda olacaktı.

"Neden zaman kazanmaya çalıştığın izlenimine kapılıyorum, Circe?"
sordum, çoğu insanı yaptığım gibi, korkutmak niyetindeydim.

korkutmak niyetindeydim. Çıkardığı korku çığlığı, neredeyse sırtımdan hak ediyordu.

"Lord Vasileios!" Sesi zaten beni rahatsız ediyordu, çünkü onun tiz ses tonuna tahammülüm yoktu.

"Hançer nerede, Cadı?" diye sordum, korkuyla göğsüne koyduğu titrek elini düşürmesine neden oldum. Sanki kalbini söküp atmakla tehdit etmek ilk aklıma gelen şeydi. Neredeyse alay edecektim. Benim gibi birinden onu korumaya çalışmasının pek bir faydası olmazdı. O kadar karanlık bir ruhu başka yerde bulamazdı ve o da bunu biliyordu.

Ama sonra, çoğu *kişi* gibi... *benim hakkımda her şeyi bilmiyordu*. Kim olduğumu, gerçekte ne olduğumu, doğuştan sahip olduğum hakları bilmiyordu. Tam da istediğim gibi, çünkü bilgi güçtü... *babamın bana öğrettiği bir başka ders*.

"Efendim, çok yakında elinize geçecek, yemin ederim!" dedi ve çenemi sıkımdan sağladı. Ortak bir özelliğimizdi bu.

"Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?" diye sordum, ses tonum tehlikeli bir şekilde onun duyacağı son ses tonuna yakındı.

"Planımı çoktan uygulamaya başladım."

"Peki bu plan nedir?" diye sordum, rafta duran şişelerin sadece birkaçını parmak ucumla okşayarak, her birini en ufak bir dokunuşla çatlatarak. Parmak ucumla sahip olduğum gücü görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Onu buldum," dedi ve *bu... şey, bu benim dikkatimi çekti*. Kafamı kaldırıp onu buz gibi bir bakışla süzmeye başladım, o da haklı olarak korkarak geri çekildi.

"Daha açık ol!" diye bağırdım.

"Kaderleri, Moirai Theía dedikleri kişi, Lordum."

Tüm vücudum gerildi. İnanılmaz olan şey sonunda gerçekleşiyordu ve meraklanmamak elde değildi. Ancak, kendi ruhunu kurtarmak için çaresiz olan birine güvenmemenin daha iyi olduğunu da biliyordum. Bu yüzden, bir cadının gözlerinin bile takip edemeyeceği kadar hızlı bir hareketle onu yakaladım. Boğazı artık elimdeydi ve onu kurtarmaya çalışmak için çabalıyordu.

Aptal küçük cadı.

Onu geri ittim, elimde çırpınan bir balık gibi sallanmasını izleyecek vaktim yoktu. Hayır, onu kontrol altında tutmak istiyordum. Onu duvara çarptığımda yanımdaki küçük masa sarsıldı.

"*Lütfen... merhamet et, bu doğru!*" diye dişlerini sıkarak söyledi.

Onun nefes borusunun sıkıştığını hissedince, onu ikiye ayırmanın ne kadar kolay olacağını bilerek, içimi derin ve iğrenç bir tatmin duygusu kapladı.

"Planın nedir?" diye sordum, henüz onu öldürmeyecek kadar meraklıydım. "Kendini lanetli sanıyor."

Buna kaşlarını çatıttım ve ona karanlık bir sesle "Devam et" dedim.

Parmakları boşuna elimi çekmeye çalışarak zamanımı boşa harcadı.

"Konuş!" diye emrettim, sanki ona şiddet uyguluyormuşum gibi onu irkiltirdim.

"Bu lanet, onunla aşık olmaları için yapıldığını düşünüyor. Bana hançeri getirirse laneti kaldıracağımı düşünüyor. Yarın gün batmadan önce elime geçirmeliyim," dedi, bu sefer beni gülümseterek, ve bu manzara onu akıllıca geri çekilmeye çalışmasına neden oldu.

Onu suçlayamazdım, çünkü kimse benim gülümsememi görmek istemezdi, özellikle de genellikle bunun ardından ne olacağını bildiklerinde.

"Peki kız kim?" diye sordum, neden merak ettiğimi bilmeden, çünkü yakında benim ellerimle ölecekti. Ya da kokusuna bağlı olarak dişlerimle kanını emerek.

Circe yanına baktığında, gözlerim de onu takip etti. Hemen cadıyı bıraktım, şimdi yerde dizlerinin üzerinde rahatsızlık içinde öksürdüğünü ve tükürdüğünü görmezden geldim. Daha zayıf bir cadı çoktan bayılmış olurdu.

Ama sahip olduğum ruh umurumda değildi. Hayır, şimdi onun bahsettiği kızın resmine çok daha fazla ilgi duyuyordum. Onun resmini aldım ve tanıdığım yüze tepki vermemeye zorladım kendimi.

Rüyalarımı süsleyen yüze.

Onun düşmanlarımın Moirai Theía'sı olacağı ironisi bana da kaçmadı. Ama yine de, Kader onun her iki kardeşe de ait olduğuna karar verdiği için bu mantıklıydı.

Ama şimdi soru şuydu... Üçüncü kardeşe de ait olacak mıydı?

Yakında bana mı ait olacaktı?

*2. Kitapta devam
edecek*

Teşekkür

Öncelikle, en çok teşekkür etmem gereken insanlara, yani siz hayranlarıma sevgilerimi gönderiyorum!

Hayatımda siz harika insanlar olmasaydı, muhtemelen hala hamburger servisi yapıyor ve boş zamanlarımda kirli bir sır gibi yazıyor olurdum, hikayelerimi dünyayla paylaşma şansım olmazdı.

Her gün hayallerimi yaşamaya devam etmemi sağlıyorsunuz ve bunun için her birinize sonsuza kadar minnettar olacağım!

Desteğiniz hiç bitmiyor. Bana ve hikayeme olan güveniniz hiç sarsılmıyor. Teşekkür etmek yetmez, bu yüzden bir gün hepinizle tanışıp minnettarlığımı şahsen göstermek istiyorum.

Aileme...

Çocuklarıma, harika kızım Ava'ya... Evet, adı havalı, müthiş bir şeytani kuştan geliyor ve oğullarıma, küçük kahraman Jack'e ve küçük vikingimiz Halen'e.

Ruh eşim olarak gördüğüm adama. Bana gerçek aşkı öğreten ve sadece daha iyi bir insan olmak istememi sağlamakla kalmayıp, öyle olduğumu hissettiren adama. Tanıştığımızdan beri bana verdiğin destek inanılmazdı ve en güzel duygu, bana evlenme teklif ettiğinde hayatının geri kalanını benimle geçirmek istediğini öğrenmekti.

Sevgili kocama ve benim kişisel Draven'ıma tüm sevgimle... Bay Blake Hudson.

Ekibime...

Dünyanın en iyi ekibine sahip olduğumu haklı olarak söyleyebilecek kadar şanslıyım!

Hudson Indie Ink'te çalışan hiç kimsenin aile gibi hissetmediğini söylemek gerçekten nadir bir şey, ama işte böyle,

Biz bir aileyiz.

Sarah, düzenlemelerin bir dahiyane ve sen, ekibimdeki diğerleri gibi, Afterlife dünyasını her zaman olması gerektiği gibi yapmak için inanılmaz derecede sıkı çalışıyorsun

ama senin kişiliğinle birlikte olmak büyük bir zevk ve senin çılgınlığının bir parçası olmak bir hediye gibi.

Lily, kitaplarımın mükemmel bir şekilde formatlanmasını ve okuyucuların raflarına çıkmaya hazır olmasını sağlıyorsun.

Ellie, senin kadar genç birinde senin kadar çalışkan ve adanmış birini bulmak çok zor, ama sen her zaman işinde mükemmelsin ve her zaman yüzünde bir gülümseme var, seni takımda görmek büyük bir mutluluk. Seninle ve başardığın her şeyle inanılmaz gurur duyuyorum, sadece işinde değil, aynı zamanda güzel, iyi kalpli bir genç kadın olarak geliştiğin için de.

Amber, Afterworld dünyası hakkındaki bilgin beni şaşırtmaya devam ediyor ve sevgiyle "Afterlife Bible" olarak adlandırılan kitaba başvurmam gerektiğinde işimi çok kolaylaştırıyor. Hırsın ve inisiyatif alan düşüncen kesinlikle takım için büyük bir değer. Şimdiye kadar başardığın her şeyden inanılmaz derecede gurur duyuyorum ve önünde parlak bir gelecek olduğunu biliyorum.

Jo, ekibe katıldığından beri, Afterlife dünyasına yeni bir görsel hayat verdin ve yeni tasarımlar yaratırken birlikte çalışmak için kesinlikle rüya gibisin. Çalışma hızın ve yeni fikirler ve tasarım değişiklikleri sana sunulduğunda ne kadar inanılmaz derecede uyumlu olduğun beni hayrete düşürüyor. Hudson Indie Ink olarak sana sahip olduğumuz için şanslıyız.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, benim sağ kolum olan harika Claire! Bir gün uyanıp senin Hudson Indie Ink için çalışmadığını görmekten gerçekten kabuslar görüyorum. Sen şirketin bel kemiğisin ve sen ve tüm özverili, sıkı çalışman olmasaydı, Hudson Indie Ink gerçekten olmazdı!

Yıllardır benim yanımda oldun, hayranım olarak başladın ve kısa sürede en iyi arkadaşlarımdan biri oldun. Yıllardır beni destekledin ve iyi günde kötü günde, inişlerde çıkışlarda daima arkamda oldun. Yaptıklarının ve hayatımda sen olmasan ne kadar kaybolmuş olacağımın hakkında bir kitap yazabilirim.

Seni seviyorum tatlım x

Tüm ekibime, bu sergiye ve bana olan bağlılıkları ve emekleri için teşekkür ederim. Her zaman fazladan çaba göstererek, Afterlife dünyasını hak ettiği ilgiyi görmesini sağladınız. Temel olarak, hedeflerime ulaşmamda bana yardımcı oldunuz.

Bir gün dünyayı ele geçirme gizli hedefim... Şeytani kahkaha zamanı... Mwahaha! Tabii ki Şaka yapıyorum ;)

Bir başka kişisel teŐekkürüm de, benim  ılgınlıŐımı hayatlarına kabul eden ve en çok ihtiyaç duyduŐum anda bana sarılan sevgili arkadaşım Caroline Fairbairn ve onun harika ailesine gidiyor.

Onların dostluŐuna sonsuza kadar minnettar kalacaŐım.

Sonsuz sevgim ve minnettarlıŐımla,
Stephanie x

Yazar Hakkında

Stephanie Hudson, küçük yaşlarda kitap okumaya olan tutkusu nedeniyle yazar olmayı hayal ediyordu. Disleksi nedeniyle karşılaştığı engelleri aşma çabası, hayatının hayali haline geldi. İlk olarak şiir yazmaya başlayan yazar, kısa sürede korku ve romantizm türlerine ilgi duymaya başladı. Afterlife, on iki kitaplık serisinin ilk kitabıdır ve Keira ile Draven'ın birbirlerinden kilometrelerce uzak bir dünyada giderek daha da karmaşık hale gelen hikayesini anlatır.

Yazmadığı zamanlarda Stephanie, sevgi dolu ailesi ve arkadaşlarıyla vakit geçirmekten hoşlanır. Ve tabii ki, her koşulda yanında olan, ona destek olan partneri ve kişisel ilham kaynağı Blake ile mümkün olduğunca çok zaman geçirmekten.

Yazarın sözleri.

Sevgim ve bağlılığım, beni gece geç saatlere kadar çalışmaya devam ettiren tüm harika hayranlarıma, ama en çok da harika kızım Ava'ya... Evet, adı havalı, muhteşem, şeytani bir kuştan geliyor ve oğullarım Jack, küçük bir kahraman ve Halen, evet, adı bir gitar efsanesinden geliyor!

Tüm yeni yayın haberleri ve daha fazlası için web sitem

www.authorstephanieHUDSON.com'u takip edin.

Hiçbir şeyi kaçırmamak için web
sitesindeki posta listesine
kaydolun.

Ayrıca, Facebook grubumda bana ve diğer Dravenites'lere katılmaktan
çekinmeyin.

[Yazar Stephanie Resmi Hayran Grubu](#)

Benimle ve diğer hayranlarla etkileşim kurun. Sizi orada görmek için
sabırsızlanıyorum!

Stephanie Hudson'ın diğ er eserleri

Afterlife Saga

Afterlife

İki Kral

Üçlü Tanrıça Çeyrek

Ay

Pentagram Çocuğı - Bölüm 1

Pentagram Çocuğı - Bölüm 2

Altılı Kültü

Septimus'un Kurban Edilmesi - Bölüm 1

Septimus'un Kurban Edilmesi - Bölüm 2

Sonsuzluk Savaşı'nın Kanı

Sonsuza Kadar Mutlu Yaşam - Bölüm 1

Sonsuza Kadar Mutlu Yaşam -

Bölüm 2 Yasak Bölümler

*

Transfüzyon Destanı

Transfüzyon

Tanrı'nın Zehri

Kralların Kanı

Küllerin Yükselişi

Kederlerin

Haritası

Ruhlar Ağacı

Cehennem

Krallıkları Kızıl

Gözler Öfkenin

Kökleri

Karanlığın Kalbi

Ateşin Hayaleti

Günahların Kraliçesi

Geçmişin Şövalyeleri

Taşın Görevi

*

Kralların Kralı

Dravens Öbür Dünya

Dravens Electus

*

Öbür Dünyanın Kralları

Vincent'in Ölümsüz Laneti

*

Cehennem Canavarı Kral

Serisi Cehennem Canavarı

Kral

Cehennem Canavarı'nın

Savaşı Cehennem

Canavarı'nın Hatası

Cehennem Canavarı'nın

İddiası

Cehennem Canavarı'nın

Tutsağı Cehennem

Canavarı'nın Fedakarlığı

Cehennem Canavarı'nın

Nefreti

Cehennem Canavarı'nın

Geçmişi Cehennem

Canavarı'nın Ruhü

*

Gölge İblis Serisi İblis ve

Canavar Canavar ve İblis

*

Cam Haer

Cehennem Yüzüğü

Reaper'in Kitabı

*

Kayıp Siren Serisi Ward'ın

Sireni

Eden'in Yaptırıcı'sı

Wrath'ın Siren'i

Emme'nin Yaptırıcı'sı

Greed'in Siren'i

Evelyn'in Yaptırıcı'sı

*

Stephanie Hudson ve Blake Hudson

İçimdeki Şeytan

Vampir Vixens

Hikayemi beğendiyseniz ve daha karanlık ve tehlikeli vampir mafyası hikayeleri okumak istiyorsanız, Vampire

Vixens web sitesinde bu dünyayı konu alan diğer kitaplara göz atın: www.thevampirevixens.com

Yedi kişi aynı dünya yapısında, kendi tarzlarımızla kendi hikayelerimizi yazıyoruz. Aynı zamanda başlıyoruz ve ilerledikçe ortak konular, bahisler ve hatta belki de çapraz karakterlerle dallanıp budaklanıyoruz.

Her birimiz, hüküm süreceğimiz şehri seçtik ve hükümdarlığımızı simgeleyen mücevherli bir hançere sahibiz.

Kral ya da kraliçe, çift ya da çok eşli gruplar, vahşice karanlık ya da hicivsel komik, doğuştan ya da dönüştürülmüş olsun, bu vampir aşk hikayeleri sizi gece geç saatlere kadar sayfalarını çevirmeye devam ettirecek.

Vampir Vixen olmak ve gelişmelerden haberdar olmak için şunları yapabilirsiniz:

[Web sitesini ziyaret](#)

[edin Haber bültenine](#)

[katılın Facebook'ta](#)

[bize katılın](#)

JL Madore

Katherine Avery

Sadie Kincaid Tee

Ayer

AX Ballantyne

Eliza Lockhart

M. Guida

Clara Clare

Stephanie Hudson

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

